

Dtruyen.com

NGAN THIẾU TRUY THÊ!

Rosepea

NGẠM THIẾU TRUY THÊ

Tác giả: Rosepea

Thể loại: Ngôn Tình, Nữ Cường, Hiện Đại

Nguồn: noveltoon.vn

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: 1: Cha Nuôi

Trước khi vào truyện, mình có lưu ý nho nhỏ: Mọi nhân vật, sự kiện, chức vụ, hành động của các nhân vật đều là HU CẤU, không có mục đích cổ súy, khích bác, đả kích bất kì cá nhân, ngành nghề, tệ nạn,...!nào.

- Sơ Sinh, con phải sống, nhất định phải sống!

Trong dòng nước ngập tràn mùi bùn đất tanh tưởi, từng đợt sóng vỗ như muốn xé xác toàn bộ những ngư dân trên đảo, người mẹ khắc khổ không ngừng hét lớn về phía đứa con gái yêu mới chững mười tuổi.

Sơ Sinh được mẹ đặt trên một tấm ván lớn, không ngừng trôi nổi, dập dềnh trên mặt nước, vì sợ hãi hoảng loạn mà nhắm nghiền hai mắt, cắn chặt bờ môi nứt nẻ.

Cha mẹ cô bé nhìn theo bóng hình con gái, nước mắt lưng tròng, sau đó ôm chặt nhau, dần dần chìm sâu xuống lòng biển lạnh lẽo.

Chiếc thuyền mưu sinh cuối cùng của gia đình ông Sơ cứ như thế bị chìm dần vào trong quên lãng.

Sơ Sinh nhìn theo tàn dư của chiếc thuyền đánh cá, miệng không ngừng gọi cha mẹ.

Cuối cùng, vì mệt mỏi quá độ, cô bé thiếp đi.

Giữa dòng biển cô quạnh, chỉ có duy nhất một bé gái nhỏ nhắn, khắp người ướt nhẹp, nằm trên tấm ván vỡ nát, tưởng chừng như đã chết.

Những con diều hâu gầy gò vẫn không ngừng bay lượn trên cao, sải cánh chao qua chao lại.

Dường như chúng đang chờ đợi thời cơ, chỉ cần cô bé nằm trên tấm ván kia không còn dấu hiệu của sự sống là chúng sẽ lập tức sà xuống.

Bầu trời u ám cô đặc vằn vữa trong tiếng gió biển, liên tục thét gào.

Sự sống của cô bé cũng trở nên mong manh hơn.

Ừ...!ù...

- Thiếu gia, phía trước hình như có người!

Trường tàu dùng ống nhòm, phát hiện trên mặt biển gần đó, có một bé gái đang nằm trên ván, trôi lềnh bềnh giữa dòng biển khơi.

Nghe báo cáo, vị thiếu gia kia đưa tay gạt lấy ống nhòm, cẩn thận quan sát một lượt.

Ngay sau đó, anh liền phẩy tay ra hiệu, trường tàu lập tức gặt đầu, đánh lái tiến dần đến hướng nằm của cô bé.

- Con nhóc đó còn sống hay đã chết?

Vị thiếu gia nhàn nhạt lên tiếng, trên tay còn cầm một ly Champa đỏ rượu, rất biết thưởng thức mà uống một ngụm.

Thuộc hạ của anh nhanh nhẹn ném xuống một chiếc xuồng cứu sinh, đoạn nhảy phốc xuống, với tay kéo Sơ Sinh lên trên mạn tàu.

- Thưa thiếu gia, cô bé này vẫn còn sống.

Chỉ đáng tiếc nhịp tim rất yếu, xem chừng không trụ được lâu.

Vương Chính vội vàng báo cáo, bàn tay không quên ấn ấn lên ngực Sơ Sinh, hòng giúp cô bé hít thở thêm chút oxy.

Cô bé này một thân một mình trôi dạt trên biển.

Biển lớn gấp hàng ngàn, hàng vạn lần cơ thể của cô, vậy mà cô vẫn có thể sống sót một cách thần kỳ.

Quả là trường hợp hiếm gặp.

Nghe Vương Chính trình bày, vị thiếu gia kia khẽ nghiêng nghiêng đầu, đưa tay chạm nhẹ lên mạch cổ của Sơ Sinh:

- Không sao! Con nhóc không chết được đâu.

Mau đem vào khoang giữ ấm cơ thể, khoảng độ một tiếng nữa sẽ tỉnh!

- Tuân lệnh!

Người đàn ông thu tay, đứng thẳng trên boong, ánh mắt sắc lạnh nhìn xoáy sâu vào vùng biển lạnh lẽo.

Anh ta chính là Ngạn Bách Ngôn- bác sĩ ngoại quốc mang hai dòng máu lai giữa Nhật Bản và Mỹ, là vị bác sĩ đứng đầu trong bệnh viện quốc tế xuyên quốc gia.

Tài năng của Ngạn Bách Ngôn không phải hạng tầm thường, dễ chọc.

Tên tuổi và địa vị của anh đã vươn tầm thế giới.

Mười năm sau...

- Tiểu thư Sơ Sinh, ông chủ có báo tối nay người sẽ về muộn, nhắc cô ở nhà không cần phải đợi cơm!

Nữ quản gia Ngải Hiên nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Sơ Sinh, không quên truyền tải lại toàn bộ những lời mà ông chủ của bà đã ra lệnh.

Vừa nghe nói Ngạn Bách Ngôn sẽ về trễ, trong lòng Sơ Sinh bỗng cảm thấy hết sức thoải mái.

Cô thở phào một tiếng, vui vẻ nhảy nhót, đánh chân sáo chạy thẳng lên trên lầu.

Sơ Sinh không hiểu vì sao, mỗi khi đối mặt với người đàn ông lạnh lùng này, thâm tâm cô đều cảm thấy không rét mà run.

Thứ cảm giác sợ hãi không ngừng len lỏi vào từng cơ mạch của cô, khiến Sơ Sinh không dám mở lời với cha nuôi quá mười câu mỗi ngày.

Cô gọi anh là cha nuôi, nhưng Ngạn Bách Ngôn chưa bao giờ thừa

nhận Sơ Sinh là con nuôi của mình.

Có lần, Sơ Sinh buột miệng gọi Ngạn Bách Ngôn là cha liền bị anh trừng mắt đe dọa.

- Tôi và cô bé không có chung bất kỳ dòng dõi huyết thống nào cả.

Tôi chỉ cứu vớt và đem cháu về sống trong cái nhà này.

Vì vậy, không được phép gọi tôi là "cha".

Thế nhưng, vì quen miệng, Sơ Sinh vẫn gọi Ngạn Bách Ngôn là cha.

Dần dần, anh cũng không bắt bẻ cô nữa, nhưng sẽ có lúc chỉnh đốn lại cách ăn nói, xưng hô của Sơ Sinh khiến cô sợ chết khiếp.

Thái độ vui vẻ, phấn khích của Sơ Sinh đã hoàn toàn bị thu gọn lại trên màn hình máy tính của Ngạn Bách Ngôn.

Anh tựa lưng ra ghế xoay, bàn tay gõ gõ di chuyển hướng camera, khóe môi bắt đầu cong nhẹ..

Chương 2: 2: Kế Hoạch Táo Bạo

Ngạn Bách Ngôn đóng máy tính, sau đó bước ra bên ngoài phòng làm việc.

Mặc dù công việc chính của anh là bác sĩ ngoại khoa, thế nhưng số lần Ngạn Bách Ngôn có mặt ở trong bệnh viện chỉ bằng một phần mười những bác sĩ khác.

- Bác sĩ Ngạn, hôm nay rờng lại đích thân đến nhà tòm, chắc chắn là có chuyện gì gấp gáp rồi!

Nữ bác sĩ khoa sản, Triệu Viên Nhã, vừa trông thấy bóng dáng anh tuấn của Ngạn Bách Ngôn liền nở nụ cười tươi rạng rỡ, không quên chìa tay về phía anh.

Tuy nhiên, trái với tâm trạng háo hức của Triệu Viên Nhã, Ngạn Bách Ngôn chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay lưng bước thẳng qua người cô.

Khoảnh khắc vai anh va nhẹ lên cánh tay của Triệu Viên Nhã, trái tim cô hoàn toàn chết lặng.

Người đàn ông quyền lực này vẫn luôn lạnh lùng là thế.

Anh chưa bao giờ chịu dừng lại một chút, chỉ để nói chuyện với cô một lần.

Triệu Viên Nhã cười nhạt, ôm tập hồ sơ bệnh án, sau đó buồn bã bước về phía phòng làm việc.

Ngạn Bách Ngôn cởi áo khoác, treo lại trên giá.

Anh khoanh tay nhìn chăm chăm vào tấm biển đề tên của mình, thâm

tâm có chút cười nhạo.

Bác sĩ Ngạn Bách Ngôn ư? Anh chẳng có hứng thú.
Thân làm bác sĩ cứu chữa bệnh cho hàng trăm, hàng ngàn người,
vậy mà Ngạn Bách Ngôn lại vô cùng coi thường nghề này.
Khóe môi anh cọng nhẹ, đoạn với lấy cặp kính đen đeo lên mắt, bấm
thang máy xuống hầm đỗ xe, vặn ga đi thẳng ra bên ngoài.
Chiếc xe đua thể thao đời mới nhất lao vút đi trong đêm.

Ngạn Bách Ngôn mở mui xe, để mặc cho gió đêm rít gào, thổi tung
mái tóc xoăn nhẹ.

Anh vừa lái, vừa thỉnh thoảng đưa mắt liếc lên tấm ảnh nhỏ của Sơ
Sênh, hai mắt chợt trở nên thâm trầm.
Cô bé nhỏ này, cuối cùng cũng đã lớn.
Ngạn Bách Ngôn chờ đợi mười năm, nuôi dưỡng cô đúng mười
năm.

Từ một đứa trẻ trôi nổi trên biển, đến cuối cùng Sơ Sênh lại trở thành
một vị tiểu thư cành vàng lá ngọc.
Sơ Sênh nằm dài trên giường lớn, vui vẻ trò chuyện với Lã Hình, bạn
trao mới quen của cô.

Do Ngạn Bách Ngôn kiểm soát Sơ Sênh rất nghiêm ngặt, vì vậy ngay
cả chuyện yêu đương cô cũng không dám hé răng nói ra nửa lời.

Chỉ cần Sơ Sênh làm phật ý cha nuôi, anh chắc chắn sẽ phạt cô đến
sống dở chết dở.

- Sơ Sênh, mai là ngày cuối tuần, anh đã xem dự báo thời tiết, nghe
nói trời rất đẹp, thích hợp để hai chúng ta đi dạo.

Em cảm thấy thế nào?

Lã Hình nhìn cô qua màn hình, gương mặt thư sinh lộ rõ vẻ háo hức,
mong chờ.

Để theo đuổi được Sơ Sênh, Lã Hình đã phải trải qua một khoảng
thời gian rất dài.

Trong lớp Đại học, Sơ Sinh chính là hoa khôi, là niềm tự hào của cả lớp.

Không chỉ bởi gia thế, và vẻ ngoài xinh đẹp hoàn hảo, mà còn bởi tài năng và sự nỗ lực không ngừng nghỉ của cô.

Tuy nhiên, trái lại với thái độ của anh, Sơ Sinh chỉ khẽ thờ dài, lắc đầu mà nói:

- Không được đâu! Chú nuôi quản lý em rất nghiêm ngặt.

Nếu ông ấy biết em cùng anh lén lút hẹn hò, chắc chắn sẽ xé xác em mất!

Hai người cùng nhìn nhau, trầm ngâm một lúc.

Tính cách của Sơ Sinh vốn rất mạnh mẽ và hướng ngoại.

Bởi vậy, cô rất khao khát những buổi du lịch hay dã ngoại phá cách cùng bạn bè.

Thế nhưng, rào cản lớn nhất của Sơ Sinh lúc này lại là chú nuôi, Ngạn Bách Ngôn.

Kít!!!

Âm thanh dừng xe vang lên dưới lầu khiến Sơ Sinh lập tức giật thót.

Cô vội vàng chạy tới bên cửa sổ, chậm rãi vén màn lên quan sát.

Sau khi xác nhận đúng là Ngạn Bách Ngôn đã trở về, Sơ Sinh liền hoảng hốt mà tắt máy:

- Lã Hình, chú nuôi về rồi.

Em phải tắt máy.

Mai nói chuyện sau!

Ngạn Bách Ngôn bước từng bước nặng nề lên trên lầu.

Tiếng khóa xe va vào nhau leng keng, dội lại trong bóng đêm đen đặc.

Anh không bật điện, chỉ dựa theo ánh sáng của chiếc đèn treo tường mà đi lên trên lầu.

Ngay khi bước ngang qua phòng Sơ Sinh, Ngạn Bách Ngôn chợt dừng bước.

Cánh cửa đóng im lìm, không có bất kỳ một chút sức sống, tựa như một dải ngăn cách lớn giữa hai người vậy!.

Chương 3: 3: Theo Dõi 2424

Sáng sớm hôm sau, Ngạn Bách Ngôn đã ngồi chờ Sơ Sinh ở dưới phòng ăn.

Vừa trông thấy bóng dáng cao lớn mà nghiêm nghị của anh, Sơ Sinh đã cảm thấy có chút run sợ.

Cô dè dặt bước tới bàn ăn, ngồi xuống phía đối diện với anh, dè dặt mà nói:

- Chào buổi sáng, thưa cha!

Ngạn Bách Ngôn không ngửa mặt lên nhìn cô, chỉ cầm cúi ăn một miếng salad cá hồi, mãi một lúc sau mới lên tiếng:

- Ăn sáng đi.

Cha đã từng nói cấm con không được bỏ bữa.

Con quên rồi sao?

Sơ Sinh cầm đĩa, gắp một miếng cá, ngoan ngoãn như con nai nhỏ.

Điều này khiến Ngạn Bách Ngôn vô cùng hài lòng.

Anh dùng khăn lau miệng, hơi nghiêng người nhìn về phía Sơ Sinh, khóe môi cong nhẹ.

- Sao vậy? Cơ thể con đang run?!

Keng!!!

Đôi đĩa trên tay Sơ Sinh lập tức rơi xuống.

cô hoảng hốt nhặt vội lên, rồi rít xin lỗi:

- Cha, con không cố ý.

Cô thực sự rất sợ người đàn ông này.

Mặc dù anh chỉ hơn cô đúng mười lăm tuổi, thế nhưng mỗi lần đối diện với Ngạn Bách Ngôn, thâm tâm Sơ Sinh không rét mà run. Nhìn cô gái nhỏ trước mặt mình, Ngạn Bách Ngôn bỗng cảm thấy vô cùng phiền lòng.

Anh đưa tay với lấy đôi đũa bị rơi khi nãy của Sơ Sinh, đoạn bẻ gãy thành hai nửa, trực tiếp ném mạnh vào trong sọt rác.

- Đường đường là tiểu thư của Ngạn gia, con đừng để cha phải phật ý vì bất kỳ một lý do nào không đáng.

- Vâng, thưa cha!

Sơ Sinh cúi gằm mặt, đón lấy đôi đũa mới mà người giúp việc vừa thay cho cô.

Những lời muốn nói ra mà cô đã soạn thảo từ đêm hôm trước, đến lúc này đã hoàn toàn quên sạch.

Ngạn Bách Ngôn cười nhạt, đẩy ly sữa nóng về phía Sơ Sinh, ung dung hỏi:

- Nói đi.

Con muốn xin cha việc gì?

Nghe Ngạn Bách Ngôn nói, Sơ Sinh lập tức ngửa mặt lên nhìn anh.

Bốn mắt chạm nhau, mỗi người đều có những suy nghĩ riêng biệt mà không muốn để cho ai biết.

Người đàn ông này vậy mà lại có thể dễ dàng nhận ra tâm tư của cô ư?

Sơ Sinh quả thực nể sợ.

Cô hít sâu một hơi, sau đó lấy hết can đảm mà nói:

- Nhóm học tập của con đã lên kế hoạch cho một buổi dã ngoại ngoài trời.

Cha nuôi, con...!con...

- Con muốn tham gia ư?

Ngạn Bách Ngôn một lần nữa nhìn xoáy tâm tư của cô.
Sơ Sinh không do dự nữa, gật đầu xác nhận.

Ánh mắt long lanh, ướt át không ngừng nhìn về phía Ngạn Bách Ngôn, tựa hồ như đang cầu xin anh.
Ngạn Bách Ngôn hừ lạnh, ngạo nghễ đứng dậy, bước tới bên quầy rượu mà rót một ly vang lạnh.
- Được thôi! Nhớ phải bảo vệ an toàn của bản thân là trên hết!
Sơ Sinh không ngờ Ngạn Bách Ngôn lại đồng ý.

Cô há hốc miệng, ngạc nhiên đến cực điểm.

Mãi vài phút sau mới hoàn hồn, liền nhảy cẫng lên mà vui sướng.
- Cha nuôi, cảm ơn cha!
Đám người Lã Hình đã chờ cô sẵn ở phía dưới lầu.

Ngay khi trông thấy Sơ Sinh hớn hờ kéo hành lý đi ra, Lã Hình vui như mở cờ trong bụng.
Mã Phương, một trong những người bạn cùng nhóm học tập của cô, mở cửa xe chạy tới, ôm chầm lấy Sơ Sinh mà cười lớn:
- Con nhóc này, vậy mà rất giỏi nhỉ.

Cuối cùng cũng thuyết phục được cha cho đi dã ngoại.

Giỏi, giỏi lắm.
Sơ Sinh cười híp cả hai mắt, đoạn hào hứng cùng bạn bè lên xe, lao vút khỏi trung tâm thành phố.
Ngay khi xe cô vừa lăn bánh, Ngạn Bách Ngôn đứng ở trên lầu cao, âm thầm quan sát cô qua kính cửa sổ.

Anh vớ lấy điện thoại, bình thản bấm số.
Đầu dây bên kia chợt vang lên giọng nói trầm đục của một người đàn ông:
- Ông chủ, người có việc gì cần sai bảo tôi?
Ngạn Bách Ngôn xoay xoay ly rượu trên tay, ánh mắt càng lúc càng trở nên thâm hiểm:

- Theo dõi tiểu thư 24/24 giờ cho tôi!.

Chương 4: 4: Lời Tỏ Tình Dưới Ánh Trăng

Chưa khi nào Sơ Sinh cảm thấy bản thân mình thoải mái như lúc này.

Đã từ rất lâu, ngôi biệt thự rộng lớn của Ngạn gia kia đã khiến cuộc sống của Sơ Sinh trở nên vô cùng bí bách.

Cô vươn hai tay lên cao, nhắm hờ đôi mắt.

Cơ thể cô dường như cũng được thả lỏng đôi chút.
Lã Hình đứng phía sau Sơ Sinh từ lúc nào.

Anh bối rối nắm hờ lấy bàn tay nhỏ nhắn của Sơ Sinh, gãi gãi đầu mà nói:

- Anh chưa từng nghĩ sẽ có một ngày cha nuôi em đồng ý để em rời xa ông ấy vài ngày trời đó!

Hai má Sơ Sinh đỏ bừng, gương mặt xinh đẹp có chút e thẹn, ngượng ngùng muốn thu tay lại.

Thế nhưng, Lã Hình lại càng thêm siết chặt hơn, anh không muốn cơ hội này nhanh chóng bị mất đi trong phút chốc.
Sơ Sinh cũng không phản kháng nữa.

Cô cùng anh lặng lẽ hướng mắt ngược nhìn cảnh biển bao la, rộng lớn, tận hưởng tiếng sóng vỗ liên tục vào bờ, tựa như một bản giao hưởng ngọt ngào mà sâu lắng.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, bóng hình đôi nam thanh nữ tú đẹp đẽ càng được khắc sâu trên cát.

Lã Hinh chậm rãi nâng bàn tay ấm áp của Sơ Sinh lên, sau đó đặt lên đó một nụ hôn triu mến.

- Sơ Sinh, đợi em tốt nghiệp Đại học, chúng ta sẽ kết hôn.

Hứa với anh, được không?

Trước lời tỏ tình đột ngột này của anh, trái tim nhỏ bé của Sơ Sinh không ngừng đập thật mạnh.

Cô không biết nên trả lời Lã Hinh sao cho phải liền nhẹ nhàng quay mặt sang hướng khác, cúi cúi đầu đầy khó xử.

Từ phía tầng đá cao cách đó không xa, một bóng hình cao lớn, khí thế lạnh lẽo bức người đang phóng tầm mắt hung hiểm về phía hai người trước mặt.

Từng lọn tóc nhỏ tùy hứng trên đầu trên khuôn mặt hoàn mỹ không góc chết của anh.

Khóe môi Ngạn Bách Ngôn cong nhẹ, lạnh lùng đưa tay búng một tiếng.

Thuộc hạ của Ngạn Bách Ngôn nhanh chóng có mặt, dùng ống nhòm cẩn thận quan sát bốn phía.

- Bàn tay dơ bẩn của thằng nhóc kia đã chạm vào Sơ Sinh.

Các người đã biết mình cần phải làm gì rồi chứ?

- Tuân lệnh!

Ngạn Bách Ngôn chau mày cười nhạt, sau đó xoay lưng rời đi, nhanh chóng mất hút vào trong bóng đêm.

Vừa trông thấy Sơ Sinh cùng Lã Hinh quay trở về, trong lòng Mã Phương đã có chút nghi hoặc.

Thế nhưng cảm xúc khác thường này nhanh chóng liền bị cô che giấu.

- Mọi người đã cùng nhau ra phía Tây ngắm biển.

Sơ Sênh, cậu có muốn đi cùng hay không?
Vì di chuyển một quãng đường tương đối dài, do vậy cơ thể Sơ Sênh đã có chút thấm mệt.

Cô nhoẻn miệng cười, thẳng thắn từ chối.

Mã Phương cũng không ép buộc gì thêm, đưa tay vỗ vỗ bờ vai Sơ Sênh, sau đó nhanh chóng rời đi.
Cô thay đồ ngủ, nằm cuộn tròn trong lều của mình.

Hơi ấm từ chiếc chăn nhỏ bao trùm toàn bộ cơ thể Sơ Sênh, khiến tâm trạng của cô cũng thoải mái hơn rất nhiều.
Sơ Sênh nhanh chóng chìm dần vào giấc ngủ.

Ngay khi cô đang lim dim mắt, bất chợt Sơ Sênh nghe thấy từ phía lều của Lã Hinh vang lên một loạt tiếng động kì lạ.
Vì muốn được ở gần cô hơn, do vậy Lã Hinh đã quyết định dựng lều ngay sát bên cạnh Sơ Sênh.

Tiếng động lớn giống như âm thanh gậy gỗ va đập, đôi lúc còn xen lẫn tiếng rên khe khẽ vang vọng bên tai Sơ Sênh.
Cô giật nảy mình, bật người ngồi dậy.

Mồ hôi trên trán đột nhiên chảy ướt đầm, thấm cả vào từng lọn tóc dài cong nhẹ.

Sơ Sênh lấy hết can đảm, chầm chậm tiến về phía cửa lều, đưa tay kéo khóa xuống bên dưới.
Lều của Lã Hinh đã tắt đèn từ lâu.

Tuy nhiên, dưới ánh trăng mờ ảo, Sơ Sênh có thể dễ dàng nhận thấy có thứ nước đặc sệt nào đó dính lên trên thân lều.

Cảm giác chằng lành chạy dọc khắp cơ thể của cô.
Lã Hinh, rốt cuộc đừng xảy ra chuyện gì!.

Chương 5: 5: Cha Nuôi Cầu Xin Người

Lã Hình, có chuyện gì xảy ra với anh ư?

Sơ Sinh dè dặt bước tới phía lều của Lã Hình, trên tay cô còn cẩn thận cầm theo chiếc gậy gỗ mới nhặt được khi nãy.

Cô đưa tay chạm thử lên dấu vết loang lổ trên vách lều, cảm thấy đầu ngón tay có chút gì đó như nhớp, bết dính.

Khi Sơ Sinh đưa lên mũi ngửi thử, mùi tanh nồng lợm giọng lập tức đập thẳng vào mũi cô.

Hai mắt Sơ Sinh bừng sáng.

Cô hít sâu một hơi, kéo mạnh khóa cửa lều xuống, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi:

Lã Hình đang nằm co ro trên nền đất lạnh lẽo, gương mặt thư sinh ngập tràn máu tươi, trên người chi chít vết thương lớn nhỏ.

Đôi mắt anh đã bị đánh tới nổi sưng húp lại, ngay cả bóng hình xinh đẹp của Sơ Sinh cũng chỉ có thể nhìn được một cách mờ mờ, ảo ảo.

- Sơ Sinh...! mau chạy đi!

Anh vươn tay về phía cô, ra hiệu cho Sơ Sinh mau đi ra ngoài.

Toàn bộ những lời nói của Lã Hình, Sơ Sinh đều không để lọt vào tai.

Cô chạy lao tới cạnh anh, bối rối đỡ anh lên, mặc cho đám người áo đen kia vẫn đang giương mắt nhìn cô chăm chăm.

- Các người thật quá đáng!

Sơ Sinh đỡ Lã Hình vào trong lòng, đưa mắt nhìn về phía mấy kẻ áo

đen mà mắng nhiếc.

Cô chỉ cần vừa nhìn đã phát hiện ra, họ chính là thuộc hạ Ngạn gia, không thể sai lệch đi đâu được.

- Cha nuôi đã cho phép tôi đến đây.

Vì sao các người dám...

Cô chưa kịp nói dứt câu, từ phía đằng sau lưng Sơ Sinh bỗng xuất hiện một bóng người rất đỗi quen thuộc.

Sơ Sinh hít sâu một hơi, luồng khí lạnh lẽo đến tê tái chạy dọc toàn bộ khắp cơ thể cô ngay lúc này.

- Sinh Sinh bé nhỏ, cha đồng ý cho phép con được đi dã ngoại với bạn.

Cha không cho phép con được yêu đương với nó!

Giọng nói khàn trầm của Ngạn Bách Ngôn vang lên, ngữ khí không nóng không lạnh nhưng cũng đủ để khiến Sơ Sinh sợ hãi tới cực điểm.

Đôi mắt trong veo của cô đã ửng đỏ, cảm giác như nước mắt có thể dễ dàng tuôn trào tới nơi.

Người đàn ông độc tài này vẫn luôn kiểm soát cô một cách chặt chẽ đến như thế.

Bất kể Sơ Sinh có đi đâu hay làm gì, Ngạn Bách Ngôn đều có thể dễ dàng biết rõ tường tận.

Cô lồm cồm bò dậy, bước từng bước nặng nề về phía anh, run rẩy nói từng chữ:

- Lã Hình không làm gì sai cả, cầu xin cha tha cho anh ấy.

Con...!con sẽ không lại gần Lã Hình thêm một lần nào nữa.

Những từ ngữ cuối cùng được nói ra, nước mắt Sơ Sinh đã chảy ướt đầm gò má.

Cơ thể nhỏ bé của cô nấc lên từng hồi, hai bàn tay đan thật chặt vào nhau, yết hầu cũng trở nên đặng ngắt.

Ngạn Bách Ngôn cúi thấp đầu xuống để nhìn cô cho rõ hơn, sau đó dùng tay nâng cằm cô lên, ép Sơ Sinh phải nhìn xoáy sâu vào mắt anh.

Đã từ khi nào đôi mắt này không còn chứa duy nhất một mình anh nữa?

Khóe miệng Ngạn Bách Ngôn cong nhẹ.

Anh lắc đầu đầy bất lực, đoạn dùng sức đẩy mạnh Sơ Sinh xuống đất, thuận lợi khóa trụ cô nằm dưới thân mình.

Tư thế quá mức thân mật của cha con họ khiến tâm can Lã Hinh bứt rứt, khó chịu vô cùng.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi, vùng vẫy đứng dậy mắng lớn:

- Ngạn Bách Ngôn! Cho dù ông có là cha nuôi của Sơ Sinh đi chăng nữa thì cũng không được giở trò hèn hạ này.

Bốp!

Không để Ngạn Bách Ngôn ra hiệu, thuộc hạ của anh đã tiến về phía Lã Hinh, vung tay đập thật mạnh lên mặt của anh.

Lần này, sức chịu đựng của Lã Hinh đã vượt quá kiểm soát.

Anh co người rú lên một tiếng, sau đó ngã nhào xuống đất, ngất lịm.

Sơ Sinh đau xót nhìn người đàn ông tàn độc đang đè trên thân mình kia, sợ hãi thở hổn hển:

- Hãy tha cho Lã Hinh.

Từ nay về sau, cha muốn...!muốn con làm gì, con cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Ngạn Bách Ngôn chỉ chờ có thể liền nhếch môi nở nụ cười đắc ý.

Anh dùng bàn tay bóp nhẹ lên gàn cổ trắng nõn của cô, sau đó túm lấy eo nhỏ Sơ Sinh, hung hăng vác cô lên trên vai của mình.

- Từ giây phút này trở đi, việc yêu đương của con là do cha quyết

định.

Hãy nhớ cho thật kỹ!.

Chương 6: 6: Đe Dọa

Sơ Sinh ngồi lặng lẽ trên xe, tựa đầu vào thành kính.

Ngạn Bách Ngôn đưa mắt liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu, lạnh nhạt hỏi:

- Động lòng với cậu ta?

Nghe anh nói, Sơ Sinh không đáp, chỉ cúi đầu vuốt ve hai lòng bàn tay.

Ngạn Bách Ngôn chưa từng nghe cô dù chỉ một lần.

Ngay cả sự việc ngày hôm nay, mặc dù ngoài miệng anh cho phép cô được ra ngoài vui vẻ với bạn bè, thế nhưng trong lòng anh lại chưa từng đồng ý.

- Tại sao?

Trầm ngâm một lúc, Sơ Sinh mãi cũng chịu lên tiếng.

Hai bàn tay cô túm chặt gấu váy, hít thật sâu một hơi.

Dù cho cô đã cố gắng kìm chế cảm xúc uất ức đến thế nào đi chăng nữa, tới lúc này, lý trí Sơ Sinh đã hoàn toàn chịu thua.

Nhìn cô gái bé nhỏ đang gồng mình để nói chuyện với anh, khóe môi Ngạn Bách Ngôn chợt cong nhẹ.

Vì sao ư?

- Cha nuôi dưỡng con mười năm tròn, đâu phải để cho một thằng con trai xa lạ dễ dàng cướp mất?

Câu nói tưởng chừng như đang đùa của Ngạn Bách Ngôn khiến Sơ Sinh có chút giật mình.

Cô không hiểu ý tứ đằng sau những lời này của anh là có ý gì?
Chẳng lẽ anh không muốn cô kết hôn, bắt cô phải sống độc thân cả đời ở trong tòa biệt thự này?

Một lát sau, xe chậm rãi lăn bánh vào khuôn viên biệt thự.

Ngay khi Ngạn Bách Ngôn tắt máy, Sơ Sinh đã vội vàng mở cửa, gấp gáp chạy một mạch lên trên lầu.

Ngạn Bách Ngôn nhìn theo bóng cô đến khi khuất hẳn, sau đó mới từ từ bước ra bên ngoài.

Ring...!ring...

Tiếng nhạc chuông điện thoại của Sơ Sinh vang lên inh ỏi, khiến Ngạn Bách Ngôn giật nảy mình, quay đầu nhìn ra phía ghế sau.

Khi nãy, do vội vàng nên Sơ Sinh đã để quên điện thoại trên xe.

Ngạn Bách Ngôn thờ dãi, với tay lấy điện thoại.

Số máy gọi tới là của Lã Hinh.

Anh vừa tỉnh lại liền lập tức gọi điện thoại cho cô.

- Sơ Sinh, em có ổn không? Ngạn Bách Ngôn đã đe dọa em điều gì? Giọng nói của Lã Hinh đã trở nên gấp gáp.

Anh cố gắng nặn ra từng chữ, cảm tưởng hô hấp trong lồng ngực như đang bị bóp nghẹt.

Đầu dây bên kia vẫn im lặng.

Tâm trạng của Lã Hinh lại càng thêm sốt sắng hơn.

- Sơ Sinh, em sao vậy? Hay là ông ta đã làm gì em?

Haaa...

Một tiếng cười lớn lập tức vang lên.

Gương mặt tuấn mỹ của Ngạn Bách Ngôn đanh lại.

Anh dựa lưng vào ghế, dùng đầu ngón tay gõ gõ lên trên vô lăng, nở

nụ cười đầy châm chọc:

- Tôi đã nuôi con bé mười năm, cậu là cái thá gì mà dám đòi cướp Sơ Sinh khỏi tay tôi?

Lã Hinh lặng người hồi lâu.

Anh biết, người cha nuôi này của Sơ Sinh vô cùng tàn độc.

Lần này chỉ là cảnh cáo, nếu còn có lần sau, tính mạng nhỏ của Lã Hinh chắc chắn sẽ không còn nữa.

Tuy nhiên, vì an toàn của Sơ Sinh, Lã Hinh vẫn hít thật sâu một hơi, lấy hết toàn bộ can đảm mà nói:

- Ông Ngạn, cầu xin ông đừng làm hại Sơ Sinh.

Tôi...!tôi...

- Cút!

Chưa để Lã Hinh nói hết câu, Ngạn Bách Ngôn đã trực tiếp cúp máy.

Cộc...!cộc...

Nghe tiếng gõ cửa, Sơ Sinh dè dặt bước ra.

Ngạn Bách Ngôn chìa điện thoại lên trước mặt cô, lạnh lùng không nói bất kì một câu nào cả.

- Cảm...!cảm ơn cha!

Sơ Sinh đón lấy điện thoại từ tay anh, thở phào một tiếng.

Nhìn bóng lưng cao lớn của Ngạn Bách Ngôn dần dần khuất hẳn, đến lúc này cô mới cảm thấy tâm trạng có chút thanh thoi.

Sơ Sinh uống cạn ly nước cam theo thói quen trước lúc ngủ, sau đó kéo chăn, dần dần chìm vào giấc ngủ sâu.

Kim đồng hồ vừa điểm một giờ đêm.

Cửa phòng Sơ Sinh nhẹ nhàng được đẩy ra.

Ngạn Bách Ngôn lách người bước vào, đứng lặng ở đầu giường Sơ Sinh, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt ôn nhu mà trầm ổn nhìn cô gái nhỏ trước mắt không rời.

Sau đó, anh từ từ cúi xuống, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn....

Chương 7: 7: Người Tình Cũ Của Cha Nuôi

Khi Sơ Sinh tỉnh lại, Ngạn Bách Ngôn đã đến bệnh viện từ sớm.

Vì để phạt cô vì chuyện tối hôm qua, Ngạn Bách Ngôn đã yêu cầu cô hôm nay phải nghỉ học ở nhà, cấm túc không được bước chân ra khỏi cổng biệt thự.

Sơ Sinh vươn vai, lững thững bước xuống dưới lầu.

Thức ăn sáng đã được chuẩn bị sẵn từ trước, đều là các món cô yêu thích nhất.

Sơ Sinh vui vẻ ăn một cách ngon lành, gương mặt xinh đẹp có chút ửng hồng hết sức đáng yêu.

- Tiểu thư, hôm nay thời tiết rất đẹp, vườn hoa lan đã nở rộ.

Người có thể thưởng thức được rồi!

Tường Xuân, người giúp việc riêng của Sơ Sinh nhẹ nhàng gợi ý.

Dù sao cô cũng không có việc gì làm, cả ngày ở trong phòng sẽ rất đổi buồn chán.

Do vậy, Sơ Sinh lập tức gật đầu, sau đó bước ra vườn ngắm hoa. Những bông hoa lan nhỏ, đủ loại màu sắc tỏa hương thơm dịu ngọt.

Sơ Sinh tham lam hít lấy hít để, tâm trạng cảm thấy thanh thoi vô cùng.

Cô đưa tay chạm nhẹ lên những cánh hoa mỏng manh, đôi môi xinh đẹp chọt cong lên.

- Vì sao cha nuôi không trồng hoa trong vườn?
Cô bé ngây thơ chỉ chỉ tay về phía mảnh đất trống rộng lớn, thắc mắc hỏi Ngạn Bách Ngôn.

Năm đó Sơ Sinh đã mười hai tuổi, vừa nắm lấy bàn tay to lớn của cha nuôi, vừa nũng nịu đòi hỏi.

Ngạn Bách Ngôn ngồi xuống bên cạnh cô, gương mặt lạnh tanh, không có chút cảm xúc khác thường.

- Con thích hoa gì?

- Hoa lan! Con rất thích hoa lan!

Sơ Sinh không cần suy nghĩ, thẳng thắn đáp.

Kể từ ngày hôm ấy, vườn hoa lan khổng lồ này bắt đầu được trồng và chăm bón rất kỹ lưỡng.

Mười năm trôi qua, cây cũ tàn, cây mới lại mọc, còn bản thân Sơ Sinh ngày càng cảm thấy sợ người đàn ông này hơn.

- Tiểu thư, có khách cần gặp!

Tường Xuân từ phía xa gấp gấp chạy tới báo tin.

Nghe nói có khách đến thăm, Ngạn Bách Ngôn hiện tại đã đi vắng, Sơ Sinh thân là tiểu thư đành phải ra tiếp đón.

Người đến là một thiếu nữ trẻ trung, xinh đẹp, mặc bộ quần áo thể thao bó sát, mái tóc vàng cắt ngắn ngang vai, tay xách valy hành lý lớn nhỏ, không cần đợi chủ nhà mời liền ngang nhiên ngồi xuống ghế.

Vừa trông thấy Sơ Sinh, cô ta đã mở lời trước:

- Tôi đến tìm anh Ngạn.

Cho hỏi, anh ấy hiện giờ đã đi đâu?

- Tường Xuân, phiên chị chuẩn bị cho vị tiểu thư này ly nước ấm.

Sơ Sinh ngồi xuống phía đối diện cô ta, ôn nhu đáp:

- Xin chào! Tôi là Sơ Sinh, con gái của cha Ngạn.

Tiểu thư đây là...

Cái gì? Con gái?

Cơ thể cô ta lập tức căng cứng, đánh rơi cả ly nước ấm đang cầm trên tay.

Không thể nào! Không thể nào!

Nhìn gương mặt biến sắc của vị khách trước mặt, Sơ Sinh có chút ngạc nhiên.

- Tôi là Monaco, bạn gái của Ngạn Bách Ngôn.

Monaco hừ lạnh đáp, sau đó đưa mắt quét dọc cơ thể Sơ Sinh, cẩn thận đánh giá một lượt.

Tuổi tác chỉ tròn hai mươi là cùng, trong khi Ngạn Bách Ngôn đã ba mươi tư tuổi.

Không thể nào có chuyện anh đã có con gái lớn như thế này

Nghe Monaco xưng danh, Sơ Sinh cũng kinh ngạc không kém.

Từ trước tới nay, chưa bao giờ cô nghe thấy chuyện anh có bạn gái.

Mười năm Sơ Sinh ở bên cạnh Ngạn Bách Ngôn là mười năm anh dành phần lớn thời gian cho bệnh viện và cô.

Đột nhiên xảy ra tình huống này, đầu óc Sơ Sinh tạm thời chưa kịp ổn định.

- Cô Sơ Sinh, mối quan hệ giữa cô và Bách Ngôn rốt cuộc là gì?

Monaco ngờ vực cất giọng hỏi.

Sơ Sinh vừa muốn trả lời chợt trông thấy Ngạn Bách Ngôn đã đứng ở phía sau từ lúc nào.

Anh bước về phía Sơ Sinh, hoàn toàn không để tâm tới Monaco.

- Chuyện riêng của tôi, cần cô quan tâm!.

Chương 8: 8: Kết Hôn Với Em

Anh Ngạn!!!

Vừa trông thấy Ngạn Bách Ngôn, Monaco đã vội vàng chạy tới, vòng tay ôm chầm lấy anh.

Người đàn ông này vẫn còn căm ghét cô đến thế hay sao? Mười năm trước, Monaco quyết định từ bỏ tình yêu đẹp để chỉ để theo đuổi đam mê ca hát của bản thân.

Ngày Ngạn Bách Ngôn đưa cô ra sân bay, trên khóe mi Monaco chậm rãi chảy ra hai hàng nước mắt.

- Anh có chờ em về không?

Monaco nắm chặt lấy bàn tay của anh, nhỏ giọng hỏi.

Thực ra, đáp án này Monaco đã lường trước được trong đầu.

Vì tình yêu, chắc chắn Ngạn Bách Ngôn sẽ gật đầu mà đồng ý chờ đợi.

Ba năm họ bên nhau, cô rất tin tưởng vào anh.

Tuy nhiên, mọi thứ trái ngược hoàn toàn với những gì Monaco nghĩ.

Ngạn Bách Ngôn rút tay ra khỏi cô, gương mặt hoàn hảo chợt tỏa ra khí sắc lạnh lẽo đến tê tái:

- Sẽ không!

Ngay từ giây phút đó, Monaco đã hiểu, vị trí của cô đối với anh không phải là sự ưu tiên hàng đầu.

Monaco dụi dụi đầu lên vai Ngạn Bách Ngôn, nước mắt đã chảy xuống.

Mười năm không gặp, Ngạn Bách Ngôn vẫn như thế: cứng nhắc và lạnh lùng.

Đến giờ phút này Monaco mới hiểu, bản thân cô vẫn còn yêu anh nhiều đến như thế nào.

Sơ Sinh há miệng nhìn cảnh tượng thân mật trước mắt.

Mãi lúc sau cô mới lấy lại bình tĩnh, sau đó cười cười, xoay lưng toan bước lên trên lầu.

- Đứng đó!

Ngạn Bách Ngôn lạnh lùng lên tiếng.

Anh đẩy mạnh Monaco ra khỏi người, bước từng bước nặng nề về phía Sơ Sinh, bình thản dặn dò:

- Sửa soạn thật đẹp.

Mười phút nữa cha đợi con dưới hầm đỗ xe.

Sơ Sinh gạt nhẹ đầu, trước khi đi cô còn có thể cảm nhận rõ được đôi mắt ganh ghét đến thấu trời mà Monaco dành cho mình.

Đợi Sơ Sinh đi khuất, Monaco lúc này mới bức bối lên tiếng chất vấn:

- Anh giải thích cho em, cô ta là ai?

Cơ thể Monaco lúc này đã run lấy bầy.

Cô ta không tin hai người họ là cha con.

Ngạn Bách Ngôn vẫn chưa kết hôn, chắc chắn chuyện này không thể xảy ra.

Trái lại với cảm xúc kích động có phần thiếu kiểm soát của Monaco, Ngạn Bách Ngôn lại vô cùng bình tĩnh.

Anh ngồi xuống ghế tựa, đôi mắt sâu hun hút tựa đáy biển dần dần thu nhỏ lại.

Mười ba năm trước, anh nhận lời yêu Monaco chỉ vì làm tròn trách

nhiệm với cô ta.

Monaco đã hiến máu của mình cho anh sau trận tai nạn nhiều năm trước.

Vì để trả ơn, khi Monaco tỏ tình, Ngạn Bách Ngôn không do dự liền gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên, trong ba năm yêu nhau, Ngạn Bách Ngôn chưa từng chủ động thân mật bất cứ một lần nào.

Dù Monaco có cời đồ trước mặt anh, sẵn sàng hiến dâng cho anh, đối với Ngạn Bách Ngôn chỉ thêm phần ghét bỏ.

Với câu hỏi này của Monaco, Ngạn Bách Ngôn cũng không giấu giếm, thẳng thắn trả lời:

- Không phải con gái!

Nghe thấy bốn từ này, Monaco có chút hy vọng.

Không phải con gái có nghĩa là anh chưa từng kết hôn.

Nhưng rốt cuộc, mọi chuyện là như thế nào?

- Là mẹ tương lai của các con tôi!

Câu cuối cùng thốt ra từ chính miệng của Ngạn Bách Ngôn khiến Monaco hoàn toàn gục ngã.

Điều cô ta lo sợ nhất cũng đã xảy ra.

Ngay từ ánh mắt thâm tình, rục rịch quyền sở hữu mà Ngạn Bách Ngôn dành cho Sơ Sinh, Monaco đã hiểu.

Nước mắt lưng tròng chảy ngược, Monaco đau đớn đến tê dại.

- Anh từng nói, để trả ơn cứu mạng của em, anh sẽ đáp ứng bất kỳ nguyện vọng nào mà em đưa ra, phải không?

Phải! Đây chính là ân huệ lớn nhất mà anh dành cho Monaco.

Monaco nhếch môi cười nhạt, hai bàn tay nắm thật chặt quai xách của valy.

- Ngay bây giờ, em muốn anh phải thực hiện lời hứa.

Ngạn Bách Ngôn, thành hôn với em.

Quân tử nhất ngôn, đừng để em thất vọng!.

Chương 9: 9: Kẻ Cường Dâm Điên Loạn

Sơ Sinh ngồi ở ghế lái phụ, tâm trạng có chút bất ổn.

Kể từ khi Monaco xuất hiện, cảm xúc của cô thay đổi khác thường.

Nhận ra thái độ không mấy vui vẻ từ phía Sơ Sinh, Ngạn Bách Ngôn nghiêng đầu nhìn cô, trầm giọng hỏi nhỏ:

- Con đang ghen?

Ghen? Từ này không bao giờ tồn tại dù chỉ là trong suy nghĩ của Sơ Sinh.

Cô lắc đầu, cười đáp:

- Cha có bạn gái, con phải chúc phúc cho cha mới phải!

Hừ!

Ngạn Bách Ngôn không nói gì nữa, đánh lái đến một biệt thự lớn nằm ngoài ngoài ô thành phố.

Đây là biệt thự của dòng họ Phương, đối tác làm ăn lớn của Ngạn Bách Ngôn.

Nhân ngày kỷ niệm tròn ba mươi năm kết hôn, ông Phương Thiết có tổ chức tiệc, mời Ngạn Bách Ngôn tham gia.

Sơ Sinh mặc bộ váy trắng hoa nhí, ôm sát lấy từng đường cong trên cơ thể hoàn mỹ.

Mái tóc đen dài được cô buộc cao, gương mặt trang điểm nhẹ, xinh đẹp vô cùng.

Ngay khi trông thấy Sơ Sinh bước ra, đôi mắt sắc lạnh của Ngạn Bách Ngôn đã trở nên ôn nhu khác thường.
Anh mở cửa xe, để cô xuống trước.

Hai người sánh đôi đi bên nhau, đẹp đẽ và hoàn hảo như tranh vẽ.
- Hân hạnh, hân hạnh, bác sĩ Ngạn!
Phương Thiết cùng phu nhân lập tức ra nghênh đón.

Danh tiếng và vai vế lớn của Ngạn Bách Ngôn luôn luôn khiến người khác nể phục bội phần.

Nhất là nét đẹp ngoại quốc của anh luôn có sức thu hút đối phương mãnh liệt.

- Đây là Sơ Sinh, con gái nuôi của tôi!
Ngạn Bách Ngôn đưa tay chỉ về phía Sơ Sinh, khóe miệng khẽ cong.
Ông bà Phương đồng loạt gật đầu, sau đó nhiệt tình mời hai người vào trong sảnh chính.

Vì thế lực nhà họ Phương rất lớn, do vậy quan khách tới đây tham dự đều rất đông.

Khung cảnh bữa tiệc được trang trí chủ đạo bởi phong màu trắng tinh tế, đồ vật đúc vàng lấp lánh dưới ánh đèn...
Sơ Sinh vốn không thích những chỗ đông người như thế này.

Trong khi chờ Ngạn Bách Ngôn cùng ông bà Phương gặp gỡ một vài khách mời danh tiếng, Sơ Sinh bèn chọn cho mình một chỗ ngồi khá kín đáo, lặng lẽ uống trà, thưởng thức điểm tâm.
Nếu không phải vì Ngạn Bách Ngôn, Sơ Sinh nhất định sẽ không tới nơi này.

Cơ thể cô có chút mệt mỏi, có lẽ đã bị cảm cũng chưa biết chừng.
Từ trong đám đông, một bóng người cao lớn nhanh chóng rẽ vào, trực tiếp bước thẳng về phía Sơ Sinh.
Trên tay anh ta cầm ly rượu đỏ, khuôn mặt thư sinh có chút đỏ hồng,

nhìn cô gái gái đầu nói:

- Vị tiểu thư này, cho hỏi quý danh của cô là gì?
Nghe tiếng hỏi, Sơ Sinh có chút giật mình.

Cô đưa mắt nhìn anh ta, cẩn thận đánh giá một lượt.

Thân hình vạm vỡ, nước da ngăm đen, đường nét sắc sảo, hai má có chút hồng.

Ngoại hình của anh ta cũng thuộc hạng cực phẩm, chỉ sau Ngạn Bách Ngôn.

- Tôi là Sơ Sinh! Anh là...

Sơ Sinh lịch sự chào hỏi.

- Phương Định! Con trai út Phương gia!

Phương Định mỉm cười giới thiệu.

Anh rót cho Sơ Sinh ly rượu nhỏ, biểu đạt ý muốn được làm quen với cô.

Sơ Sinh cảm thấy vô cùng khó xử, bởi Ngạn Bách Ngôn vốn rất ghét để cô giao du với người lạ.

Trước sự chờ đợi của Phương Định, Sơ Sinh vẫn quyết định đón lấy ly rượu, cùng anh ta cạn chén.

- Tôi rất đam mê nuôi cá cảnh.

Số cá cảnh tôi nhập về đã lên tới ba trăm con, đến từ nhiều loại khác nhau.

Sơ Sinh, cô có muốn ghé thăm hay không?

Phương Định vui vẻ giới thiệu về sở thích của mình.

Cũng giống như Sơ Sinh, cô lại có niềm đam mê bất tận với hoa lan.

Sơ Sinh có thể ngồi ngoài vườn cả ngày chỉ để ngắm từ bông hoa

này sang bông hoa khác.

Cô muốn từ chối, nhưng Phương Định đã nhanh chóng vươn tay kéo cô đứng dậy, theo anh ta ra bên ngoài.

Hành động đụng chạm tự nhiên này của Phương Định khiến Sơ Sinh không vui.

Cô chau mày, cố gắng rút tay ra khỏi anh ta, thế nhưng Phương Định càng dùng lực siết chặt cô hơn.

- Buông tôi ra.

Cha tôi đang chờ ở trong!

Sơ Sinh bực bội nói lớn, không quên giật phăng tay lại.

Phương Định lại không có ý tha cho cô, anh ta vẫn siết chặt tay Sơ Sinh, lời cô xềnh xệch theo mình.

Một nam một nữ giằng co nhau, tuy người làm trong biệt thự đều nhìn thấy, thế nhưng họ quay mặt làm ngơ, không dám can thiệp. Sơ Sinh đâu biết rằng, người đàn ông này vốn là một kẻ ham mê sắc dục đến bi.n thái.

Đằng sau vẻ mặt ngượng ngùng có phần non nớt của anh ta là một kẻ cuồng dâm đến điên loạn!!!.

Chương 10: 10: Sơ Sinh Gặp Nạn

Anh muốn làm gì? Buông ra!
Sơ Sinh gào thét âm ỉ.

Tuy nhiên, sức lực nhỏ bé của cô không thể nào chống cự lại được cơn điên loạn của Phương Định.

Anh ta tức mình, vòng tay vác Sơ Sinh lên vai, mặc cho cô cào cấu giấy giụa thảm thiết.

Đuỳnh!

Cánh cửa nhà kho lập tức bị đập mạnh ra.

Phương Định ném Sơ Sinh lên tấm thảm cũ, hai mắt tràn ngập dự.c vọng đen tối.

Từ trước đến nay, bất kể một người đàn bà nào may mắn được lọt vào mắt xanh của anh ta, Phương Định sẽ chiếm đoạt cho bằng được.

Sơ Sinh vốn không biết võ nên chỉ có thể yếu ớt chống cự.

Phương Định hung hăng cởi áo, cơ thể đỏ rực, giọng nói cũng đã có chút lạc đi.

- Người đẹp như thế này mà không thưởng thức thì phí!

- Cha nuôi, cứu con!

Sơ Sinh sợ hãi lao ra phía cửa nhà kho, dùng lực kéo mạnh tay cầm.

Tuy nhiên, cho dù cô có cố gắng đập phá như thế nào đi chăng nữa, cánh cửa vẫn im lìm, không chút nhúc nhích.

- Cha nuôi! Cứu con với!

Sơ Sênh khóc lóc đập cửa ầm ĩ, cơ thể run lẩy bẩy, hai đầu gối chân liên tục va vào nhau.

Phương Định cười hề hề, đưa tay quệt ngang mũi.

Anh ta thường xuyên sử dụng khuôn mặt thư sinh, xen lẫn chút hiền lành của mình để lừa đàn bà con gái.

Phụ nữ qua tay anh ta trên dưới một trăm người, đều là tình qua đêm.

Sơ Sênh cũng sắp trở thành nạn nhân, không ngoại lệ.

Phương Định dùng tay bóp cổ cô, đem Sơ Sênh vật ngửa xuống đất.

- Nuốt vào!

Anh ta thô bạo nhét viên thuốc nhỏ màu hồng vào trong miệng cô, cưỡng chế ép Sơ Sênh nuốt xuống bụng.

Cứ mỗi lần cô chực nôn mửa, Phương Định lại đổ thêm nước vào miệng Sơ Sênh.

Mặc cho cô khóc lóc cầu xin, Phương Định vẫn như hổ đói, thèm khát đến cuồng dại.

Xoẹt!

Anh ta dùng tay, dễ dàng xé rách chiếc váy trắng trên người Sơ Sênh.

Vùng ngực đã y đà lấp ló sau lớp áo lót hiện ra, khiến cổ họng Phương Định nghẹn lại.

Đẹp! Quá đẹp!

Hai mắt Phương Định rực sáng, sung sướng đến mê người.

Khoảng chừng năm phút sau khi uống thuốc, cơ thể Sơ Sênh càng ngày càng trở nên nóng.

Cơ nóng kích thích bắt đầu chạy dọc từ đầu các ngón chân cho đến tận đỉnh đầu của cô, hô hấp dần trở nên gấp gáp.

- Khốn khiếp.

Anh dám cho tôi uống thuốc kíc.h thích!

Sơ Sinh cảm hận thốt lên, hai bàn tay nắm chặt gấu váy rách tơi tả, mồ hôi dần dần rịn ra trên trán.

Phương Định ngồi vắt chân trên ghế, xảo trá đắc ý cười cợt:

- Từ trước đến nay tôi rất thích đàn bà ngoan.

Ngowan đi, xong việc tôi sẽ thưởng cho cô xứng đáng.

Nóng quá!

Sơ Sinh giãy giụa đầy khó chịu.

Hai hàng nước mắt rơi lã chã.

Cha nuôi...

Cô liên tục gọi tên Ngạn Bách Ngôn.

Anh chính là niềm hi vọng cuối cùng của cô.

Cô sắp không chịu đựng được nữa.

Cơ nóng bỏng rất xâm chiếm hai đùi, đánh thức thứ bản năng nguyên thủy nhất của con người.

Sơ Sinh quẩn quại, vật vã dùng tay che chắn phần ngực lộ liễu, làn da trắng ngần ửng đỏ, cơ thể run lẩy bẩy.

Ngay cả đến mở miệng, đôi môi của Sơ Sinh cũng run bần bật.

Cô cố gắng dùng lý trí cuối cùng của mình, cắn chặt môi dưới đến bật máu tươi.

Cơ đau buốt trên miệng vẫn không thể nào làm giảm đi ham muốn cháy bỏng đang gào thét sục sôi trong cơ thể.

Ôi không!

Sơ Sinh cong người gào lớn, nức nở điên loạn.

Phương Định cũng không chịu đựng thêm được nữa.

Anh ta lột phăng quần dài, lao đến bên cạnh Sơ Sinh.

Mùi thơm mê đắm tỏa ra từ làn da của người thiếu nữ xinh đẹp khiến anh ta tham lam hít hà, đoạn cúi đầu xuống hôn lên ngàn cổ trắng nõn của Sơ Sinh.

Ngay khi da thịt tiếp xúc, lý trí mạnh mẽ cuối cùng còn sót lại của Sơ Sinh khiến cô tỉnh táo, co chân đạp mạnh lên hạ bộ của Phương Định.

Anh ta đau đớn rú lên một tiếng, lăn quay ra đất kêu gào.

Nhân cơ hội đó, Sơ Sinh chật vật đứng dậy, bước từng bước loạng choạng chạy vào trong góc phòng.

Thế nhưng, hai chân cô quả thực đã mềm nhũn, cứ đi được vài bước liền ngã nhào xuống đất.

- Đừng hòng chạy thoát!

Phương Định nén đau, với tay lấy chiếc gậy gỗ, hùng hổ lao về phía Sơ Sinh.

RẦM!!!

Vừa lúc đó, cửa phòng bất ngờ bị một luồng sức mạnh cực lớn đập đổ, lập tức gãy làm đôi.

Hai mắt Ngạn Bách Ngôn đã trở nên sắc lạnh, hơi thở mang theo sự tàn ác cực điểm bao trùm khắp cơ thể anh, khiến người đối diện không rét mà run.

- Nhãi ranh!

Ngạn Bách Ngôn bước đến trước mặt Phương Định, bàn tay cuộn lại thành nắm đấm, lạnh lùng giáng một đường tàn bạo lên mặt anh ta.

Phương Định đau đớn ôm mặt gào thét, máu mũi chảy ra ướt đầm mặt, hai chiếc răng cửa không cánh mà bay.

Ngạn Bách Ngôn cởi áo vest, đem mặc lên người Sơ Sinh.

Ngay khi trông thấy anh, cô òa lên khóc, vòng tay ôm chặt cha nuôi

không dứt.

Đối với một cô gái ngày ngày bị anh cắt đứt toàn bộ mối quan hệ bên ngoài như thế này, quanh năm ngày tháng chỉ ở trong biệt thự là chính, sự việc ngày hôm nay đã khiến Sơ Sinh hoàn toàn kinh hãi.

- Ngoan! Cha ở đây!

Ngạn Bách Ngôn hôn nhẹ lên trán cô, vỗ vỗ vai an ủi.

Ngay sau đó, anh dùng tay túm lấy cổ Phương Định, gằn giọng nói lớn:

- Con trai nhà họ Phương, cậy quyền làm càn, cha mẹ cậu không dạy được thì để tôi thay mặt dạy dỗ!

Chương 11: 11: Cha Nuôi Giúp Con Làm Lạnh!

Phương Định nghe anh nói, sợ đến tái cả mặt.

Anh ta vung chân vung tay, khua loạn xạ trên không, chỉ muốn phản kháng.

Tuy nhiên, những chống cự của anh ta vẫn là vô ích.

Máu miệng trộn lẫn với răng chảy nhem nhuốc trên mặt, hai môi Phương Định đã sưng vù.

Bang!!!

Một quyền lạnh lùng của Ngạn Bách Ngôn tiếp tục giáng xuống.

Lần này, Phương Định hoàn toàn gục ngã.

Anh ta nằm bò trên đất, cơ thể khế co giật, không ngừng rên hừ hừ.

Ông bà Phương vừa lúc chạy tới, trông thấy cảnh tượng đau xót như thế này, mặc dù trong lòng họ rất thương con nhưng không dám phản kháng.

Thân phận của Ngạn Bách Ngôn vẫn luôn là một thứ gì đó khủng khiếp đối với họ.

Sợ hãi có, nể phục có, tôn trọng có, đều đủ cả.

- Thằng con chết bầm này! Tôi sẽ dạy dỗ lại nó thật chu toàn!

Phương Thiết hậm hực mắng nhiếc, ánh mắt lăm lét nhìn về phía Ngạn Bách Ngôn.

Ong bà Phương đã nói như thế, Ngạn Bách Ngôn cũng không muốn làm khó gì nhiều.

Anh phúi phúi tay, ném trả lại chiếc răng cửa của Phương Định còn dính trên tay áo của mình, lạnh nhạt mà nói:

- Tôi không mong có ngày Phương gia và nhà họ Ngạn sẽ cắt đứt toàn bộ quan hệ với nhau.

Phương Thiết và phu nhân lập tức lạnh sống lưng.

- Cha nuôi!

Giọng nói của Sơ Sinh đã trở nên mềm yếu, thỏ thẻ.

Khi bàn tay cứng cáp của Ngạn Bách Ngôn chạm vào cơ thể cô, Sơ Sinh bất giác run lên cầm cập.

Một cảm giác kỳ lạ mà trong suốt những năm qua, Sơ Sinh chưa bao giờ trải qua cứ thế chạy dọc và cắn rứt trong lòng cô.

Ngạn Bách Ngôn nhìn người con gái đang không ngừng rên rỉ trong miệng, tâm trạng chợt có chút xao động.

Anh bế bổng Sơ Sinh, ngạo nghễ bước đi trước con mắt kính nể của bao người.

Cô gái nhỏ này của anh đã phải chịu đả kích lớn như thế, nhà họ Phương nghĩ anh dễ dàng bỏ qua hay sao? Nhầm, quá nhầm! Khóe môi Ngạn Bách Ngôn cong nhẹ.

Đôi mắt sâu hút thăm thẳm ngập tràn tia ác tàn độc.

Anh đặt Sơ Sinh nằm lên đùi mình, hai chân gác trên ghế, xoay vô lăng phóng như bay về biệt thự.

Sơ Sinh lim dim hai mắt, tay vòng qua người Ngạn Bách Ngôn, ôm chặt lấy đùi anh.

Cô đang rất khó chịu, cực kỳ khó chịu.

- Tiểu thư Sơ Sinh bị hạ thuốc?

Người giúp việc nhà họ Ngạn không ngừng xì xào, bàn tán.

Ong chủ của họ ôm khư khư con gái nuôi trong tay, gấp gáp bế cô lên trên phòng trong tình trạng váy áo xộc xệch.

- Không sao, Sơ Sinh ngoan.

Ngạn Bách Ngôn đặt cô lên giường, giúp cô uống chút nước ấm.

Tuy nhiên, tác dụng của thuốc đã phát tác quá mạnh mẽ, hai mắt Sơ Sinh như muốn mờ nhòe đi.

Cảm giác khao khát cực điểm xâm lấn toàn bộ tứ chi của cô.

- Cha nuôi...!Con...!con khó chịu lắm!

Sơ Sinh vừa nói, vừa nức nở.

Ngay khi Ngạn Bách Ngôn muốn rời đi, Sơ Sinh vội vàng vươn tay kéo giật anh lại.

Cả người Ngạn Bách Ngôn ngã nhào xuống giường, đè lên cơ thể nóng bỏng của Sơ Sinh.

Chiếc váy trắng bị Phương Định xé rách càng thêm xộc xệch.

Cơ thể mềm mại, căng mọng của thiếu nữ mới lớn dính chặt lên người anh.

Ngạn Bách Ngôn nuốt nước bọt, phần dưới đã bắt đầu có phản ứng.

- Bách Ngôn...

Sơ Sinh đột ngột gọi thẳng tên anh.

Hai tai Ngạn Bách Ngôn như ù đi.

Giọng nói của cô nhẹ nhàng du dương bên tai khiến Ngạn Bách Ngôn phải gồng mình mà cố gắng kiềm chế.

- Ngoan nào, Sơ Sinh.

Anh đưa tay vuốt nhẹ lên má của cô, cố gắng tránh né ánh mắt ướt át kia đang nhìn mình đầy khao khát.

- Sẽ ổn thôi!

Ngạn Bách Ngôn nhỏ giọng an ủi cô.

Tuy nhiên, Sơ Sinh đã không thể chịu đựng thêm được nữa.

Cô đưa tay kéo mạnh Ngạn Bách Ngôn xuống sát mặt mình, sau đó hé môi, ngoạm lấy đôi môi hồng rất của anh.

Ngạn Bách Ngôn trợn tròn hai mắt, mặc cho Sơ Sinh không ngừng công kích, hôn anh đến tê dại.

Thì ra, đằng sau dáng vẻ ôn nhu kia lại là một cô gái mạnh mẽ đến như thế!

- Cha nuôi...!giúp con làm lạnh!

Đầu óc Sơ Sinh đã trở nên mờ mịt.

Cô ôm chặt Ngạn Bách Ngôn, lý trí hoàn toàn bị đánh mất.

Màn đêm cô tịch ôm trọn lấy cơ thể của hai người, cảm giác này vừa lạ lùng, vừa nóng bỏng, dây dưa không dứt..

Chương 12: 12: Đắc Tội Với Anh Đâu Để Bỏ Qua Như Thế

Không được...!Sơ Sênh, con chưa đủ lông đủ cánh, chúng ta không thể làm được!

Ngạn Bách Ngôn nhìn bàn tay thon dài đang luồn lách lên trên ngực mình, hai mắt đỏ rực tràn ngập khao khát.

Sơ Sênh nằm dưới thân anh, nghe vậy liền ngơ ngác nhìn Ngạn Bách Ngôn đầy khó hiểu:

- Chưa đủ lông đủ cánh? Cha nuôi, con lớn chừng này rồi, đâu còn phải lúá tuổi bẻ gãy sừng trâu nữa đâu?

Hai má Ngạn Bách Ngôn đỏ bừng.

Mặc dù anh đã bước sang tuổi ba mươi lăm, thế nhưng chuyện trai gái này, Ngạn Bách Ngôn chưa bao giờ trải qua.

Trước sự công kích mạnh mẽ của cô, Ngạn Bách Ngôn chỉ sợ bản thân sắp không thể nào chịu đựng được nữa.

- Giúp con...!Con chết mất!

Sơ Sênh khổ sở nhìn anh van nài.

Tác dụng của thuốc kíc.h thích thật khủng khiếp.

Ngạn Bách Ngôn thân là bác sĩ, nhưng chưa bao giờ anh nghiên cứu về loại thuốc này.

Hơn nữa...

Ngạn Bách Ngôn đưa tay xoa nhẹ lên đôi môi căng mọng của Sơ Sênh, trùi mền đáp:

- Sơ Sênh, cha muốn...!con cam tâm tình nguyện dâng hiến cho cha, chứ không phải bị thuốc điều khiển.

Dứt lời, anh vòng tay lên đầu của cô, đem trói hai tay Sơ Sênh lại.

Ngay sau đó, Ngạn Bách Ngôn xả đầy nước lạnh vào bồn, bế xốc Sơ Sinh lên, đem cô ngâm dưới bồn nước.

- Ngoan! Mười phút nữa cha sẽ quay lại!

Ngạn Bách Ngôn mỉm cười, không đợi cô phản ứng liền đóng sầm cửa nhà tắm lại.

Trở về phòng, anh đưa mắt nhìn xuống phần dưới đang vươn trào mạnh mẽ của mình mà thở dài.

Cơ thể nóng rực không biết phải làm cách nào để hạ hỏa.

Bao nhiêu năm qua, Ngạn Bách Ngôn tự túc cấm dục.

Chưa khi nào bản thân anh có bất kỳ phản ứng với phụ nữ.

Kể cả lúc trước anh ở bên Monaco tận ba năm liền.

Vậy mà ngày hôm nay, thằng nhỏ đáng ghét kia lại chịu khuất phục thảm hại trước Sơ Sinh...

Ngạn Bách Ngôn xả nước lên người, lúc này cơn khó chịu day dứt mới được vơi bớt đi phần nào.

Đến khi anh trở lại phòng của Sơ Sinh, chỉ thấy cô đã lim dim ngủ say, trên gương mặt xinh đẹp còn vương lại vài giọt nước mắt bất lực.

Ngạn Bách Ngôn nhẹ nhàng tìm váy ngủ, thành thạo thay đồ cho cô.

Mười năm cô ở bên cạnh anh là ba năm đầu anh đích thân giúp cô tắm rửa và thay quần áo.

Khi mới được đưa về đây, Sơ Sinh chỉ bám chặt lấy anh không buông.

Bất kể người giúp việc riêng có cố gắng tìm đủ mọi cách để tiếp cận cô đi chăng nữa, tất cả vẫn chỉ là vô ích.

Việc làm này giờ đây đã quá quen thuộc với Ngạn Bách Ngôn.

Tuy nhiên, tất cả đều khác rồi.

Nhìn cô nằm ngủ say trên giường ấm, Ngạn Bách Ngôn vẫn theo thói quen cũ, dịu dàng đặt lên trán Sơ Sinh một nụ hôn nhẹ.

Cánh cửa dần dần khép lại.

Ngay khi phòng ngủ trở nên im ắng, Sơ Sinh đột ngột liền chậm rãi mở mắt...

- A Hào!

Ngạn Bách Ngôn ngồi nghỉ dưới sảnh chính, trên tay vẫn còn lắc lư ly rượu đỏ.

Khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập nét tàn độc.

Bàn tay đang cầm ly của anh bỗng nhiên siết chặt, ly rượu dễ dàng bị bóp vỡ.

Mảnh thủy tinh sắc lạnh cứa một đường lên lòng bàn tay Ngạn Bách Ngôn.

Anh đưa mắt nhìn vết máu loang lổ đang nhỏ tong tong xuống sàn, thái độ vô cùng bình thản.

Nghe tiếng gọi, A Hào nhanh chóng có mặt.

Trông thấy cảnh tượng này, A Hào thừa hiểu ông chủ của anh đang vô cùng tức giận.

Anh cúi thấp đầu, lễ phép thưa:

- Ông chủ, ngài cho gọi A Hào!

- Phương Định đắc tội với tiểu thư, cậu đã nghe tin này hay chưa?

A Hào lập tức gật đầu.

Ngạn Bách Ngôn cười nhạt, giọng nói trầm ổn trở nên khàn đục:

- Hắn đã giở trò cưỡng hiếp rất nhiều cô gái xấu số.

Tuy nhiên đều bị lão già Phương giúp che giấu một cách dễ dàng.

Ngừng một lát, Ngạn Bách Ngôn tiếp tục nói:

- Công cụ nào gây án, cậu phải triệt tiêu bằng được công cụ đó.

A Hào, thời gian cho cậu nội nhật là hai tiếng.

Sau khi giải quyết, đem thành phẩm về đây lĩnh thưởng!.

Chương 13: 13: Sự Tàn Bạo Của Ngạn Bách Ngôn

Trong màn đêm tĩnh lặng, một bóng hình cao lớn, trên tay còn cầm con dao nhỏ, nhanh nhẹn trèo tường, nhảy phốc xuống đất. Nhà họ Phương lúc này cũng đã tàn tiệt.

Quan khách về hết, chỉ còn vài người giúp việc đang lúi húi quét dọn.

A Hào bình thản bước vào, thuận lợi né được mắt camera, vòng người ra cửa sau. Nơi Phương Định nằm nghỉ ở tầng ba.

Nhờ vào thân thủ nhanh gọn, A Hào thuận lời dùng dây móc, trèo lên được lan can.

Anh dùng tay nâng rèm cửa kính, sau đó chui vào bên trong. Phương Định đang nằm ngủ say như chết.

Miệng anh ta vẫn còn sưng vù, được quần băng cản hẳn, chần ấm đắp tới quá nửa mặt.

Cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra.

A Hào lách người bước vào, thái độ bình thản đến lạ.

Dưới ánh sáng lờ mờ của đèn phòng, lưỡi dao sắc lạnh lóe lên những tia xanh lạnh lẽo.

Sột soạt...

Chiếc chần đang đắp trên người Phương Định đột ngột bị kéo mạnh xuống.

Anh ta giật bắn người, mở choàng mắt ra nhìn.

Ngay khi thị giác vừa tiếp xúc với đối phương, một cú đấm thấu trời đáp xuống khiến Phương Định không kịp rú lên đã tối sầm mặt mày, ngất lịm.

A Hào lạnh lùng kéo mạnh quần đùi của anh ta xuống, lưỡi dao sắc bén cắt một đường gọn nhẹ, vật gậy án khiến nhiều cô gái phải rơi vào bước đường cùng lập tức đứt rời.

Cơn đau thấu phổi làm cho Phương Định bất tỉnh.

Anh ta đau đớn khi trông thấy phần dưới đã biến mất, máu tươi lúc này đang bắn tung tóe, tiếng gào thét thảm thiết vang lên trong khuôn viên biệt thự.

Khi ông Phương cùng vợ chạy tới, Phương Định đã lên cơn co giật, gập gáp chuyển anh ta vào bệnh viện cấp cứu.

Tin tức cậu ấm nhà họ Phương bất ngờ bị triệt tiêu nòi giống ngay trong đêm khiến báo chí và người dân sửng sốt cực độ, bàn tán xôn xao, ầm ĩ cả vùng trời.

Mặc dù nhà họ Phương đã liên hệ với Cục cảnh sát nhờ điều tra giúp đỡ, thế nhưng hung thủ rất khôn khéo, thuận lợi né tránh được toàn bộ các mắt camera.

Công tác truy vết bằng "không".

Ngạn Bách Ngôn dùng đũa gấp thứ kia, máu ướm còn nhỏ thấm xuống đất.

Ánh mắt sắc lạnh của anh bỗng chốc tối sầm lại, lóe lên những tia độc ác khủng khiếp, khiến đối phương không rét mà run.

- Ném cho chó ăn!

Ngạn Bách Ngôn đem ném vào sọt rác, hờ hững buông ra một câu.

A Hào có chút giật mình.

Ông chủ của anh thủ đoạn quá tàn nhẫn.

Không chỉ cắt đứt của quý của Phương Định còn bình thản ném cho chó ăn, vì Sơ Sinh, chuyện gì anh cũng có thể làm được.

- Vâng, thưa ông chủ!

Cả đêm, Ngạn Bách Ngôn không ngủ.

Anh đứng lặng lẽ bên vườn hoa lan, thả lỏng bản thân nhất có thể.

Nếu những năm tháng trước kia, Ngạn Bách Ngôn không có bất kỳ ham muốn hay hưng phấn đối với cuộc đời.

Thế nhưng, bây giờ đã khác, khác rất nhiều.

Anh đưa mắt nhìn về phía cửa sổ, phòng ngủ của Sơ Sinh.

Ánh đèn ngủ vàng dịu tỏa ra, cảm giác thật khó nói thành lời.

Cô gái nhỏ này, càng lớn càng cách xa anh.

Khoảng thời gian mười năm bên nhau, Ngạn Bách Ngôn nuôi Sơ Sinh từ bé tới lớn, cô vẫn không bao giờ chấp nhận anh ngoài hai từ "cha nuôi".

Cứ như vậy, người đàn ông cô độc kia ngồi tựa lưng lên vườn hoa lan, thức trắng cả một buổi tối.

Sơ Sinh tỉnh lại đã là tám giờ sáng ngày hôm sau.

Sự việc xấu hổ xảy ra tối hôm qua, cô không dám nhớ lại nữa.

Nhất là sau khi Sơ Sinh phát hiện đôi môi của Ngạn Bách Ngôn vẫn có chút sưng tấy.

Càng nghĩ, hai má cô lại càng đỏ bừng.

Ngay cả việc dùng bữa sáng, Sơ Sinh cũng quyết bỏ, không ăn.

Tránh mặt được Ngạn Bách Ngôn bao nhiêu, Sơ Sinh càng cảm thấy thoải mái hơn bấy nhiêu.

Cô nằm dài trên giường, bấm điện thoại lướt xem tin tức.

Vừa lúc vụ việc Phương Định bị triệt tiêu nòi giống xếp đầu trang nhất các mặt báo đập thẳng vào mắt, khiến Sơ Sinh có chút giật mình.

Vô thức, cô đưa mắt nhìn ra phía cửa chính, bàn tay có chút run rẩy. Tội ác của Phương Định, không phải ngày một ngày hai.

Thế nhưng, chỉ sau khi anh ra xúc phạm cô mới phải gánh chịu hậu quả đau đớn như thế này, chẳng lẽ...! Một ý nghĩ táo bạo bất chợt lóe lên trong đầu Sơ Sinh.

Cô không dám suy đoán thêm, nhanh chóng bước vào phòng tắm rửa sạch mặt mũi.

Dòng nước mát lạnh xối lên da thịt cũng khiến tâm trạng hỗn loạn của cô được vơi bớt phần nào.

Sơ Sinh vừa bước ra khỏi nhà tắm, trông thấy quản gia Liễu Mai đã chờ sẵn bên ngoài.

- Tiểu thư, ông chủ có lệnh, mời tiểu thư sửa soạn đồ, hai mươi phút nữa sẽ cùng ông chủ đến trung tâm võ thuật quốc gia!.

Chương 14: 14: Chất Vấn

Sơ Sinh mặc bộ đồ thể thao, mái tóc dài buộc đuôi gà, nhanh nhẹn bước xuống dưới lầu.

Trông thấy Ngạn Bách Ngôn đang ngồi thưởng trà, bước chân của cô có chút chậm lại.

- Đi thôi!

Ngạn Bách Ngôn đặt tách trà xuống bàn, không nhìn Sơ Sinh mà chỉ buông ra một câu.

Mặc dù trong lòng cô đang rất thắc mắc, thế nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Cha nuôi bảo sao thì Sơ Sinh đành nghe vậy.

Ngạn Bách Ngôn mở cửa xe, chờ Sơ Sinh ngồi yên vị bên ghế lái phụ anh mới bước lên sau.

Tuyến đường từ biệt thự đến trung tâm võ thuật tương đối vòng vèo, vượt qua đường cao tốc mới tới được điểm hẹn cần đến.

Tầm năm mươi phút sau, cuối cùng xe cũng dừng lại trước cổng trung tâm võ thuật.

Ngay khi nhìn thấy tòa nhà to lớn như thế này, Sơ Sinh đã reo lên, không ngừng cảm thán.

Trung tâm võ thuật lớn nhất quốc gia có khác, cách bài trí và thiết kế cũng mang đậm tính chất mạnh mẽ hiện đại.

Ngạn Bách Ngôn dẫn Sơ Sinh lên phòng giám đốc trung tâm, không cần hẹn trước liền trực tiếp bước vào bên trong.

Thân phận đặc biệt của anh, những người ở đây đã quá am hiểu.

Do vậy, ngay cả nhân viên trong trung tâm này, trông thấy Ngạn Bách Ngôn liền cúi đầu chào hỏi vô cùng kính nể.

- Cha nuôi, chúng ta đang đi đâu thế này?

Sơ Sinh ngạc nhiên cất giọng hỏi.

Ngạn Bách Ngôn thờ ơ, trả lời cô một cách qua loa:

- Dạy con học võ!

Có lẽ, sau sự việc vừa rồi, Ngạn Bách Ngôn muốn cô học võ để có thể tự bảo vệ bản thân trong những trường hợp khẩn cấp như đêm hôm qua.

Anh vẫn luôn suy nghĩ sâu xa và cẩn thận đến như thế.

Tiếp đón hai người họ là giám đốc Bạc Phi, tuổi tác còn khá trẻ.

Anh cúi đầu bắt tay với Ngạn Bách Ngôn, lịch sự chào hỏi:

- Bác sĩ Ngạn, tiểu thư Sơ Sinh, mời ngồi!

Trước khi tới đây, Ngạn Bách Ngôn đã liên hệ trước với Bạc Phi, yêu cầu anh tìm cho Sơ Sinh một thầy dạy võ chuyên nghiệp nhất.

Thời gian học sẽ là các ngày cuối tuần, đến khi nào Sơ Sinh có đủ khả năng tự bảo vệ bản thân thì Ngạn Bách Ngôn mới cho cô thôi học.

- Thầy dạy võ riêng cho tiểu thư là Lâm Thanh, đã có hơn ba mươi năm kinh nghiệm, giải thưởng võ thuật nhận về đã lên tới con số hơn một trăm.

Bác sĩ Ngạn, anh có thể yên tâm giao phó tiểu thư cho tôi.

Nghe vậy, Ngạn Bách Ngôn liền gật đầu đầy mãn nguyện.

Không cần hỏi qua ý kiến của Sơ Sinh, Ngạn Bách Ngôn đều tự quyết.

Sơ Sinh được thư ký riêng của Bạc Phi dẫn tới phòng tập riêng.

Ngạn Bách Ngôn nhàn nhã thường trà cùng Bạc Phi, bàn bạc một số công việc quan trọng khác.

Ba tiếng đồng hồ sau, Bạc Phi có công chuyện nên đành đi trước. Ngạn Bách Ngôn buồn chán, bước ra ngoài sảnh chính, chống tay lên thanh vịn mà nhìn về phía phòng tập của Sơ Sinh.

Cô đang được Lâm Thanh hướng dẫn các tư thế đầu tiên trong môn võ.

Mồ hôi không ngừng rịn ra trên trán Sơ Sinh.

Tuy nhiên, Ngạn Bách Ngôn có thể nhận ra, Sơ Sinh vô cùng thích thú với buổi học này.

- Anh...!anh Ngạn!

Sau lưng anh bỗng chốc vang lên giọng nói lạnh lót của một cô gái.

Monaco cũng đến đây tập võ, ngay từ đằng xa cô đã có thể nhận ra bóng lưng cao lớn của Ngạn Bách Ngôn.

Nghe tiếng gọi, Ngạn Bách Ngôn liền chau mày, quay đầu lại nhìn.

Ánh mắt lấp lánh của Monaco tràn ngập sự mong đợi.

Dù Ngạn Bách Ngôn có lạnh lùng với cô như thế nào chăng nữa, Monaco vẫn không thể nào rũ bỏ được tình cảm này.

- Anh...!đưa Sơ Sinh đến đây học võ?

Monaco ngờ vực cất giọng hỏi.

Nương theo ánh nhìn của Ngạn Bách Ngôn, cô ta đã hiểu rõ mọi chuyện.

Ngạn Bách Ngôn chỉ lạnh lùng gật đầu xác nhận.

Đối với người phụ nữ khác, Ngạn Bách Ngôn không muốn dây dưa hay tiếp xúc quá nhiều.

Mi mắt Monaco nhẹ nhàng sụp xuống.

Cô khẽ thờ dài, buồn bã nói tiếp:

- Hai mặt một lời, nể tình chúng ta từng có tình cảm, Bách Ngôn, hãy nói rõ cho em biết, anh và cô ta có mối quan hệ như thế nào?

Ngạn Bách Ngôn cảm thấy vô cùng phiền phức.

Anh tặc lưỡi một tiếng, sau đó xoay lưng toan bước đi.

Thế nhưng, Monaco đã vội vã bước lên vài bước, dang hai tay ngăn anh lại.

- Con gái nuôi!

Anh tùy ý đáp gọn lỏn.

- Ngạn Bách Ngôn, Sơ Sinh là con gái của anh, con gái của anh đấy, anh có biết không?

Tâm trạng không phục của Monaco bùng cháy dữ dội.

Cô ta đủ thông minh để hiểu, tình cảm Ngạn Bách Ngôn dành cho Sơ Sinh không đơn thuần chỉ là mối quan hệ cha nuôi và con gái.

- Trình độ nghe hiểu của cô có vấn đề à? Chữ "nuôi" của tôi cô vớt cho chó gặm rồi hay sao?

- Con gái nuôi thì có gì khác cơ chứ?

Nghe Monaco chất vấn, gương mặt tuấn mỹ của Ngạn Bách Ngôn lại vô cùng bình thản.

- Rất khác là đằng khác.

Sơ Sinh vừa là con gái nuôi, vừa là mẹ đẻ của các con tôi sau này.

Hiểu chưa? Giờ thì...!mời cô rút ra khỏi đây!.

Chương 15: Tin Dữ Ập Đến

Monaco đứng yên bất động, hai mắt trợn trừng nhìn Ngạn Bách Ngôn không rời.

Dẫu biết anh vẫn luôn phũ phàng như thế này, nhưng đây là lần đầu tiên cô ta cảm thấy cõi lòng hoàn toàn tan nát.

- Cha nuôi!

Sơ Sinh vừa hay cũng tập xong, cả người dính mồ hôi, đưa tay về phía Ngạn Bách Ngôn vẫy vẫy.

Nhận ra có sự hiện diện của Monaco, bước chân của cô có phần chững lại.

Ngạn Bách Ngôn thuận tiện rút chiếc khăn lau để sẵn trong túi áo của mình, đưa cho Sơ Sinh, nhẹ nhàng an ủi:

- Những buổi đầu cơ thể chưa quen, vận động mạnh sẽ có hiện tượng đau nhức.

- Ôi trời! Cha Ngạn, nhìn con khỏe thế này cơ mà!

Dứt lời, Sơ Sinh xò rộng năm ngón tay, sau đó bình thản bóp mạnh lên mũi Ngạn Bách Ngôn.

Vừa bóp cô vừa há miệng cười ngặt nghẽo đầy thích thú:

- Thế nào? Cha còn không phản kháng lại được con kìa!

Hành động tự nhiên này của cô khiến Ngạn Bách Ngôn cùng Monaco lập tức chết sững ngay tại chỗ.

Khuôn mặt tuấn mỹ của anh chuyển từ ửng hồng sang trắng bệch, á khẩu nói không lên lời.

Lúc này đây, Sơ Sinh mới nhận ra hành động xấu hổ của mình.

Do vậy, cô vội vàng rút tay về, ôm mặt chạy một mạch xuống dưới hầm đỗ xe.

Trời đất quỷ thần ơi!

Sơ Sinh ngưng chảy mắt, cổ họng lập tức nóng ran.

Đêm hôm qua, mặc dù cô rơi vào trạng thái mơ hồ, thế nhưng vẫn còn nhớ được mang máng tình cảnh éo le: hai bàn tay cô kéo mạnh Ngạn Bách Ngôn xuống phía mình, sau đó há miệng ngoạm chặt lấy môi anh.

Còn hôm nay, bàn tay hư hỏng kia lại ngang nhiên sờ mông anh.

Cô thực sự không biết giấu mặt vào đâu nữa.

- Anh Ngạn! Em nói trước, dù anh có yêu em hay không, em không quan tâm.

Nhưng anh phải làm tròn trách nhiệm, cưới em.

Coi như là trả ơn em đã cứu mạng anh.

Monaco cười gằn, mặc kệ thái độ căm ghét của Ngạn Bách Ngôn, ngang nhiên dậm chân rời đi.

Dù sao cũng chỉ là một tờ giấy kết hôn không hơn không kém.

Monaco thích thì Ngạn Bách Ngôn chiều.

Khi anh xuống dưới hầm đỗ xe, Sơ Sinh đã nằm dài ra ghế sau, dùng áo trùm kín mặt, hơi thở đều đều khiến lồng ngực phập phồng.

Khóe miệng Ngạn Bách Ngôn khế cong.

Anh xoay vô lăng, cười nhẹ nói:

- Chắc...! Từ khi nào con lại có can đảm đến như thế?

- Là...! Là Lã Hình...! À, không phải cha nuôi, con cũng không biết!

Sơ Sinh bị lỡ lời, vội vàng lấy tay che miệng.

Ngay sau khi nghe thấy hai từ "Lã Hình", sắc mặt của Ngạn Bách Ngôn lập tức thay đổi.

Anh hừ lạnh, ánh mắt sâu hơn đáy biển nhìn chăm chăm về phía đằng trước.

Từ giờ phút đó trở đi, Ngạn Bách Ngôn không nói thêm bất kỳ câu nào.

Đường phố đang vào thời điểm tan tầm, tương đối vắng lặng.

Ngạn Bách Ngôn vừa lái xe, thỉnh thoảng lại đưa mắt liếc nhìn cô gái nhỏ, tâm trạng có chút không vui.

- Sơ Sinh, đứng ở đây đợi cha.

Cha đi một chút sẽ quay lại!

Ngạn Bách Ngôn chợt nhớ ra một việc, anh đã để quên ví tiền trên bàn làm việc của Bắc Phi.

Bên trong ví không những có loạt thẻ đen mà còn có chìa khóa riêng cơ mật.

Thuận tiện Ngạn Bách Ngôn trông thấy bên lề đường có quán gà rán, là món Sơ Sinh thích nhất.

Do vậy, anh bèn bày tỏ ý muốn để cô ngồi ăn trong lúc chờ anh quay lại trung tâm võ thuật.

Nghe vậy, Sơ Sinh liền gật đầu đồng ý.

Cô bước xuống xe, vẫy vẫy tay chào tạm biệt Ngạn Bách Ngôn.

Trước khi đi, Ngạn Bách Ngôn không quên dặn dò:

- Ăn thật nhiều trước khi cha đến.

Để bụng đói là không ngoan đâu!

Sơ Sinh bật cười, gật đầu hứa chắc chắn.

- Cha Ngạn yên tâm!

Ngạn Bách Ngôn xoay đầu xe, phóng nhanh về phía trung tâm võ

thuật.

Khi anh quay lại, phần đường cao tốc bắt đầu bị tắc nghẽn.

Từng hàng dài xe nối đuôi nhau chật cứng trên đường.

Tiền đối với Ngạn Bách Ngôn không quan trọng.

Thế nhưng ngoài thẻ, chiếc chìa khóa kia được coi là gia sản lớn nhất đối với anh.

Bởi nó nắm giữ những bí mật lớn thâu trời, tuyệt đối Ngạn Bách Ngôn không để cho ai được quyền xâm phạm.

Lần này anh sơ suất quá! Ngạn Bách Ngôn đưa tay đập đập lên vô lăng, bực bội tặc lưỡi chau mày.

Nhìn từng chiếc xe nhúc nhích chậm rãi, anh lại càng sốt ruột hơn.

Chỉ cách chưa đầy mười lăm phút, vậy mà con đường này đã chật cứng xe, khác nhau một trời một vực.

Ngạn Bách Ngôn tựa lưng vào thành ghế, thỉnh thoảng lại lướt nhìn tấm ảnh chụp anh và Sơ Sinh lúc còn bé, được đặt ngay ngắn chính giữa xe.

Sơ Sinh lớn thế này tôi, nhưng tâm tư lại êm dịu như mặt biển phẳng lặng.

Anh không lỡ khuấy động thêm nữa.

Đột nhiên, điện thoại của anh reo lên ầm ỹ.

Là số máy của Triệu Viên Nhã, gọi đến từ bệnh viện.

Đầu dây được kết nối, giọng nói gấp gáp của Triệu Viên Nhã vang lên:

- Bác sĩ Ngạn, có một ca cấp cứu khẩn cấp cần sự hỗ trợ của anh!

- Nửa tiếng nữa tôi có mặt!

Ngạn Bách Ngôn từ tốn đáp.

- Không được!

Triệu Viên Nhã lập tức ngắt lời, dường như tình thế đang vô cùng nguy cấp.

Giọng nói của cô đã có chút run rẩy:

- Nạn nhân là..

là...!Sơ Sinh, con gái của anh.

Em và đội cứu thương đang trên đường gấp rút chuyển cô bé tới bệnh viện.

Anh Ngạn, cô bé bị kẻ gian đâm, đang lên cơn co giật!!!.

Chương 16: 16: Bảo Lãnh Ra Tù

Ba mươi phút trước...

Sơ Sinh vẫy vẫy tay tạm biệt Ngạn Bách Ngôn, vươn vai mấy cái, sau đó nhanh chóng tiến vào tiệm gà rán.

Cô chọn cho mình một chỗ ngồi tương đối thoáng đãng, lại còn gọi thêm một suất gà nữa, vui vẻ ăn uống trong khi chờ đợi Ngạn Bách Ngôn tới.

Tuy nhiên, Sơ Sinh còn chưa kịp thưởng thức đồ ăn liền phát hiện một nhóm cướp tiệm vàng lớn đang hùng hộc chạy về phía cô, kịch liệt tránh né sự truy kích của cảnh sát.

Trên tay chúng lăm lăm vũ khí, hành động bậm trợn, ngông cuồng.

- Cút...!Cút ra!!!

Người dân xung quanh bỏ chạy tán loạn.

Vì chỗ ngồi của Sơ Sinh nằm ngay ngoài cửa, do vậy cô chỉ kịp luống cuống đứng lên, bỏ chạy vào bên trong quán.

Tuy nhiên, do lũ cướp này rất đông, Sơ Sinh bị những người xung quanh xô đẩy, ngã ra mặt đất, chắn ngang đường tháo lui của lũ cướp.

- Nhãi ranh!

Gã đầu trọc đi đầu tức điên người, vung dao đâm mạnh vào ngực của cô không một chút thương tiếc.

Sau đó bọn chúng liền la hét bỏ chạy tán loạn.

Sơ Sinh được một cô gái tốt bụng giúp gọi xe cứu thương.

Trùng hợp thay, Triệu Viên Nhã lại là bác sĩ được phân phó đi theo xe cấp cứu.

Vừa trông thấy Sơ Sinh, cô đã nhận ra ngay.

Do vậy Triệu Viên Nhã mới gấp gáp gọi cho Ngạn Bách Ngôn để thông báo tình hình.

Ngạn Bách Ngôn gấp rút xoay đầu xe, phóng thẳng về bệnh viện.

Trong lòng anh lúc này nóng như lửa đốt, thứ cảm giác lo lắng, căng thẳng đến nghẹt thở đang không ngừng dày vò và hành hạ bản thân anh.

Sơ Sinh đang được cấp cứu trong phòng, trên miệng đeo bình oxy, hai mi mắt dài cong vút nhắm chặt, hơi thở yếu ớt đầy khó khăn.

Triệu Viên Nhã vừa trông thấy Ngạn Bách Ngôn xô cửa chạy vào liền sốt sắng nói:

- Mặc dù con dao đâm sâu, thế nhưng may mắn đâm chệch tim chỉ đúng hai mi-li -mét.

Cô bé được trời đất bảo vệ mới thoát được kiếp nạn này!

Ngạn Bách Ngôn gật nhẹ đầu, đích thân anh đứng ra kiểm tra vết thương trên ngực của Sơ Sinh, sau đó thay áo, trực tiếp tiến hành phẫu thuật cho cô.

Các y bác sĩ còn lại đều tự động phối hợp, đứng dạt sang hai bên phụ giúp cho anh.

Đôi mắt xanh lục sâu hơn đáy biển nhìn Sơ Sinh không rời.

Anh đeo găng tay, cầm dao phẫu thuật, bắt đầu rạch một đường lên phần ngực ghim dao của cô.

Trong quá trình làm, Ngạn Bách Ngôn hết sức cẩn thận từng hành động dù là nhỏ nhất.

Bởi lưỡi dao nằm sát bên cạnh trái tim của Sơ Sinh, nếu không cẩn

thận sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Đến bây giờ nhớ lại, Ngạn Bách Ngôn không biết mình đã dùng cách nào để có thể rút được con dao ra khỏi ngực của cô một cách an toàn như thế.

Ngạn Bách Ngôn đã thực sự rất run sợ.

Lần đầu tiên trong cuộc đời của anh biết lo lắng cho một người đến thế.

- Chúc mừng bác sĩ Ngạn.

Buổi phẫu thuật thành công mỹ mãn.

Một vài bác sĩ khác thay phiên nhau nịnh nọt, nở nụ cười ngưỡng mộ với anh.

Ngạn Bách Ngôn không buồn để lọt tai, rửa tay sát trùng, sau đó sai y tá chuyển Sơ Sinh vào phòng nghỉ ngơi tốt nhất trong bệnh viện.

Sơ Sinh vẫn rơi vào tình trạng hôn mê, hơi thở yếu ớt, có chút khó nhọc.

Do vậy bên cạnh cô luôn có y tá riêng trực cả ngày.

Phía cảnh sát đã bắt được đám cướp hung hãn, áp giải về đồn.

Đội trưởng đội cảnh sát Du Lĩnh đích thân tìm gặp Ngạn Bách Ngôn để hỏi thăm tình trạng của Sơ Sinh.

Danh tiếng của Ngạn Bách Ngôn, Du Lĩnh đã biết.

Vì vậy, khi đứng trước anh, Du Lĩnh cũng có phần e dè.

Ngạn Bách Ngôn ngồi trên ghế tựa, bình thản rót cho Du Lĩnh một ly cà phê, nhàn nhạt mở lời trước:

- Sơ Sinh đã ổn, may mắn con dao đâm lệch tim đúng hai mi-li-mét.

Nghe vậy, hai mắt Du Lĩnh trợn trừng.

Cô bé này quả thật quá may mắn.

Phúc lớn, mạng lớn!

- Chúng tôi sẽ có hình thức trừng trị lũ côn đồ này theo đúng pháp luật.

Bác sĩ Ngạn hãy yên tâm!

-Ồ! Tôi rất tin tưởng vào cách làm việc của cảnh sát các anh...!

Nhưng không tin tưởng vào luật pháp!

Câu cuối cùng bị Ngạn Bách Ngôn cười thầm trong đầu.

Du Lĩnh đứng dậy, bắt tay chào tạm biệt Ngạn Bách Ngôn, không quên nói:

- Cảm ơn bác sĩ Ngạn đã tin tưởng vào cảnh sát chúng tôi.

Khi nào tiểu thư tỉnh lại, phiền anh có thể thông báo với chúng tôi một tiếng, được chứ?

Ngạn Bách Ngôn gật nhẹ đầu.

Chờ Du Lĩnh đi khuất, anh ngồi trở lại ghế, ánh mắt lộ rõ nét tàn độc bức người.

A Hào nhận được lệnh, lập tức phóng xe tới, trên tay còn cầm theo sấp hồ sơ vừa in, vẫn còn ấm nóng.

- Theo lời dặn dò của ông chủ, tôi đã cho người điều tra và phác họa lại toàn bộ sơ đồ nhà tù.

Ngạn Bách Ngôn tùy ý cầm sấp tài liệu lên, môi mỏng khế cong:

- Lý Gia Kim?

- Vâng! Lý Gia Kim chính là hung thủ đã ra tay đâm trọng thương tiểu thư Sơ Sinh!

Tám giấy hồ sơ về lai lịch của Lý Gia Kim dần dần bị vo tròn trong lòng bàn tay to lớn của Ngạn Bách Ngôn.

Anh nhếch miệng cười khẩy, cầm lấy chiếc bật lửa, nhàn nhã đốt cháy hồ sơ và ảnh của Lý Gia Kim.

Ngọn lửa nóng rực bùng lên, phả ra thứ ánh sáng đỏ vàng bóng rát,

tựa hồ như đang soi chiếu toàn bộ khuôn mặt của anh.

- Nói với Cục trưởng Sở cảnh sát, hai tiếng nữa bảo lãnh Lý Gia Kim ra tù!

Chương 17: 17: Bé Con Ngoan Mau Tỉnh Lại Đi!

Cục cảnh sát thành phố...

- Cái gì? Tôi được bảo lãnh ra tù?

Lý Gia Kim trợn tròn mắt, không tin vào những gì tai mình nghe thấy.

Hắn cứ ngỡ lần này, hắn phải chôn vùi vài chục năm tuổi đời của mình vào song sắt nhà tù này chứ.

Ai ngờ cuối cùng, vận may lại đến với hắn quá bất ngờ, không những không bị truy cứu trách nhiệm hình sự, lại còn được thả luôn bây giờ. Lý Gia Kim cười tới nỗi híp hết cả hai mắt.

Hắn ngạo nghễ bước đi, bàn tay to béo không quên xoa xoa vầng trán trọc tròn vo, trước lúc ra khỏi cổng trụ sở còn giơ chân đá mạnh vào một chiếc oto cảnh sát mà mở miệng chửi thề:

- Dám bỏ tù ông đây, lũ mọt rợ đáng chết!

Lý Gia Kim cười gằn, hả hê bước từng bước ra quốc lộ.

Từng lớp mỡ béo núc trên người hắn rung rinh theo nhịp, mồ hôi nhớp nháp dính chặt lên áo.

- Xin chào, anh Lý!

Phía đằng sau hắn, một chiếc Maybach đen bóng nhẹ nhàng phóng tới.

Người đàn ông mặc vest lịch lãm, nhẹ nhàng hạ cửa kính xuống, nở nụ cười tao nhã với Lý Gia Kim.

Lý Gia Kim có chút đề phòng, lập tức lùi ra phía sau vài bước, cảnh giác nhìn chằm chằm người đàn ông phía trước.

Cửa xe được mở ra, anh vươn tay về phía Lý Gia Kim, lịch sự chào hỏi:

- Tôi là A Hào, giám đốc tập đoàn châu báu Vân.

Có một số chuyện muốn trao đổi và hợp tác với anh!

Nghe A Hào nói, Lý Gia Kim chỉ lắc đầu chối bay chối biển:

- Tôi không có tài cán, anh hợp tác với tôi để làm gì?

Mặc dù miệng hãnh từ chối là thế, nhưng khi nhìn thấy valy tiền lớn nằm ở ngay trước mắt, Lý Gia Kim lập tức bủn rủn tay chân, nhanh chóng mở cửa xe chui thẳng vào bên trong hàng ghế phụ.

Xe gấp gáp lăn bánh.

Khóe miệng A Hào khế cong, tâm tư phức tạp tựa sông biển.

Ngoài đường lớn, từng đoàn xe nối đuôi nhau, lướt đi phẳng phẳng như cuốn trôi hết mọi ưu tư, phiền muộn.

Kẻ ngồi ở đằng sau kia, hẳn đâu biết được, bản thân hẳn đã vô tình đắc tội lớn với một người quyền lực tuyệt đối, bất khả xâm phạm.

Ngạn Bách Ngôn vừa nhẹ nhàng lau chân tay cho Sơ Sinh, vừa tùy ý đưa mắt liếc nhìn màn hình máy tính.

Trong căn phòng tối đen, bóng dáng to béo của Lý Gia Kim dần dần được lộ ra.

Thứ ánh sáng mờ ảo chiếu từ chiếc bóng điện tròn cũ cũng không đủ soi rõ toàn bộ khung cảnh bên trong.

A Hào ngồi lẳng lẳng trên ghế, đặc ý nhìn Lý Gia Kim đang bị trói, khắp người bầm dập tả tơi.

- Ông chủ, mọi việc đều đã nằm trong dự đoán.

Bước tiếp theo chúng ta cần phải làm gì?

Nghe A Hào hỏi, Ngạn Bách Ngôn chỉ cười thềm.

Anh nâng bàn tay nhỏ bé của Sơ Sinh lên, sau đó ung dung đáp:

- Trước khi tiễn hấn xuống tuổi vàng, hãy tổng kết lại cho hấn nghe lần cuối về những tội ác mà hấn đã gây ra!
A Hào nhận lệnh, lập tức ngồi dậy, búng tay ra hiệu.

Một thuộc hạ của anh nhanh chóng đem tới chậu nước lớn, trực tiếp dội thẳng lên đầu Lý Gia Kim.

Bị tạt nước bất ngờ, Lý Gia Kim giật nảy mình tỉnh dậy.

Trông thấy hoàn cảnh thê thảm của bản thân lúc này, hấn vô cùng hoảng sợ, giãy giụa mà chống đối kịch liệt.

- Các người là ai? Mau...! mau thả tôi ra!

- Câm miệng!

A Hào dùng tay bóp chặt lấy cằm hấn, gằn giọng nói rành mạch từng tiếng.

- Lý Gia Kim, con độc đinh trong gia đình thuần nông, quê ở thành phố Châu.

Cha mẹ tuổi trên dưới bảy mươi nhưng vẫn ngày ngày phải cúi đầu đi nhặt rác, ăn xin để lấy tiền nuôi mày.

Nghe A Hào nói, da mặt Lý Gia Kim lập tức tái xanh.

Chân tay hấn bắt đầu run rẩy, cơ mặt co giật liên tục.

Hấn á khẩu không cãi lên lời, chỉ biết ú ớ trong cuống họng.

- Trong những năm qua, mày đã cưỡng hiếp năm mươi tư cô gái, trong đó có cả các cô bé đang học tiểu học.

Lý Gia Kim, mày cướp bóc tiền bảo hiểm của người già, đánh đập cha mẹ, đốt nhà hàng xóm,...! Nào, còn tội ác nào của mày mà tao chưa kể hết???

- Tôi xin các anh...! Ừc...

Lý Gia Kim nuốt nước bọt, sợ hãi tới mức tiểu cả ra quần.

Thứ mùi ngai ngái bốc lên khiến A Hào chau mày, lùi ra sau một

bước.

- Đừng giết tôi!

Lý Gia Kim òa khóc nức nở, khẩn khoản lên tiếng van xin.

A Hào đưa mắt liếc nhìn màn hình máy tính, lặng im nghe lệnh từ phía Ngạn Bách Ngôn.

Từ đầu tới cuối, Ngạn Bách Ngôn vẫn chỉ dịu dàng lau tay, chân cho Sơ Sinh, thỉnh thoảng vuốt ve mớ tóc dài của cô.

Bé con, ngoan, mau tỉnh dậy đi!

- Cậu muốn làm thế nào thì làm, nhưng hãy nhớ lấy quy tắc: nhanh- gọn- sạch!

Dứt lời, Ngạn Bách Ngôn đưa tay tắt phụt máy tính, khoe môi cong lên đầy mưu mô, hưng phấn..

Chương 18: Ông Ta Không Phải Người Tốt

Đây là đâu?

Sơ Sinh mơ hồ mở mắt, cảm thấy cánh tay phải rất tê buốt, đau nhói.

Nhìn đồng dây truyền chằng chịt trên cổ tay, cô cũng hiểu ra vấn đề.

Sơ Sinh đã rơi vào tình trạng hôn mê sâu hai ngày hai đêm.

Trong suốt thời gian cô nằm viện, người chăm sóc cho cô không ai khác ngoài Ngạn Bách Ngôn.

Con người vốn lạnh lùng, cao ngạo kia nhiều khi lại trở nên ấm áp đến như thế, khiến Sơ Sinh cảm thấy có chút khó hiểu.

Cô cũng không biết, từ khi nào chính bản thân cô lại trở nên sợ hãi trước Ngạn Bách Ngôn, mặc dù anh vẫn luôn quan tâm cô theo một cách riêng biệt.

Cách riêng biệt ấy...!Sơ Sinh thấy sợ, rất sợ.

Cạch...

Ngạn Bách Ngôn mở cửa bước vào, trên tay còn cầm theo một hộp cháo gà vẫn còn nóng hổi.

Thấy cô đã tỉnh, gương mặt anh vẫn không chút lay động, chỉ lạnh nhạt hỏi:

- Thấy trong người thế nào?

Sơ Sinh nhìn xuống phần ngực đã được băng bó của mình, đôi môi tái nhợt nhẹ nhàng hé mở:

- Con không sao.

Chỉ hơi đau một chút!

- Không chết được đâu!

Ngạn Bách Ngôn tùy ý nói ra một câu, sau đó ngồi xuống bên cạnh Sơ Sinh, chia hộp cháo gà về phía cô.

Mùi thơm ngào ngạt len lỏi vào trong khoang mũi, đánh thức dạ dày vốn đã rỗng tuếch của cô từ lâu.

Sơ Sinh đón lấy hộp cháo, cầm thìa xúc thử từng muỗng.

Tuy nhiên, hai bả vai của cô đã mỏi nhừ vì cầm dây truyền nhiều, khiến Sơ Sinh nhăn mặt khổ sở.

Nhận ra điều này, Ngạn Bách Ngôn bèn cầm lấy hộp cháo, tự tay múc lên một thìa nhỏ, sau đó thổi cho nguội, nhẹ nhàng đút cho Sơ Sinh ăn.

Hành động này của anh khiến Sơ Sinh sửng sờ trong phút chốc.

Cô cứ thế rơi vào trạng thái ngây ngẩn, bối rối nhìn anh không thốt lên lời.

Bốn mắt chạm nhau, tâm tư cuộn trào như sóng biển trước bão lớn.

Bàn tay cầm thìa cháo của Ngạn Bách Ngôn vẫn kề sát miệng Sơ Sinh, khẽ nghiêng đầu ra hiệu:

- Còn nhìn nữa cháo sẽ nguội!

Giọng nói trầm thấp của Ngạn Bách Ngôn kéo Sơ Sinh trở về hiện tại.

Cô ngượng ngùng cười nhẹ, đôi môi hé mở đón lấy thìa cháo.

Mùi vị quả thực không tệ, phải nói là rất ngon.

Thịt gà mềm ngọt, nước cháo cũng vừa phải.

Hai mắt Sơ Sinh lập tức sáng bừng.

Cứ như vậy, Ngạn Bách Ngôn giúp Sơ Sinh ăn đến đáy hộp, no tới nỗi cô chỉ biết đưa tay ôm bụng.

Nhìn Sơ Sinh vui vẻ như thế, Ngạn Bách Ngôn cũng cảm thấy tâm trạng có chút tốt hơn.

Anh cầm hộp cháo bước ra ngoài, để Sơ Sinh nằm nghỉ ngơi một lát.

Ngay khi Ngạn Bách Ngôn rời đi, Lã Hinh cũng vừa lúc bước tới. Nghe tin Sơ Sinh bị trọng thương, Lã Hinh vô cùng lo lắng.

Mặc dù anh đã bị Ngạn Bách Ngôn cảnh cáo, thế nhưng hôm nay, Lã Hinh vẫn lấy hết can đảm để đến bệnh viện thăm cô.

Anh ôm một bó hoa hồng nhỏ, cẩn thận thay hoa trong bình, đặt bên cạnh bàn của Sơ Sinh.

- Nhìn em như thế này, anh rất đau xót.

Lã Hinh nâng bàn tay của Sơ Sinh lên, đôi mắt lấp lánh tràn ngập lo lắng.

Sơ Sinh để bàn tay mình yên vị trong lòng bàn tay anh, cúi đầu nhẹ nhàng đáp:

- Anh đừng lo cho em, cha nuôi chăm sóc em rất chu đáo.

Hừ!

Nhắc đến Ngạn Bách Ngôn, Lã Hinh càng cảm thấy không vui.

Sắc mặt của anh lập tức thay đổi hẳn, bàn tay càng siết chặt lấy Sơ Sinh hơn.

- Ngạn Bách Ngôn không phải người tốt!

Lã Hinh lấy hết can đảm, tự thốt ra suy nghĩ của mình.

- Anh luôn cảm thấy ánh mắt mỗi khi ông ta nhìn em không đơn thuần chỉ là tình cảm cha nuôi và con gái, mà là...

Nói đến đây, Lã Hinh đột nhiên dừng lại.

Phải, cùng là đàn ông với nhau, vì vậy Lã Hinh thừa hiểu, tình cảm Ngạn Bách Ngôn dành cho Sơ Sinh không phải là tình cha con.

Mặc dù Ngạn Bách Ngôn đã nuôi Sơ Sinh mười năm, cứu cô thoát khỏi cửa tử, thế nhưng nếu xét về tuổi đời anh chỉ hơn cô đúng mười lăm tuổi.

Tâm tư của Ngạn Bách Ngôn, dù có sâu xa hay kín kẽ cỡ nào, Lã Hinh vẫn có thể tìm ra.

Anh thở dài, vòng tay ôm Sơ Sinh vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ vai cô:

- Sơ Sinh, em phải cẩn thận.

Con người Ngạn Bách Ngôn không hề đơn giản.

Chúng ta sắp tốt nghiệp Đại học, đến lúc đó anh sẽ cầu hôn em. Sơ Sinh không đáp, chỉ gật nhẹ đầu.

Lã Hinh là bạn trai đầu tiên của cô, hơn nữa anh đối với cô rất dịu dàng và chu đáo.

Hai người ngồi lặng lẽ trên giường, thỉnh thoảng Lã Hinh còn kể cho cô nghe một vài mẩu truyện hài hước.

Ở cách đó không xa, bóng người đàn ông cao lớn đang khoanh tay, lặng lẽ nhìn hai người họ qua cửa kính.

Ngạn Bách Ngôn đưa tay đẩy nhẹ gọng kính trên sống mũi, miệng nhếch thành một đường cong hoàn hảo..

Chương 19: 19: Bất Khả Xâm Phạm

Sơ Sinh an dưỡng ở bệnh viện ba tuần thì xuất viện.

Ngày cô trở về biệt thự, cảm giác như mọi gò bó trong cơ thể đều được thả lỏng hoàn toàn.

Vết thương cũng bắt đầu ăn da non, không còn cảm giác đau buốt nữa.

Thể trạng sức khỏe hồi phục rất tốt, Ngạn Bách Ngôn vô cùng hài lòng.

Thức ăn, nước uống đều là loại đắt tiền và có giá trị hàm lượng dinh dưỡng cao, được đích thân anh chọn lọc và lên thực đơn.

Sơ Sinh cảm thấy phần thịt thừa của mình cũng đã bắt đầu nhiều lên.

- Cha nuôi, con nghe nói cha và chị Monaco sắp kết hôn phải không? Sơ Sinh tu cạn ly nước ép đào, thật thà hỏi Ngạn Bách Ngôn.

Ngạn Bách Ngôn không chối, thẳng thắn gật đầu trả lời:

- Phải! Hôn lễ dự định sẽ được tổ chức sau khi con tốt nghiệp.

Lễ tốt nghiệp Đại học của Sơ Sinh chỉ còn cách đây hai tháng nữa.

Nghe anh khẳng định chắc như đinh đóng cột, không chút do dự, Sơ Sinh có chút rầu rĩ.

Thứ cảm xúc nặng nề bỗng dưng xuất hiện như thế này cô cũng không hiểu vì sao.

Monaco sẽ chuyển đến ở tại biệt thự Ngạn gia bắt đầu từ hôm nay.

Cô ta xách hành lý, gương mặt rạng rỡ, trực tiếp kéo vali lên phòng ngủ của Ngạn Bách Ngôn.

Sơ Sinh đứng ngây ngốc dưới sảnh, nhìn người phụ nữ gương gương tự đắc trước mắt, nhàn nhạt lên tiếng nhắc nhở:

- Cha nuôi không thích bất cứ ai chạm vào đồ đạc của người.

Nghe cô nói, Monaco chỉ nhún vai, cười thầm:

- Không sao! Sơ Sinh à, tôi sắp trở thành vợ của Bách Ngôn, tập làm quen dần cũng đâu có gì khó khăn?

Ngạn Bách Ngôn không hề biết Monaco tự ý chuyển đến đây.

Sau khi ăn sáng cùng Sơ Sinh, anh phải gấp rút đến bệnh viện để còn thực hiện một ca phẫu thuật thùy não quan trọng.

Monaco ngồi vắt chân trên ghế tựa, thích chí gõ gõ bàn tay lên mặt bàn:

- Từ giây phút này trở đi, tôi là thiếu phu nhân của Ngạn gia.

Cô và đám giúp việc kia đều phải răm rắp nghe theo yêu cầu của tôi, nhớ kỹ cho tôi nhé!

Người giúp việc nghe vậy liền âm thầm bĩu môi sau lưng.

Thái độ kênh kiệu, tự mãn của Monaco khiến họ đều không vừa mắt.

Nghê Tình, một trong số những người làm ở đó liền bước đến bên cạnh Sơ Sinh, âm thầm thủ thỉ:

- Tiểu thư, ông chủ muốn kết hôn với cô ta thật ư?

Sơ Sinh gật nhẹ đầu, sau đó xoay người bước lên trên lầu.

Cô không muốn dây dưa thêm với Monaco.

Kể cả hai tháng nữa, khi cuộc hôn nhân của Ngạn Bách Ngôn cùng Monaco diễn ra, Sơ Sinh cũng không buồn để mắt.

Tuy nhiên, việc Ngạn Bách Ngôn đột ngột đồng ý kết hôn cùng Monaco quả thực khiến Sơ Sinh rất ngạc nhiên.

Chỉ cách đây một thời gian ngắn, Ngạn Bách Ngôn còn nhất mực xua đuổi, căm ghét Monaco đến như thế.

Vậy mà chỉ trong vài tuần Sơ Sinh nằm viện, Ngạn Bách Ngôn đã thay đổi ý định từ lúc nào.

Cộc...!cộc...

- Sơ Sinh, tôi có chuyện muốn nói riêng với cô!

Từ phía ngoài cửa, giọng nói lạnh lót của Monaco vang lên.

Sơ Sinh mở cửa, trông thấy Monaco đang tựa lưng lên tường, cười khẩy nhìn cô chăm chăm.

Chưa đợi Sơ Sinh lên tiếng cho phép, Monaco nghênh ngang đẩy mạnh Sơ Sinh sang bên cạnh mà bước vào, đưa mắt liếc nhìn xung quanh căn phòng một lượt.

Cách bài trí trong phòng Sơ Sinh đều hết sức đơn giản và tinh tế.

Cô không thích họa tiết rắc rối, dễ gây khó chịu với thị giác.

Monaco xem chừng rất hài lòng.

Cô ta đưa tay vuốt nhẹ lên ga giường vẫn còn hơi ấm của Sơ Sinh, nhếch miệng cười nói:

- Sơ Sinh, biệt thự Ngạn gia có rất nhiều phòng ngủ.

Cô có thể chuyển lên tầng bốn được chứ?

- Chuyển lên tầng bốn? Vì sao tôi phải chuyển đi nơi khác trong khi tôi đã gắn bó với căn phòng này tận mười năm?

Sơ Sinh cong môi nhìn Monaco, gương mặt xinh đẹp tỏ ra vô cùng bình thản.

Cô dùng ngón tay trỏ, cọ cọ lên vành tai của mình, sau đó đem lên trước mặt, thổi một hơi về phía Monaco.

Monaco tức đến tím mặt.

Cô ta thừa hiểu, Sơ Sinh là đang muốn cười vào mặt cô ta, tựa hồ như cô bắt buộc phải nghe một trò cười chọc hề.

- Cô cười nhạo tôi?

Monaco gằn giọng chất vấn.

Sơ Sinh búng tay, chỉ về phía cửa phòng mình, thản nhiên đáp:

- Đến giờ tôi phải nghỉ ngơi, mời cô ra khỏi đây! À quên, trong biệt thự Ngạn gia, có hai căn phòng cô tuyệt đối không được xâm phạm. Nghe Sơ Sinh nói, Monaco nghiêng người nghe ngóng.

Hai căn phòng không được xâm phạm ư?

- Một là phòng của cha nuôi.

Hai là phòng của tôi!

Sơ Sinh tiếp lời, sau đó hừ lạnh, đoạn đưa tay đóng rầm cửa lại.

Tiến khách, thả chó!

Cô nhìn ra phía cửa đóng im lìm, hả hê cười nhạt!.

Chương 20: 20: Cảnh Cáo

Monaco tức giận, giậm mạnh chân xuống đất.

Tiếng dép cao gót nện từng tiếng lộc cộc bước về phía cầu thang, khiến người làm giật nảy mình.

Monaco đưa tay quệt lên thành cầu thang, chau mày nhìn lớp bụi bẩn còn dính trên da, tức giận mở miệng mắng:

- Mắt mũi các người mù mở hết rồi hay sao? Có trông thấy bụi còn bám dày đặc trên cầu thang không?

Nghê Tình vốn được phân công phụ trách lau dọn phòng khách, vừa nghe thấy Monaco phàn nàn liền vội vàng cầm giẻ lau chạy tới.

Mặc dù bản thân cô vốn không ưa Monaco, thế nhưng Nghê Tình chỉ là phận làm đầy tớ, không dám ho he, để gì mất việc như chơi.

- Tiểu thư Monaco, tôi sẽ lau lại cẩn thận.

Chát!

Một cái tát trời giáng đập mạnh lên má Nghê Tình.

Cú đánh này của Monaco khiến Nghê Tình ngã nhào sang một bên, loạng choạng đập mặt vào thành cầu thang.

Trên má trắng ngần in hằn năm vết ngón tay đỏ ửng.

- Phu nhân Monaco! Nhắc lại, là phu nhân.

Cô nghe rõ chưa?

Monaco giơ chân đạp mạnh lên người Nghê Tình, hùng hổ tuyên bố.

Sẵn cô ta đã tức với Sơ Sinh, nhân tiện lần này liền đổ giậu bìm leo, trút giận lên người Nghê Tình cho thỏa lòng hả dạ.

Nghê Tình đáng thương ôm mặt khóc nức nở, quỳ rạp van xin Monaco tha cho mình.
Những người làm còn lại không ai dám lên tiếng.

Monaco cùng ông chủ của họ chưa kết hôn mà cô ta đã thị oai như thế này, chỉ e hai tháng sau, toàn bộ tôn ti trật tự trong Ngạn gia đều sẽ bị Monaco phá sạch.
Không khí trong biệt thự lập tức trùng xuống, ngay cả cử động mạnh họ cũng không dám.

Gương mặt kẻ nào người nấy sợ sệt, căng thẳng tột độ.
- Cô dám tát người của tôi?
Từ trên lầu cao, Sơ Sinh nhếch môi chất vấn.
Người phụ nữ này đã hoàn toàn không coi ai ra gì.

Cô ta cho rằng, được Ngạn Bách Ngôn đồng ý kết hôn có nghĩa là Monaco đã hoàn toàn trở thành chủ nhân tối cao trong Ngạn gia.

Chuyện riêng giữa hai người họ, Sơ Sinh không quan tâm.

Thế nhưng cô ta dám cả gan giờ trò ngay trong chính biệt thự, Sơ Sinh đừng hòng bỏ qua.
Trông thấy tiểu thư của mình, người làm trong Ngạn gia đều thờ phào nhẹ nhõm, mừng thầm trong lòng.

Đối với họ, Sơ Sinh chính là vị cứu tinh duy nhất ngay lúc này.
Monaco bình thản rút chân ra khỏi người Nghê Tình, cười nhạt đáp:
- Cô ta hỗn láo, không biết thân biết phận, tôi thay Ngạn gia dạy dỗ, há chẳng phải quá tốt hay sao?

Sơ Sinh vươn tay đỡ Nghê Tình đứng dậy, đoạn ra hiệu cho quản gia dìu ra bên ngoài.

Chờ cho người làm đều đi hết, trong phòng lúc này chỉ còn Sơ Sinh

cùng Monaco mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau chăm chăm.
Monaco vênh mặt thách thức.

Cô ta không tin Sơ Sinh dám cả gan giờ trò chống đối.

Rốt cuộc, Sơ Sinh cũng không phải con đẻ của Ngạn Bách Ngôn,
quyền hạn trong cái nhà này cũng chỉ bằng con tép.

Bốp!

Sơ Sinh cười lạnh, vung tay tát thẳng lên mặt Monaco.

Bị đánh bất ngờ, Monaco sững sốt, ngơ ngác nhìn đối phương
không dứt.

Sơ Sinh kia vậy mà dám đánh cô ta?

- Cô...!cô...

- Cô đánh người của tôi bao nhiêu, tôi trả lại cô bấy nhiêu.

Sơ Sinh cong môi, hà hơi thổi vào lòng bàn tay, khuôn mặt xinh đẹp
trở nên vô cùng sắc lạnh.

- Cô chưa chính thức trở thành vợ của cha nuôi, đồng nghĩa với việc
cô vẫn là người ngoài, còn tôi mới là chủ nhân của cái nhà này.

Người của tôi, đích thân tôi quản.

Không cần cô can thiệp!

Chưa đợi Monaco kịp phản ứng, Sơ Sinh quay người đi thẳng.

Những người giúp việc khi nãy vẫn còn đang đứng nép ở khe cửa
hòng xem trò hay, đồng loạt đưa mắt nhìn nhau, nở nụ cười vô cùng
hả hê.

Monaco đưa tay ôm ghì má, tức đến run lấy bầy.

- Chết tiệt! Dám xem thường tôi, cô hãy đợi đấy!.

Chương 21: 21: Phòng Của Chú Cũng Là Phòng Của Con!

Khi Ngạn Bách Ngôn trở về nhà, ngoài trời cũng đã tắt nắng.

Monaco sớm chờ anh sẵn ở cửa, ánh mắt lấp lánh tràn ngập hạnh phúc:

- Bách Ngôn, em chờ anh mãi.

Cuối cùng anh cũng đã về!

Trông thấy cô ta, Ngạn Bách Ngôn có chút giật mình.

Anh đặt hồ sơ đem về từ bệnh viện xuống bàn, nhìn Monaco đầy khó hiểu:

- Tại sao cô lại ở đây?

Monaco đưa tay vuốt vuốt tóc, cười gượng đáp:

- Chỉ còn hai tháng nữa kết hôn, em muốn trong thời gian này sẽ cùng anh làm lại từ đầu.

Bách Ngôn, nếu như có thể, em muốn anh cùng em...!có thể sinh con trước!

Phụt!

Ngạn Bách Ngôn vừa uống ly nước lạnh, còn chưa kịp nuốt xuống bụng, nghe Monaco nói vậy lập tức phun hết ra bên ngoài, ho lên vài tiếng sặc sụa.

Tiếng ho của anh vang vọng khắp gian nhà, khiến Sơ Sinh đang ở trên lầu nghe thấy, vội vàng chạy xuống xem xét.

Trông thấy Monaco đang tái xanh mặt mũi đứng bên cạnh, cô đã lò mò hiểu ra được vấn đề.

Tuy nhiên, Sơ Sinh vẫn cố tình làm ngơ, bước đến bên Ngạn Bách Ngôn, cẩn thận dò hỏi:

- Chú bị sặc nước?

Sơ Sinh vừa nói, vừa đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Ngạn Bách Ngôn.

Sự va chạm dịu dàng này của cô khiến anh bỗng chốc ngây ngốc.

Hai má Sơ Sinh đột nhiên đỏ bừng, sau đó liền háng giọng làm ngơ. Ngạn Bách Ngôn nhìn cô, cười nhẹ:

- Không sao! Chỉ là bỗng nhiên cảm thấy ngứa tai một chút.

Hai bàn tay Monaco nắm lại thật chặt.

Không để Ngạn Bách Ngôn rời đi, cô ta vội vàng lên tiếng trước:

- Em đã chuyển đồ tới phòng anh.

Sơ Sinh nói, anh không cho phép bất kỳ ai được bước chân vào phòng.

Nếu anh không đồng ý, em sẽ chuyển sang phòng ngủ của Sơ Sinh.

Bách Ngôn, anh sẽ không từ chối ý muốn của hôn thê chứ?

Một lời này nói ra, Monaco chắc chắn Ngạn Bách Ngôn nhất định không chối từ.

Khi Ngạn Bách Ngôn quyết định thành hôn với cô ta, Monaco đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Cô ta không tin, ba năm ở bên cạnh anh với danh nghĩa người yêu, hiện tại còn là vị hôn phu tương lai, Ngạn Bách Ngôn lại có thể lạnh lùng chối từ?

Nghe Monaco bày tỏ mong muốn, Ngạn Bách Ngôn chỉ thờ ơ đưa mắt liếc nhìn Sơ Sinh.

Nhận ra vẻ mặt không vui của cô, anh bỗng cười nhẹ.

- Sênh, ý con thế nào?
- Chú thừa hiểu mà, phải không?
Sơ Sênh lập tức hỏi vặn lại anh.

Tính cách của cô, Ngạn Bách Ngôn đã quá hiểu.

Anh đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc dài của cô, bình thản đáp:

- Sênh, lên phòng con và dọn dẹp lại đồ đạc.

Bắt đầu từ hôm nay, Monaco sẽ chuyển tới ngủ trong phòng con!
Cái gì?

Sơ Sênh trợn tròn hai mắt, lập tức giẫy nảy.

Cô không nhờ Ngạn Bách Ngôn lại có thể dễ dàng đồng ý, ép cô nhường phòng cho Monaco.

Căn phòng này Sơ Sênh đã gắn bó cùng nó tận mười năm.

Cô không thể nào chỉ vì một người phụ nữ xa lạ khác mà sẵn sàng nhường lại được.

Trông thấy vành mắt Sơ Sênh đã có chút đỏ hoe, Ngạn Bách Ngôn vẫn rất bình tĩnh.

Anh lướt qua người cô, hời hợt yêu cầu:

- Nhớ cho kỹ, dọn phòng ngay lập tức!

Ngữ khí của anh không nóng không lạnh, tuy nhiên từng câu chữ anh thốt ra lại khiến Sơ Sênh đau đến tê buốt.

Cô thần thờ ngòai phịch xuống ghế, cố gắng ngăn lại thứ cảm xúc cực kỳ khó chịu đang không ngừng xâm nhập toàn bộ cơ thể.

Trái với tâm trạng thất thần của Sơ Sênh là thái độ giương giương tự đắc của Monaco.

Cô ta nháy chân sáo về phía Sơ Sênh, giọng nói có chút lạnh lút:

- Chậc...! Cô từng nói cô mới là chủ nhân của Ngạn gia cơ mà? Xem

ra, có lẽ tôi đã nghe nhầm chẳng?
Dứt lời, Monaco đắc ý bước lên trên tầng.

Sơ Sinh ngồi lặng lẽ, ngây ngốc nhìn người giúp việc đang nhanh chóng chuyển đồ của cô ra bên ngoài.

Sở dĩ, Sơ Sinh không cãi lại Ngạn Bách Ngôn là vì cô thừa hiểu, ý anh đã quyết, đừng hòng bất cứ ai có thể xoay chuyển được.
Chưa đầy một tiếng sau, cuối cùng đồ đạc của Sơ Sinh cũng được chuyển ra bên ngoài.

Nhìn căn phòng của mình dần dần bị thay thế bởi Monaco, Sơ Sinh vô cùng khó chịu.

Cô bước lên trên lầu, định bụng sẽ nhờ người giúp việc chuyển lên tầng bốn.

Bất chợt, cửa phòng Ngạn Bách Ngôn từ từ mở ra.

Anh đứng dựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng đầu nhìn cô thắc mắc:

- Con muốn chuyển đi đâu?

Sơ Sinh không đáp, cũng không thèm đưa mắt liếc nhìn anh.

Cô đang giận, thực sự rất giận người đàn ông này.

Mặc cho anh liên tục dò hỏi, Sơ Sinh vẫn quyết định lờ đi.

- Toàn bộ các phòng còn lại đều đã chật cứng.

Con muốn ngủ dưới sofa?

Ngạn Bách Ngôn vẫn tiếp tục châm chọc cô.

Anh muốn khiến cô tức điên lên mới chịu dừng lại.

Sơ Sinh xoay lưng bước đi liền bị thân ảnh cao lớn của Ngạn Bách Ngôn chặn cứng, khoe miệng khẽ nhếch tạo thành một đường cong

vô cùng hoàn mỹ.

- Chú muốn gì?

Sơ Sênh hừ lạnh, vung tay đẩy Ngạn Bách Ngôn tránh xa mình.

Ngoại trừ những lúc anh làm mặt lạnh ra, nhiều khi Ngạn Bách Ngôn trở nên vô cùng trẻ con đến như thế.

- Chú muốn gì? Già đầu rồi còn giờ thói trẻ con!

Sơ Sênh nghiêng mặt nhìn anh, nở nụ cười đầy châm chọc.

Già đầu ư? Ngạn Bách Ngôn chỉ lớn hơn Sơ Sênh đúng mười lăm tuổi thôi mà! Cơ mặt anh có chút co giật, trong đầu chảy đầy vạch đen.

- Anh Ngạn...!

Tiếng gọi của Monaco khiến Ngạn Bách Ngôn giật mình.

Sơ Sênh không muốn đôi co gì thêm nữa, lách người bước qua.

- Đứng lại!

Ngạn Bách Ngôn vươn tay, giữ chặt Sơ Sênh, nhất quyết không cho cô đi.

Dù Sơ Sênh có vùng vẫy cỡ nào, cơ thể cô vẫn bị anh khóa trụ, ngang nhiên đè cứng trên tường.

Tư thế thân mật này của họ khiến Monaco sững sờ, há hốc miệng không thốt lên lời.

- Mau buông con ra! Mọi người đang nhìn!

Những người giúp việc lập tức quay mặt sang hướng khác, kéo tay nhau rời đi, trên miệng vẫn còn nở nụ cười khoái chí.

Hai má Sơ Sênh đỏ bừng, hô hấp có chút khó khăn.

Đây không phải lần đầu tiên hai người họ thân mật quá mức cho phép đến như thế, nhưng mỗi khi rơi vào tình cảnh như thế này, Sơ Sênh cảm thấy vô cùng e dè.

Ngạn Bách Ngôn cười nhẹ, đoạn dùng lực kéo mạnh Sơ Sênh vào trong phòng anh, không quên thản nhiên mà buông ra một câu:

- Quán gia Kim, bắt đầu từ đêm nay, tiểu thư Sơ Sênh sẽ chuyển vào

phòng của tôi.

Sênh, phòng của chú cũng là phòng của con!.

Chương 22: 22: Gọi Bách Ngôn!

Cha nuôi, đừng mà!

Tiếng kêu của cô vang vọng khắp gian phòng.

Monaco từ đầu đến cuối phải chứng kiến cảnh này, trong lòng uất ức đến tê tái.

Sơ Sinh gắng gượng chống cự trước sức mạnh của Ngạn Bách Ngôn.

Tuy nhiên, Ngạn Bách Ngôn nhất định không chịu buông tha cho cô, đem Sơ Sinh ném mạnh lên giường, sau đó hung hăng khóa chặt cửa phòng.

Cơ thể Sơ Sinh không ngừng run lẩy bẩy.

Cô nhảy ra khỏi giường, tiến đến cửa sổ, nhìn Ngạn Bách Ngôn bằng ánh mắt dè chừng:

- Cha nuôi...! người muốn gì?

Sơ Sinh dùng tay bám chặt lên thành cửa sổ.

Chỉ cần Ngạn Bách Ngôn có bất kì động thái nào khác, cô sẽ kịch liệt phản kháng.

Ngạn Bách Ngôn ngồi phịch xuống, ngón trỏ gõ gõ lên ga giường, ra hiệu cho Sơ Sinh tiến lại gần bên mình.

Sơ Sinh vốn rất sợ Ngạn Bách Ngôn, thường anh nói gì cô sẽ nghe đó.

Vì vậy, cô tạm thời nén cảm xúc kích động nhất thời trong lòng, bước từng bước chậm chạp tiến về phía anh.

- Con thấy căn phòng này như thế nào?

Ngạn Bách Ngôn nhàn nhạt cất giọng hỏi.

- Đẹp! Rất đẹp!

Sơ Sênh lập tức tán thưởng.

Tuy nhiên, với câu trả lời này, Ngạn Bách Ngôn không hề cảm thấy hài lòng.

Anh lắc đầu, ra hiệu cho Sơ Sênh phải trả lời lại lần nữa.

Cô ngẫm nghĩ một lát, sau đó quyết định đáp:

- Căn phòng của cha rất rộng!

Chỉ chờ có thế, Ngạn Bách Ngôn liền gật đầu.

Gương mặt anh tuấn tỏ ra đầy mãn nguyện, đôi môi cong nhẹ.

- Đúng! Bắt đầu từ bây giờ, con sẽ chuyển vào đây.

Nghe vậy, Sơ Sênh giật mình hoảng hốt.

Cô đứng phắt dậy, ra sức lắc đầu nguầy nguậy:

- Không được! Cha nuôi! Con sẽ không ở đây.

- Im miệng!

Ngạn Bách Ngôn trực tiếp cắt ngang lời cô.

Anh chau mày, hừ lạnh, thái độ cực kỳ không vui.

Từ trước đến nay, bất kể là những lời anh nói, Sơ Sênh đều phải răm rắp nghe lời.

Chính vì sự gò bó này khiến cô cảm thấy bản thân mình rất sợ anh.

Nhìn qua là biết, Ngạn Bách Ngôn lúc này đang rất bực bội.

Sơ Sênh ngoan ngoãn cứng họng, không nói thêm bất kỳ lời nào nữa.

Nếu như Ngạn Bách Ngôn đã ép cô chuyển vào đây, cô đành phải cắn răng chấp nhận.

Thấy Sơ Sênh lặng im không nói nữa, Ngạn Bách Ngôn đã hiểu, cô gái nhỏ này cuối cùng cũng phải nghe lời.

Anh đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc dài mềm mượt của cô, nhẹ nhàng mà nói:

- Ngoan! Chờ hai tháng nữa con sẽ được tự do!

Tự do đối với Sơ Sênh chỉ là hai chữ xa xỉ, không bao giờ với tới.

Ở trong vòng tay của Ngạn Bách Ngôn, cô chỉ là một con chim nhỏ nhốt lồng, chưa biết ngày nào sẽ được thả.

Sơ Sênh nằm gọn vào một góc giường, không dám quay người đối mặt với Ngạn Bách Ngôn.

Hơi thở của cô ngày càng trở nên gấp gáp.

Trong không gian tối đen thăm thẳm, cô mơ hồ có thể cảm nhận rõ tiếng nhịp tim mình đang đập rất nhanh.

Ngạn Bách Ngôn đưa mắt nhìn người con gái đang nằm cùng giường, đắp cùng chăn với mình, vậy mà khoảng cách và rào cản giữa hai người lại lớn đến như vậy.

Cơ thể anh lúc này đã nóng ran như lửa đốt, chân tay vô cùng ngứa ngáy.

Ngạn Bách Ngôn xoay bên nọ, bên kia, tuy nhiên bản thân vẫn không chịu nghe lời.

- Sênh!

Anh cất tiếng gọi cô.

Thế nhưng, Sơ Sênh vẫn nằm im không nhúc nhích.

Cô đang nhắm chặt mắt, cố gắng giả vờ ngủ, ngay cả mọi cử động của cơ thể đều rất nhẹ nhàng và cẩn thận.

Đột nhiên, Sơ Sênh cảm thấy phía sau lưng mình có một luồng sức mạnh phả tới.

Hơi thở bồng rạt của Ngạn Bách Ngôn liên tục công kích đả động sau gáy cô.

Sơ Sênh giật nảy mình, quay ngoắt ra sau, vừa lúc bắt gặp khuôn mặt anh tuấn hoàn hảo của người đàn ông kia đang áp sát lại mình.

- Cha nuôi...

Cô sợ hãi kêu lên.

Sự thân mật này của Ngạn Bách Ngôn khiến cô cảm thấy khiếp đảm.

Sơ Sênh toan nhảy xuống giường liền bị bàn tay cứng ngắt của anh khóa trụ.

Ngạn Bách Ngôn giữ chặt cô ở dưới thân mình, sau đó đè lên phía trước.

Khoảng cách của cả anh và cô lúc này chỉ là lớp quần áo mỏng, có thể nghe rõ tiếng nhịp tim đang không ngừng đập mạnh.

- Gọi Ngôn!

Ngạn Bách Ngôn nhàn nhạt lên tiếng.

Sơ Sênh hoảng hốt quay mặt sang hướng khác nhằm né tránh ánh mắt sắc lạnh đến cực điểm của anh.

Ngàn vạn lần cô cũng không hiểu vì sao Ngạn Bách Ngôn bỗng chốc lại trở nên hung hăng như thế này.

Tư thế của hai người không giống cha nuôi và con gái một chút nào cả.

- Tôi chỉ hơn em đúng mười lăm tuổi.

Chẳng lẽ, tôi lại già đầu tới mức ba mươi lăm tuổi đã làm cha của em?

- Cha nuôi...! mau buông con ra.

Sơ Sênh liên tục chống cự.

Cô càng giãy giụa bao nhiêu, Ngạn Bách Ngôn lại càng siết chặt bàn tay Sơ Sênh bấy nhiêu.

Anh cúi thấp xuống, bờ môi cong nhẹ, đột ngột hé mở, ngang nhiên cắn lên vành tai của Sơ Sinh.
Cơ thể Sơ Sinh lập tức co rút.

Cô giãy nãy, vùng vẫy phản kháng.

Sức lực yếu ớt của Sơ Sinh vẫn không thể giúp cô thoát khỏi cơ thể rắn chắc như gọng kìm của anh.

- Sơ Sinh ngoan, mau gọi Ngôn!

Giọng nói trầm khàn của anh liên tục phả vào tai cô.

- Nếu không nghe lời, tôi sẽ lột sạch quần áo của em!

- Cha nuôi, không được! Người không thể làm thế!

Sơ Sinh run rẩy van xin anh.

Tuy nhiên, người đàn ông cao cao tại thượng này vẫn ngang nhiên dùng tay động chạm lên đùi cô.

Vì cô mặc váy ngủ, lại đang ở trong tư thế bị Ngạn Bách Ngôn đè chặt, phần váy mỏng chẳng may đã bị tọc lên cao, vừa vắn lọt vào trong tầm mắt của Ngạn Bách Ngôn.

Những ngón tay thon dài không ngừng luồn lách vào trong gấu váy của cô, lướt nhẹ trên bắp đùi trắng nõn.

Da thịt tiếp xúc đến đâu, Sơ Sinh cảm thấy khiếp sợ đến đó.

- Bách...!Bách Ngôn!

Sơ Sinh sắp khóc đến nơi.

Cô lắp bắp thốt ra tên anh, run rẩy nhìn người đàn ông bên cô mười năm đang dùng tay lướt dọc thân thể cô.

Những ngón tay hư hỏng không chỉ dừng lại trên đùi Sơ Sinh mà bắt đầu luồn lên ngực cô, tham lam vuốt ve nơi mềm mại qua lớp áo mỏng.

Ngạn Bách Ngôn cười nhẹ, dùng lưỡi liếm một đường lên vành tai

Sơ Sinh:

- Tôi dốc công nuôi em mười năm khôn lớn.

Em phải dùng cả phần đời còn lại để báo đáp cho tôi!.

Chương 23: 23: Thân Thế Bí Ẩn

Tôi dốc công nuôi em mười năm khôn lớn.

Em phải dùng cả phần đời còn lại để báo đáp cho tôi...!
Câu nói này của Ngạn Bách Ngôn liên tục chạy dài trong đầu Sơ Sênh.

Đến bây giờ, khi nhớ lại lời dặn dò mà Lã Hình đã nói với cô, Sơ Sênh có chút sợ hãi.

Ý Ngạn Bách Ngôn đã quyết, cô không thể nào được phép chuyển sang phòng khác khi chưa có được sự cho phép của anh.

Chính điều này đã khiến Sơ Sênh cảm thấy vô cùng khó xử.
Khi cô tỉnh lại, Ngạn Bách Ngôn đã chờ sẵn dưới bàn ăn.

Monaco cũng vừa lúc đẩy cửa, trông thấy Sơ Sênh, gương mặt lập tức tối sầm lại.

Sơ Sênh bước qua người Monaco, đột nhiên bị cô ta dùng tay giữ chặt lại.

- Đêm hôm qua hai người đã làm những chuyện gì?

Bị Monaco chất vấn, Sơ Sênh chỉ nhún vai đáp một cách hời hợt:

- Có thể làm gì ngoài ngủ?!

- Cô...!cô...

Monaco chết điếng.

Hai mắt trợn trừng lờ Sơ Sênh cháy mặt, cô ta chỉ hận không thể vung tay dạy dỗ cho đứa con nuôi này một bài học ngay lập tức.

- Tôi nghe thấy tiếng rên!
Monaco chua xót buông ra một câu.

Vì hai phòng gần nhau, cô ta đã lén lút áp sát cửa phòng Ngạn Bách Ngôn để nghe lén.

Rõ ràng chính tai Monaco đã nghe thấy, từ bên trong có những tiếng rên mờ ám liên tục vang lên.
Nhất định hai người họ đã xảy ra chuyện gì đó trặc nết.

Thật đáng xấu hổ!
Sơ Sinh chán nản, không muốn đôi co gì nhiều.

Monaco đã lỡ hiểu nhầm thì cứ để cô ta hiểu nhầm.

Cô hất tay, ngạo nghễ bước xuống dưới lầu.
Trông thấy Ngạn Bách Ngôn đang thản nhiên dùng bữa, cô có chút khó xử.

Sau sự việc xảy ra đêm hôm qua, Sơ Sinh cảm giác như Ngạn Bách Ngôn không hề coi cô là con gái.

Cô bối rối ngồi cách xa anh bốn ghế, ngay cả gấp thức ăn cũng trở nên dè dặt.
- Lát nữa người của Bắc Phi sẽ đem đồ tôi để quên đến.

Em hãy đem cất cẩn thận!
Ngạn Bách Ngôn nhẹ nhàng nhắc nhở.

Từ sau đêm qua, anh đã hoàn toàn thay đổi cách xưng hô với cô.

Sơ Sinh cảm thấy không quen tai một chút nào cả.
- Cha nuôi...! người có thể không đổi...! đổi cách xưng hô được không?
Nghe cô đề nghị, Ngạn Bách Ngôn bực dọc buông mạnh đĩa xuống bàn.

Tâm trạng anh lúc này cực kỳ không tốt, nhất là sau khi nghe những lời Sơ Sinh thốt ra.

Aaaa....

Đột nhiên, Ngạn Bách Ngôn đứng phắt dậy, bước nhanh về phía Sơ Sinh, dùng lực bóp chặt cằm cô.

Sơ Sinh chỉ kịp kêu lên một tiếng liền cảm thấy cằm mình đau buốt.

Ngạn Bách Ngôn ép cô nhìn xoáy sâu vào mắt anh, gằn giọng nói từng tiếng:

- Gọi Bách Ngôn!!!

- Cha nuôi...! Người là cha của con, có sao con lại phải thay đổi cách xưng hô.

Con không thích!

Sơ Sinh kịch liệt phản đối.

Người đàn ông này quả thực vô cùng tàn bạo và độc đoán.

Sơ Sinh muốn phản kháng nhưng không thể nào chống cự lại được.

- Nhất định không chịu mở mồm?

Ngạn Bách Ngôn dí sát mặt về phía cô, ngông cuồng hỏi lại.

Sơ Sinh bị siết đau, chỉ lặng lẽ lắc đầu.

Nhìn khuôn mặt non nớt, vành mắt đã bắt đầu đỏ hoe của cô, Ngạn Bách Ngôn có chút động lòng.

Anh buông tay khỏi cằm cô, sau đó lạnh lùng bước ra bên ngoài.

Ngay khi cổ họng được giải thoát, Sơ Sinh không ngừng thở hổn hển.

Monaco đứng trên lầu cao, chứng kiến toàn bộ sự việc khi nãy.

Thâm tâm cô ta càng lúc càng trở nên phức tạp.

Một tiếng sau, người của Bắc Phi cẩn thận đem đồ tới.

Sơ Sinh nhận ví, đem lên phòng Ngạn Bách Ngôn cất.

Nhớ lời dặn của anh, cô đem bỏ vào trong ngăn kéo, khóa cửa lại cẩn thận, sau đó cầm quần áo bước vào phòng tắm.

Ngạn Bách Ngôn ngồi trong phòng làm việc, chiếc áo blouse vắt trên thành ghế.

Bàn tay anh lướt nhanh bàn phím máy tính, tạo thành những âm thanh lộc cộc...!lộc cộc...

Bỗng dưng, trên màn hình chợt xuất hiện một hộp thư kín.

Ngạn Bách Ngôn nhấp chuột, khóe môi chậm chậm cong lên:

"Vụ buôn bán bạc tỉ này, nếu thành công qua mặt cóm, chúng ta sẽ chia phần trăm theo công thức cũ! Mong được hợp tác, ngài Ngạn!".

Chương 24: 24: Chị Dâu Ngoại Tình

Gần hai tháng trôi qua, thời gian Sơ Sinh tốt nghiệp Đại học cũng sắp tới gần.

Những ngày này, Ngạn Bách Ngôn vô cùng bận rộn, hầu như phần lớn thời gian đều dành cho bệnh viện.

Lịch trình các ca phẫu thuật dài đằng đẵng khiến anh hết sức đau đầu.

Cũng kể từ đêm hôm đó, Ngạn Bách Ngôn không còn động tay, động chân với cô nữa.

Chiếc giường lớn được Sơ Sinh ngăn đôi ở giữa, không ai xâm phạm ai.

Chỉ riêng Monaco vẫn luôn ganh ghét, dè chừng cô mọi lúc. Sơ Sinh rửa mặt, nhẹ nhàng bước xuống dưới lầu.

Lã Hinh đã hẹn cô chạy bộ từ sớm, đứng trước cổng biệt thự chờ đợi.

Trông thấy Sơ Sinh mỉm cười vui vẻ cùng Lã Hinh, Monaco có chút ngạc nhiên.

Cô ta rút điện thoại từ trong túi áo, nhanh chóng bấm nút chụp ảnh.

Lã Hinh đưa tay vén vài lọn tóc lòa xòa trên gương mặt xinh đẹp của Sơ Sinh, nhân lúc cô không chú ý, ngang nhiên đặt lên trên má cô một nụ hôn chớp nhoáng.

Sơ Sênh đứng hình mất vài phút, hai má lập tức đỏ ửng.

Sau cuộc trò chuyện thân mật trong bệnh viện lần trước, mối quan hệ giữa cô và anh cũng đã được cải thiện hơn rất nhiều.

Ngạn Bách Ngôn đã mấy ngày không trở về nhà, sự kiểm soát của anh đối với cô cũng được nới lỏng phần nào.

Nhất là khi Sơ Sênh vô tình nhắc đến Lã Hinh, Ngạn Bách Ngôn đều yên lặng không nói gì.

- Chúng ta đi thôi!

Sơ Sênh ngại ngùng chạy lên phía trước.

Lã Hinh cũng nhanh chóng đuổi theo sau.

- Hai tuần nữa tốt nghiệp, em sẽ thực hiện lời hứa với anh chứ?

Nghe bạn trai hỏi, Sơ Sênh chỉ biết cúi hằm mặt, không đáp.

Cô vẫn chưa sẵn sàng với một cuộc sống mới.

Thực ra, Sơ Sênh chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày cô phải kết hôn, sinh con.

Cái chết thảm thương của cha mẹ vẫn luôn là nỗi ám ảnh, đau đớn tê tái trong lòng cô, khiến cô cảm thấy sợ hãi trước cuộc sống gia đình. Nhận ra thái độ trầm ngâm của Sơ Sênh, Lã Hinh liền thở dài một tiếng, sau đó mở lời:

- Sau lễ tốt nghiệp, anh sẽ đi du học.

Sơ Sênh, nếu em muốn né tránh cha nuôi, hãy đi cùng anh!

- Được! Em sẽ suy nghĩ!

Trong bệnh viện, phòng giám đốc...

Ngạn Bách Ngôn nhìn chăm chăm lên màn hình điện thoại, gương mặt anh tuần tối sầm lại.

Hình ảnh Lã Hinh hôn má Sơ Sênh hiện lên rõ nét, tựa hồ như một con dao sắc nhọn trực tiếp khoét sạch trái tim của anh.

Monaco còn không quên ghi thêm một câu nhắc nhở, hàm ý châm chọc thấy rõ: "Con gái anh sắp đến tuổi kết hôn!"

Ngạn Bách Ngôn đứng phắt dậy, nhận lấy áo khoác, sau đó gấp gáp bước xuống hầm đỗ xe.

Sơ Sinh cùng Lã Hinh chạy bộ ngoài khu công viên một hồi cũng đã thấm mệt.

Lưng áo cả hai đều ướt sũng, mồ hôi chảy ướt đầm trên trán.

Lã Hinh đem tới cho cô một chai nước lạnh, cẩn thận vặn nắp từ trước.

Ánh nắng càng lúc càng thêm gay gắt, vô tình khiến tâm trạng con người cũng trở nên bức bối hơn.

Tâm lắng như biển hồ của Sơ Sinh bắt đầu có những xúc cảm khó lường, chỉ muốn được thoải mái hòa vào biển khơi, thỏa thích vẫy vùng một lần cho đã.

- Chúng ta về thôi!

Cô nhìn đồng hồ, đưa mắt ra hiệu với Lã Hinh.

Anh dùng tay kéo Sơ Sinh đứng lên, cùng nhau rải những bước dài về phía biệt thự.

Nhìn dòng người nườm nượp qua lại, Sơ Sinh lại thêm khát cuộc sống tự do như họ.

Cô toan muốn mở miệng tâm sự với Lã Hinh, cổ họng đột ngột nghẹn ứ lại.

Thật khó hiểu!

Khi đi ngang qua khách sạn Lanverin, đột nhiên, tầm mắt Sơ Sinh chợt dừng lại từ hướng một người con gái.

Cô gái mặc chiếc váy body màu đỏ rượu khoét sâu, bàn tay vòng ra phía sau, ôm chặt lấy eo một gã đàn ông to béo, rảo bước vào trong khách sạn.

Sơ Sinh nhìn chăm chăm vào cô ta, ú ớ vỗ tay Lã Hinh ra hiệu:
- Kia...!kia chẳng phải là Diên Vĩ, chị dâu của anh hay sao?
Trước Lã Hinh còn có một người anh trai khác, tên là Lã Phong.

Lã Phong và Diên Vĩ đã kết hôn được ba năm, tuy nhiên họ chưa sinh con.
Nghe Sơ Sinh nói, Lã Hinh cũng đưa mắt quan sát, gương mặt lập tức tối sầm lại.

Anh luôn có ác cảm với người đàn bà này.

Trước khi trở thành chị dâu của anh, Diên Vĩ đã có đời tư không tốt, khả năng tán tỉnh và câu dẫn đàn ông của cô ta luôn luôn được xếp vào hạng thượng thừa.

Hai mắt Lã Hinh đỏ rực, anh nắm chặt hai bàn tay, kéo Sơ Sinh bước phẳng phẳng vào trong khách sạn.
- Đồ đàn bà thối tha! Chết tiệt! Anh phải bắt quả tang ả ngoại tình, để anh trai anh sáng mắt ra mới được!.

Chương 25: 25: Tôi Dạy Em Làm Gái Từ Bao Giờ

Vì gia thế của Lã Hinh cũng không phải tầm thường, do vậy, chỉ trong vòng năm phút anh đã có đầy đủ thông tin và tên khách, số phòng nơi Diên Vĩ cùng gã tình nhân ho. an ái.

Để chắc chắn, Lã Hinh còn tự thuê ngay một căn phòng nằm sát phòng Diên Vĩ, sau đó cùng Sơ Sinh nhanh chóng bấm thang máy đi lên.

- Mau vào đây, Sơ Sinh!

Lã Hinh cầm tay kéo cô vào trong.

Sơ Sinh có chút e ngại, động tác có phần chần chừ.

Đang yên đang lành cô lại cùng một người con trai vào trong khách sạn thuê phòng.

Mặc dù lý do của họ là chính đáng, thế nhưng người ngoài nhìn vào sẽ chỉ thấy đây là một cặp nam nữ yêu đương, cần vào khách sạn để giải quyết nhu cầu.

Hiểu được tâm tư của cô, Lã Hinh liền đưa tay gõ lên trán bạn gái, cười nhẹ an ủi:

- Nào nào...! Chúng ta vào đây là để bắt quả tang đôi gian phu dâm phụ kia.

Em đừng nghĩ gì nhiều, nghe anh!

Sơ Sinh hít sâu một hơi, gật đầu đồng ý.

Tránh đánh rần động cỏ, Lã Hinh bí mật gọi nhân viên lễ tân tới.

Sau khi biết phòng Diên Vĩ có gọi thêm đồ ăn, anh liền rút từ trong túi áo ra một chiếc thẻ đen, hào phóng nhét vào tay nhân viên, dò hỏi:

- Ở khách sạn có thiết bị nghe lén hay không?

Nhân viên lễ tân là một chàng trai tuổi chừng trên dưới ba mươi, sau khi suy nghĩ một lúc liền lắc lắc đầu đáp:

- Khách sạn thì không có máy nghe lén.

Thế nhưng, nếu anh muốn, tôi có thể trợ giúp.

Lã Hình đưa mắt nhìn Sơ Sinh, lập tức gật đầu:

- Nếu không có máy nghe lén, phiền anh chuẩn bị giúp tôi máy quay trộm mini.

Xem như đây là phần thưởng cho anh.

Lã Hình vừa nói, vừa nhét thẻ đen vào túi áo anh chàng nhân viên.

Mặc dù ngoài mặt anh ta ra sức từ chối, thế nhưng hai mắt đã sáng bừng, vui sướng như mở cờ trong bụng.

- Thẻ đen không có mặt khẩu.

Số dư tài khoản đã lên tới chín số "không".

Tặng anh làm quà!

Trước sự hào phóng này của Lã Hình, nhân viên chỉ kịp cúi đầu cảm ơn, sau đó co chân chạy thẳng xuống sảnh khách sạn, gấp rút thực hiện yêu cầu Lã Hình đưa ra.

Sơ Sinh vừa nhìn đồng hồ, vừa lo lắng hỏi anh:

- Liệu cách này của anh có an toàn không? Chỉ e nếu Diên Vĩ phát hiện, mọi chuyện có thể bị xáo trộn, lật ngược tình thế?

Lã Hình dựa người lên thành cửa sổ, hai mí mắt chau lại, nhìn ra phía xa xăm.

Ngay từ ngày đầu tiên anh trai anh dẫn Diên Vĩ về nhà, Lã Hình đã cảm thấy người đàn bà này rất mưu mô, nham hiểm.

Cô ta sử dụng mọi cách để câu dẫn, gài bẫy Lã Phong vào tròng, tìm

cơ hội cướp sạch tiền của.

Lần này, anh tận tay bắt được quả tang cô ta ngoại tình, để xem Diên Vĩ có trăm miệng cũng đừng hòng chối cãi.

Mùi cà phê nóng bốc lên nghi ngút, tỏa ra khắp căn phòng xa hoa, trắng lệt.

Sơ Sinh vươn vai một chút, sau đó cầm hai ly cà phê, đem đến cho Lã Hinh.

Vì đang mải suy nghĩ nên khi Sơ Sinh bất ngờ đứng phía sau lưng, Lã Hinh liền bị giật nảy mình, vung tay làm đổ ly cà phê nóng xuống quần.

- Ôi! Anh không sao chứ?

Sơ Sinh gấp gáp cúi xuống ngang hông anh, nhanh chóng dùng tay lau lau phần hạ bộ bị ướt cà phê của Lã Hinh.

Hành động vô tình này của cô khiến Lã Hinh đứng yên bất động, hai má đỏ bừng, cơ thể bỗng chốc nóng ran.

Cô gái nhỏ này quả thực rất ngây thơ.

Mọi hành động của cô đều khiến anh say mê đến cuồng dại.

Lã Hinh giật lùi ra phía sau, khó khăn nói nhỏ từng tiếng:

- Dừng...!dừng lại đi.

Anh không sao! Bây giờ anh sẽ vào nhà tắm để gột sạch!

Dứt lời, Lã Hinh vội vàng chạy vào trong nhà tắm, vắn nước xối lên người mình.

Dòng nước mát lạnh chạy dọc khắp cơ thể anh, giúp anh giảm đi phần nào ham muốn cháy bỏng đang len lỏi và bùng cháy trong từng lớp cơ thể.

Chỉ cần một chút nữa thôi, chắc có lẽ Lã Hinh sẽ đem Sơ Sinh lên giường mà ăn sạch cô từ đầu đến chân mất!

Nhìn cánh cửa nhà tắm đóng im lìm, Sơ Sinh có chút ngại ngùng.

Lúc này nghĩ lại động tác khi nãy, Sơ Sinh càng thêm xấu hổ hơn. Cửa được đẩy ra.

Lã Hình trên người chỉ quấn độc một chiếc khăn tắm ngang hông, nhẹ nhàng bước ra bên ngoài.

Từng giọt nước mát lạnh vẫn còn chảy dài trên cơ bụng săn chắc của anh.

Khuôn mặt anh tuấn hơi ửng hồng, nhìn Sơ Sinh bằng ánh mắt dịu dàng nhất có thể.

- À...!Anh phơi quần áo trong nhà tắm.

Đợi chút nữa khô anh sẽ mặc lại!

Lã Hình vội vàng giải thích.

Sơ Sinh cúi gằm mặt, gật gật đầu.

Hai người cùng ngồi trên giường, đếm ngược thời gian.

Chờ khi nào Diên Vĩ mở cửa, nhân viên lễ tân sẽ báo cho anh và cô. Dưới ánh đèn mờ ảo, nhiệt độ trong phòng mỗi lúc càng trở nên nóng hơn.

Lã Hình lấy hết can đảm, chậm rãi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Sơ Sinh, sau đó đưa lên miệng hôn.

Sơ Sinh muốn thu tay lại liền bị anh giữ chặt đầu, không cho cô có cơ hội tránh né.

- Sơ Sinh...!Hãy để anh hôn em, một lần này thôi!

Sơ Sinh chưa kịp phản đối, Lã Hình liền nhanh chóng nghiêng đầu về phía cô, chuẩn bị đặt lên môi Sơ Sinh một nụ hôn nồng cháy.

Anh đã chờ ngày này rất lâu.

Mặc dù hai người đã xác định quan hệ, thế nhưng họ chưa trao cho

nhau bất kì nụ hôn nào cả.
Lã Hình yêu Sơ Sênh đến say đắm.

Ở trước mặt cô thế này, anh không thể nào kìm lòng được.
Ngay khi miệng Lã Hình sắp đặt lên bờ môi căng mọng của Sơ Sênh,
đột ngột cửa phòng bị một luồng sức mạnh khủng khiếp đập vỡ.
Sơ Sênh cùng Lã Hình giật nảy mình, quay đầu lại nhìn.

Tâm can cô lập tức cứng ngắc, lạnh buốt.
Ngạn Bách Ngôn đứng yên lặng ngay trước mặt cô, hai lòng bàn tay
nắm lại thật chặt, gân xanh nổi lên từng đường dài.

Đôi mắt sâu như biển hồ nhìn chăm chăm về phía cô, tựa muốn ăn
tươi nuốt sống Sơ Sênh ngay lập tức.

- Cha...!cha nuôi!

Sơ Sênh sợ hãi, lắp bắp gọi tên anh.

- Đồ đàn bà lẳng lơ!

Ngạn Bách Ngôn hừ lạnh, đôi môi khiêu gợi chợt cong lên.

Anh bước từng bước nặng nề về phía giường, dùng tay kéo mạnh
Sơ Sênh ra khỏi Lã Hình, tàn nhẫn đem Sơ Sênh ném mạnh xuống
dưới đất.

- Tôi dạy em làm gái từ bao giờ? Hả? Nghiêm- Sơ- Sênh???

Chương 26: 26: Nhất Định Là Của Anh

Cha nuôi...!Người...!Người nói gì?

Sơ Sinh bị Ngạn Bách Ngôn đẩy mạnh, cổ tay đập xuống sàn nhà, không may bị trật khớp.

Lã Hinh thấy vậy tức tốc lao xuống giường, toan chạy lại phía cô, thế nhưng anh lập tức bị bàn tay cứng ngắc của Ngạn Bách Ngôn hung hăng đẩy ngược trở lại.

Bốp!

Ngạn Bách Ngôn vung tay, trên mặt Lã Hinh nhanh chóng xuất hiện vết bầm lớn.

- Ốc cậu bị chó gặm sạch rồi à? Những lời tôi nói không lọt vào tai một chút nào ư?

Ngạn Bách Ngôn gầm gừ trong cuống họng, tiếp tục giơ quyền, nhằm hướng Lã Hinh bổ xuống.

- Không được! Dừng tay lại đi!

Sơ Sinh nén đau, vội vàng bổ nhào về phía anh, dùng sức giữ chặt cánh tay cứng rắn như gọng kìm của Ngạn Bách Ngôn.

Nếu cô không ngăn lại, chỉ e nơi này sẽ xảy ra một cuộc hỗn chiến thảm hại.

Lã Hinh không đủ sức chống lại sức mạnh uy lãnh như vũ bão của cha nuôi.

Bỏ ngoài tai lời van xin khẩn khoản của Sơ Sinh, Ngạn Bách Ngôn vẫn thẳng tay đâm mạnh xuống bụng Lã Hinh lần nữa.

Anh lập tức ôm bụng, gập người nôn ra dịch vị, vùng bụng đau đến tê buốt ruột gan.

Hai vành mắt Sơ Sinh đỏ lựng.

Cô chồm người về phía Lã Hinh, dùng tay vuốt nhẹ lên bụng anh, lo lắng đến mức run lẩy bẩy:

- Anh có ổn không? Có ổn không?

Lã Hinh nhẹ nhàng lắc đầu.

Anh đưa tay lau khóe miệng, chỉnh lại khăn choàng tắm, sau đó đứng thẳng, mặt đối mặt cùng Ngạn Bách Ngôn, cứng rắn nói:

- Ông Ngạn! Ông đã hiểu nhầm chúng tôi.

Tôi và Sơ Sinh hoàn toàn trong sạch.

Nghe Lã Hinh giải thích, Ngạn Bách Ngôn chỉ cười lạnh.

Lúc này đây, lý trí của anh đã bị cảnh tượng thân mật trước mặt làm cho mù quáng.

Cơn giận giữ cực điểm không ngừng sục sôi chạy dài trong từng mạch máu, khiến Ngạn Bách Ngôn chỉ muốn đập tan nát toàn bộ mọi thứ có trong căn phòng này.

Lại còn cả thái độ bảo vệ Lã Hinh hết mực của Sơ Sinh, Ngạn Bách Ngôn làm sao có thể chịu đựng được? Trước mặt anh, Sơ Sinh luôn luôn giữ khoảng cách, co người tránh né anh.

Vậy mà sau lưng anh, cô lại thân mật, tình tứ với một gã trai mới lớn? Hai bàn tay Ngạn Bách Ngôn nắm chặt.

Anh đưa mắt nhìn về phía Sơ Sinh với toàn bộ sự ghét bỏ, chậm rãi buông một câu:

- Sinh, nói, em yêu cậu ta?

Sơ Sinh ngẩng mặt lên nhìn anh, tâm tư khổ sở như sóng biển dâng trào.

Nếu nói là cô yêu Lã Hinh thì cũng không phải.

Có lẽ, mức độ tình cảm của họ chỉ dừng lại ở hai chữ tri kỷ.
Nhìn gương mặt bầm dập của Lã Hinh, Sơ Sinh không kìm được cơn giận dữ.

Cô đứng chắn trước mặt Ngạn Bách Ngôn, lạnh lùng đáp:
- Cha chưa tìm hiểu rõ đầu đuôi sự việc đã vội ra tay đánh người.

Cha Ngạn, mời cha xin lỗi Lã Hinh.

Nếu không, con sẽ không theo cha về.
Đầu óc Ngạn Bách Ngôn như muốn nổ tung.

Anh ngựa cổ, cười hả hê.

Giống như Ngạn Bách Ngôn vừa phải nghe thấy một trò cười thật nhảm nhí.

- Tôi đang hỏi em cơ mà? Em đánh trống lảng?
- Phải! Con yêu anh ấy.

Tốt nghiệp xong con cùng Lã Hinh sẽ đi du học!

Sơ Sinh uất ức gào lớn.

Bao nhiêu năm qua, Ngạn Bách Ngôn luôn luôn kiểm soát cô chặt chẽ, nhất cử nhất động đều không bao giờ qua mắt được anh.

Cô đã quá chán nản và tuyệt vọng, tựa như con chim trong lồng sắp chết héo, úa tàn.

Đáp án đáng ghét này không nằm ngoài dự đoán trong suy nghĩ của Ngạn Bách Ngôn.

Anh vung tay về phía cô, túm lấy cổ áo của Sơ Sinh, ghì chặt cô vào trong lòng mình.

Lã Hinh muốn vùng dậy liền bị hai vệ sĩ riêng của Ngạn Bách Ngôn từ bên ngoài xông vào giữ chặt, không cho cơ hội nhúc nhích.

- Nói lại lần nữa, em yêu cậu ta?

Ngạn Bách Ngôn gằn giọng hỏi lại.

Sơ Sênh vẫn quật cường nhìn anh, khẳng định chắc chắn:

- Phải! Mong cha tác thành!

- Ngu dốt!

Ngạn Bách Ngôn cười khẩy, nghiêng đầu nhìn về phía Lã Hinh đang bị giữ chặt đằng trước.

- Cậu cũng yêu cô ấy?

Lã Hinh lập tức gật đầu xác nhận.

- Ông Ngạn! Sơ Sênh đã lớn, hãy để cô ấy tự quyết mọi chuyện.

Bàn tay siết cổ áo Sơ Sênh của Ngạn Bách Ngôn càng thêm chặt hơn.

Anh kéo cô áp sát lại ngực mình, khước môi nhếch lên, tạo thành một đường cong hoàn mỹ.

Soạt!

Ngạn Bách Ngôn hung hãn kéo dẫn chiếc áo thể thao của Sơ Sênh ra khỏi cạp quần, đoạn bình thản luồn tay vào trong áo, bóp chặt lấy bầu ngực căng tròn của cô.

- Khốn nạn! Buông tôi ra!

Sơ Sênh đau khổ vùng vẫy chống cự kịch liệt.

Hai vệ sĩ nhắm chặt hai mắt lại, thế nhưng bàn tay vẫn không quên giữ ghì lấy Lã Hinh.

Vành mắt Lã Hinh đỏ rực, anh rít lên trong cuống họng:

- Ngạn Bách Ngôn! Đồ tồi! Thả cô ấy ra!

Haaaa...

Đừng hòng!

Người con gái này là của anh.

Nhất định là của anh!

Ngạn Bách Ngôn cười gằn, há miệng cúi xuống, ngay trước mặt Lã Hinh mà hung hăng hôn lên môi Sơ Sênh.

Muốn cướp cô ấy khỏi tay anh?

Ngu xuẩn!!!

Chương 27: 27: Đẻ Con Cho Tôi

Ngạn Bách Ngôn, tôi đấm chết anh!

Lã Hinh vùng vẫy gào thét, tức giận đến mức da mặt đỏ rần rần.

Ngạn Bách Ngôn ôm chặt Sơ Sinh, ngạo nghễ vác xóc cô lên trên vai, hung hăng bước thẳng ra ngoài khách sạn.

Tính chiếm hữu của anh quá lớn, khiến anh bỗng chốc trở nên mù quáng và thô bỉ.

Sơ Sinh bị vác trên vai, cắn răng không muốn rơi bất kỳ một giọt nước mắt nào nữa.

Sau sự việc ngày hôm nay, cô đã thừa hiểu người đàn ông này đối xử với cô vượt tình cha nuôi, con gái.

Vậy thì mười năm qua, trong suốt bằng đầy thời gian, anh thà vứt xóc cô, để cô chết trôi lênh bênh ngoài biển thì có phải hơn không?

- Sinh! Em hận tôi!

Ngạn Bách Ngôn vừa lái xe, vừa cất giọng hỏi cô.

Sơ Sinh không đáp, vành mắt cô đã đỏ hoe.

Chiếc áo ngực bị Ngạn Bách Ngôn vén lên khi nãy còn ngang nhiên tuột dây, khiến lưng cô trống hơ trống hoác.

Sơ Sinh bị Ngạn Bách Ngôn dùng dây lưng trói chặt hai tay, đề phòng cô mở cửa xe bỏ chạy.

Cô cũng không chống cự, chỉ nghiêng thật chặt hàm răng.

- Sao không trả lời?

Ngạn Bách Ngôn không kiên nhẫn được nữa, trực tiếp hỏi vặn lại.

- Câm rồi ư?

- Xin ông...!hãy cho tôi tự do!

Những lời này thốt ra, Sơ Sinh cũng không biết bản thân cô thực ra là đang muốn gì nữa.

Phải! Tự do chính là điều cô đang rất cần lúc này.

Mặc dù Ngạn Bách Ngôn chắc chắn sẽ không đồng ý, thế nhưng Sơ Sinh vẫn muốn nói ra những thứ cô cần.

- Haaa...!Thả em? Thật nực cười!

Ngạn Bách Ngôn hừ lạnh đáp, xoay vô lăng hướng vào biệt thự.

Monaco đứng trên lầu cao, nhìn theo bóng dáng người đàn ông hoàn mỹ đang hung hăng vác theo Sơ Sinh trên vai, tự biết chắc chắn có điều chẳng lành sắp xảy ra.

Cô ta vội vàng đưa tay kéo trễ áo ngủ xuống quá nửa bộ ngực.c căng tròn, sau đó gấp gáp bước về phía chân cầu thang:

- Anh Ngôn, chuyện gì thế này?

Ngạn Bách Ngôn không thèm trả lời, bước thẳng qua người cô ta. Rầm!

Cửa phòng bị đẩy mạnh ra.

Ngạn Bách Ngôn hung hăng ném Sơ Sinh lên giường.

Cô toan co người bỏ chạy liền bị bàn tay cứng ngắc của anh kìm chặt bàn chân lại.

- Ông muốn làm gì?

Sơ Sinh gào thét điên loạn.

- Muốn dạy em cách trở thành đàn bà!!!

Dứt lời, Ngạn Bách Ngôn giữ chặt cằm cô, hung hăng há miệng ngoạm chặt lấy bờ môi căng mọng của Sơ Sinh.

Dư vị ngọt ngào, thơm tho khiến anh mê đắm.

Đây là lần thứ hai anh và cô hôn nhau.

Nếu như lần trước Sơ Sinh là tự nguyện thì lúc này là cô bị cưỡng ép thảm hại.

Ngạn Bách Ngôn vừa hăng say hôn cô, vừa thò tay vào trong áo, kéo trễ áo ngực của cô xuống.

Bàn tay to lớn nhanh chóng nắm lấy khuôn ngực căng tròn mềm mại, cảm nhận rõ phần nụ hoa nhỏ bé dần dần cứng lại.

- Buông ra...!Ngạn Bách Ngôn! Tôi cảm hận anh!

Sơ Sinh gào thét thảm thiết, cứng rắn cắn chặt lấy vành môi lạnh lẽo của người đàn ông đáng ghét, bỏ ổi kia.

Mùi máu tanh tươi xộc thẳng vào trong khoang mũi anh.

Thế nhưng Ngạn Bách Ngôn vẫn liếm láp toàn bộ, động tác mỗi lúc càng trở nên mạnh bạo hơn.

Anh vén sạch áo phòng và áo ngực của Sơ Sinh lên cao.

Khuôn ngực trắng nõn, cao vút đập thẳng vào hai vành mắt đỏ rực.

Mặc cho Sơ Sinh gào khóc, Ngạn Bách Ngôn vẫn tàn nhẫn há miệng, ngoạm lấy vành ngực của cô.

Cơ thể nhỏ bé lập tức cong lên, cô chặt vật bầu chặt lấy tấm lưng rộng lớn, nhể nhại mồ hôi của Ngạn Bách Ngôn.

Tiếng khóc rưng rức, nỉ non dưới thân càng kích thích thêm sự hưng phấn đang bị đè nén bấy lâu của người đàn ông vốn dĩ cấm dục ba mươi lăm năm này.

- Đứng! Aaaa..., tôi xin anh! Tha cho tôi!

Đầu lưỡi linh hoạt của anh vẫn liên tục công kích nụ hoa bé nhỏ, hồng hào của cô.

Chậc!

Thật đẹp!

Ngạn Bách Ngôn chuyển từ bầu ngực bên này sang bầu ngực bên kia, bàn tay còn lại há hê xoa nắn, mân mê đến say mê.

Trong căn phòng ẩm ướt, sự nóng bỏng da thịt tăng lên mỗi lúc một

cao.

Ngạn Bách Ngôn cởi áo, để lộ cơ thể cường tráng, vạm vỡ, nhếch miệng cười khẩy:

- Em muốn được tự do? Vậy thì hãy mang thai con của tôi, đẻ con cho tôi, sau đó tôi sẽ để em đi!.

Chương 28: 28: Bỏ Đi

Chúng ta chưa từng nói, đối phương chính là điều anh hay cô muốn cực trị chiếm hữu.

Thế nhưng, người đàn ông kia chỉ muốn sở hữu cô đến điên loạn và cuồng dại.

Sơ Sinh đáng thương nằm gục trên giường, khuôn ngực căng tròn bị anh xoa bóp đến mềm nhũn, toàn thân tê dại.

Tuy nhiên, Ngạn Bách Ngôn cũng chỉ dừng lại trên ngực cô, sau đó lạnh nhạt buông tay ra khỏi người Sơ Sinh.

Ngạn Bách Ngôn dùng tay kéo chặn, đem trùm lên ngực trần của Sơ Sinh, im lặng không nói gì.

Hai người ngồi lặng lẽ trên giường, chạy theo những dòng cảm xúc khác nhau.

Lúc này, trong lòng Sơ Sinh chỉ toàn là căm hận.

Cô hít sâu một hơi, bình tĩnh mặc lại áo ngực, đẩy cửa bước ra bên ngoài.

Monaco đã chờ sẵn ở cửa phòng.

Trông thấy Sơ Sinh đi ngang qua, mái tóc dài rối tung, quần áo xộc xệch, khuôn mặt xinh đẹp thất thần, cô ta vô cùng khó chịu.

- Loại đàn bà lẳng lơ! Mới nít tuổi ranh đã giờ trò quyến rũ cha nuôi.

Lúc cha mẹ cô còn sống, không biết cách dạy cô cách làm người hay sao?

Những lời Monaco nói như cửa đút vào từng thớ tim gan của cô.

Hai bàn tay Sơ Sinh nắm lại thật chặt, cố gắng kìm nén cơn giận dữ đang sắp sửa tuôn trào.

Monaco thấy cô đứng im bất động, được đà lấn tới, dùng tay ngang nhiên chỉ xuống phần dưới của Sơ Sinh, nở một nụ cười vô cùng trào phúng:

- Chưa biết chừng, thứ này đã gù lưng hầu hạ biết bao nhiêu đàn ông.

Hay là, để tôi thay cha mẹ cô dạy lại cô từng bước nhỉ?

Chát!

Monaco giật mình chết sững, lại ngang nhiên ăn một cái tát thấu trời của Sơ Sinh.

Hai mắt cô vằn lên những tia đỏ rực, nghiêng răng đáp:

- Miệng cô bị thối à? Mở mồm nói câu nào là câu đấy thối như mùi phân! Cô nói ai thì được nhưng tôi cấm cô dám nói cha mẹ tôi.

Dứt lời, Sơ Sinh hung hăng nắm chặt mái tóc của Monaco, sau đó lạnh lùng ấn mạnh đầu cô ta xuống dưới lan can cầu thang.

Cả người Monaco chấp chới, sợ hãi bám chặt lấy tay vịn lan can, run lên bần bật.

- Cô dám giết người, tôi tổng cổ cô vào tù!

Những lời đe dọa của Monaco chỉ khiến Sơ Sinh thêm ngàn lần khinh bỉ.

Cô co chân, thúc mạnh vài kheo chân Monaco, làm cô ta đau điếng gập mạnh gối.

Chưa dừng lại, Sơ Sinh kéo rạp Monaco trên nền đất, dùng lực ép mạnh Monaco phải trong tư thế quỳ rạp trước mặt.

Cô ta toan phản kháng liền bị Sơ Sinh dùng cùi trỏ thúc mạnh vào lưng không một chút thương tiếc.

- Cái quỳ này là để xin lỗi vong linh cha mẹ tôi vì cô dám mở miệng chó xúc phạm họ.

Monaco, đừng tưởng cô đặt chân được vào căn nhà này có nghĩa là cô tùy ý làm càn.

Chớ dại còn thích giương oai, tôi chặt què chân!
Sơ Sinh ngạo nghễ bước qua người cô ta trước con mắt sùng bái của người làm.

Bọn họ đứng dưới sảnh, hả hê trở mắt lên nhìn cuộc ẩu đả khi nãy, trong lòng sung sướng, đắc ý vô cùng.
Cô vắn vòi nước, gột rửa thật sạch những nhơ nhớp mà Ngạn Bách Ngôn đã gây ra cho cô.

Dòng nước mát lạnh chảy dài khắp cơ thể giúp Sơ Sinh cảm thấy tâm tư thoải mái phần nào.
Cô vừa lau tóc, vừa gọi điện cho Mã Phương.

Rất nhanh chóng, đầu dây bên kia liền có phản hồi.
- Tiểu thư bé nhỏ, cậu gọi mình có chuyện gì ư?
- Mã Phương, một chút nữa qua biệt thự được không?
Sơ Sinh cất giọng hỏi.
Mã Phương do dự một chút liền gật đầu đồng ý.

Thực ra, cô cũng rất e dè thân phận của Ngạn Bách Ngôn.

Chỉ cần nghe tên, Mã Phương đã cảm thấy có chút sợ hãi.
Cô thắc mắc hỏi lại Sơ Sinh:
- Cậu muốn đi đâu?
- Mình sẽ chuyển tới nhà cậu, bắt đầu từ bây giờ!
Sơ Sinh cúp máy, đôi mắt long lanh tràn ngập cứng rắn.

Lần này, cô nhất định sẽ bỏ đi.

Ngạn Bách Ngôn cầm thú kia, đừng hòng cô tha thứ!.

Chương 29: 29: Tạm Thời Buông Lỏng

Ông chủ, Sơ Sinh tiểu thư...! đã bỏ đi!

Nghe tiếng quản gia thông báo, sắc mặt của Ngạn Bách Ngôn lập tức sa sầm hẳn xuống.

Anh nắm chặt cây bút trong tay, đem đập mạnh xuống mặt bàn gỗ, lập tức gãy đôi.

Người đàn bà này vậy mà dám ngang nhiên bỏ đi trước mặt anh.

Chẳng lẽ, cô ấy hận anh tới mức căm ghét như thế này?

Anh đứng bật dậy, vừa cầm áo khoác toan bước ra ngoài liền bị một cuộc điện thoại gọi giật lại.

Màn hình hiển thị tên người gọi là Bắc Phi.

Anh ta đột nhiên gọi cho anh là về vấn đề gì?

- Anh Ngôn, rất vui vì anh đã chịu bắt máy.

Ngạn Bách Ngôn bấm loa ngoài, lạnh nhạt đáp:

- Có chuyện gì? Tôi đang rất bận!

Đầu dây bên kia, giọng nói của Bắc Phi đã trở nên trầm thấp.

Anh nghiêm giọng, rành rọt nói từng câu từng chữ:

- Lô hàng mới xảy ra chút vấn đề.

Anh Ngạn, tôi cần anh hỗ trợ.

Ngạn Bách Ngôn cúp máy, do dự nhìn ra phía cửa.

Thôi được, cô gái nhỏ kia đã muốn bỏ chạy, vậy thì anh sẽ để cô

chơi đùa thỏa thích một vài ngày.

Dưỡng sức...!mà còn sinh con cho anh!

Căn hộ của Mã Phương không rộng lắm, nhưng cũng đủ để Sơ Sinh sống qua mấy ngày.

Sau lần đụng chạm với Ngạn Bách Ngôn trong khách sạn, Lã Hinh và cô tạm thời ngắt liên lạc, âu cũng là để cho bản thân cả hai được an toàn.

Mã Phương nằm dài trên ghế, nhìn Sơ Sinh đầy ngạc nhiên:

- Cậu nhất định muốn trốn thoát khỏi cha nuôi?

Cô không do dự, lập tức gật đầu ngay:

- Phải! Ông ta chính là ác mộng trong cuộc đời mình!

Nhìn gương mặt xinh đẹp đang run lên của Sơ Sinh, Mã Phương liền biết ý nên không hỏi thêm bất kì điều gì nữa.

Bởi vì đi vội nên cô chỉ mang tạm một vài món đồ sinh hoạt cá nhân, còn lại đều phải lén lút nhờ quản gia gửi tới đây.

Sơ Sinh còn cẩn thận tháo pin điện thoại, cắt đứt mọi liên lạc với cuộc sống bên ngoài.

Chỉ còn một tuần nữa cô sẽ đón lễ tốt nghiệp, sau đó cùng Lã Hinh bay sang Mỹ.

Chỉ có cách này Sơ Sinh mới tạm thời thoát khỏi Ngạn Bách Ngôn.

Càng nghĩ tới con người này cô càng thêm kinh hãi.

Những ngày sau đó, Monaco liên tục yêu cầu tài xế riêng chở mình đi mua sắm, chuẩn bị cho hôn lễ.

Ngạn Bách Ngôn cũng tuyệt đối không liên lạc với Sơ Sinh, giúp cô cảm thấy thoải mái phần nào.

Chỉ có duy nhất một điều, kể từ khi cô bỏ đi, Ngạn Bách Ngôn cũng không trở về biệt thự nữa.

Tung tích của anh thoát ẩn thoát hiện, ngay cả thời gian dành cho bệnh viện cũng trở nên vô cùng ít ỏi.

Ngày cưới đã sắp đến, vậy mà mọi thứ phục vụ cho hôn lễ đều do Monaco chuẩn bị.

Trong lòng cô ta không phục, thế nhưng vì mong muốn bấy lâu sắp trở thành sự thực nên cũng đành cắn răng nhẫn nhục.

.....

Lễ tốt nghiệp.

Cầm tấm bằng đỏ chói trên tay, Sơ Sinh, Mã Phương cùng nhóm bạn của mình sung sướng cười tới nỗi híp cả hai mắt.

Ngày hôm nay, bọn họ đã chính thức trưởng thành, có thể tùy ý vẫy vùng trong suốt phần đời còn lại.

Ngày hôm nay cũng chính là ngày Ngạn Bách Ngôn và Monaco kết hôn.

Từ khi bỏ đi, Sơ Sinh không còn nghe thấy bất kì một chút tin tức nào của nhà họ Ngạn nữa.

- Sơ Sinh, đừng quên buổi hẹn đêm nay!

Lã Hinh vuốt nhẹ mái tóc dài của cô, dịu dàng đặt lên trán Sơ Sinh một nụ hôn ấm áp.

- Chúc mừng em! Cô gái của anh!

Hành động thân mật này của họ đều bị thu gọn vào trong tầm ngắm của một người đàn ông.

Anh tựa người lên thành kính xe, những ngón tay thon thả liên tục vuốt ve phần cằm dưới.

Ánh mắt sâu hơn đáy biển, lạnh hơn băng tuyết nuốt trọn cơ thể Sơ Sinh vào bên trong.

- Chúng ta có cần đón tiểu thư trở về để tham gia tiệc cưới không?

Thưa ông chủ!

A Hào ngồi ở ghế lái, cẩn thận đề nghị.

Tuy nhiên, thái độ dửng dưng của Ngạn Bách Ngôn lại khiến anh vô cùng ngạc nhiên.

Ngạn Bách Ngôn phẩy tay, đoạn bình thản kéo gọng kính đen xuống, khước môi cong lên thành một đường nét hoàn hảo:

- Không cần! Đêm nay tôi sẽ đích thân tới rước phu nhân trở về!

Hả? Phu nhân?

A Hào sửng sốt tột cùng.

Anh muốn hỏi thêm nữa liền bị cái nhìn sắc lạnh như dao của người đàn ông quyền thế kia cảnh cáo, ngoan ngoãn lập tức ngậm miệng, xoay vô lăng, đánh lái lao vút trên đường lớn....

Chương 30: 30: Con Đồng Ý!

Biệt thự Ngạn gia...

Lúc này, người giúp việc đang liên tục bận rộn tay chân, kẻ nào người nấy đều hốt hải trang trí biệt thự, chuẩn bị những điều kiện tốt nhất cho hôn lễ.

Monaco sung sướng đứng trên tầng lầu, đưa mắt quét dọc đám người phía dưới, trong lòng cảm thấy khinh bỉ vô cùng.

Thân phận của cô ta cao hơn họ hẳn một bậc, hà cớ gì đành phải chung đụng cùng đám người hạ nhân này?

Cô ta nguýt dài, sau đó búng tay ra hiệu, sai người giúp mình thay váy cưới.

Chiếc váy cưới sang trọng và quý phái bậc nhất được Monaco thuê nhà thiết kế riêng, ôm vừa khít từng đường cong trên cơ thể.

Ngạn Bách Ngôn cũng không quá nhẫn tâm, vẫn biết đường ném thẻ đen cho cô ta tùy ý sắm sửa những gì mình muốn.

Monaco trang điểm lộng lẫy, đứng dưới sảnh chờ đợi hôn phu trở về.

Vì cha mẹ cô ta đều định cư ở Mỹ, trong thành phố không còn thân thích, do vậy toàn bộ quá trình rước và đón dâu đều bỏ qua, chỉ thực hiện lễ tuyên thệ vợ chồng.

Quan khách cũng được giới hạn, một số ít thân thích của Ngạn Bách Ngôn có vinh dự mới được mời tới.

Ngay từ sớm, cha mẹ của anh đã đến biệt thự để xem xét tình hình.

Vừa trông thấy Monaco, bà Kiều Dung, mẹ ruột của Ngạn Bách Ngôn

chỉ bĩu môi hừ lạnh:

- Thân là cọng cỏ héo ven đường mà đòi làm gỗ Bocote!

- Thừa mẹ, con...

Monaco muốn phản kháng liền bị bà trực tiếp phũ tay, không buồn đếm xỉa.

Bà tặc lưỡi chán ghét, nhìn hướng quán gia mà hỏi:

- Con bé Sơ Sinh đã đi đâu rồi?

Quán gia Ngải Hiên do dự một lúc mới dám đáp:

- Thừa phu nhân, do một vài hiểu nhầm nên...!nên tiểu thư đã bỏ nhà ra đi rồi ạ!

Cái gì???

Bà Kiều trợn tròn hai mắt, thiếu chút nữa đã đập gãy chiếc bàn trà gỗ.

Mười năm qua, bà coi Sơ Sinh chính là người thân ruột thịt của mình, nay cô bỏ nhà ra đi, quả thực là một tin sốc đối với bà.

- Lý do? Mau nói cho tôi lý do?

Ngải Hiên không dám nói thêm, chỉ lén lút đánh mắt về hướng Monaco, sau đó kiếm cớ quay người đi thẳng.

Dường như đã hiểu ra vấn đề, bà Kiều đập mạnh chén trà xuống đất, bước từng bước nặng nề về phía Monaco.

Hai bàn tay cô ta bấu chặt váy cưới, không dám ngẩng cao đầu.

Trong căn nhà này, ngoại trừ Ngạn Bách Ngôn thì bà Kiều Dung chính là người có quyền lực thứ hai.

Monaco không dám ngang nhiên đắc tội.

Bà lướt những ngón tay thon dài lên mái tóc mềm mại của Monaco, đoạn ghé sát tai cô ta mà nghiêng răng cảnh cáo:

- Sơ Sinh là bảo bối của chúng tôi và Bách Ngôn.

Tôi cấm cô được phép động vào bất kỳ một cọng tóc nào của con bé!

Nhìn theo bóng lưng đi khuất của bà Kiều Dung, trong lòng Monaco

ngập tràn cảm xúc.

Tuy nhiên, cô ta vẫn cố gắng kìm chế cảm xúc nhất có thể, chỉ biết bộc phát bằng cách đá thật mạnh vào chân bàn.

Bảy giờ tối, người chủ trì buổi lễ kết hôn cuối cùng cũng tới.

Ngạn Bách Ngôn mặc bộ vest xám lịch lãm, mái tóc đen bóng hất gọn sang một bên để lộ từng đường nét sắc sảo trên khuôn mặt.

Anh cùng Monaco đứng trước sảnh chính, quan khách xung quanh không ngừng hò reo chúc tụng.

Để đảm bảo an toàn, Ngạn Bách Ngôn đã cho người phong tỏa toàn bộ tin tức trong giới báo chí và truyền thông, khách ra vào đều phải có thẻ vip kiểm tra nhận dạng khuôn mặt.

Vị chủ trì lễ thành hôn trang nghiêm đọc vài lời tuyên thệ, sau đó nhìn về phía Monaco, đồng dục hỏi lớn:

- Monaco, con có đồng ý lấy anh Ngạn Bách Ngôn làm chồng hay không? Hai người sẽ cùng nhau xây dựng tổ ấm, sống đến đầu bạc răng long, mãi mãi không bao giờ chia cắt!

Trái tim Monaco đập thành thịch, cảm tưởng như cơ thể đang run rẩy từng hồi.

Khoảnh khắc này, cô ta đã chờ đợi từ rất lâu.

Mười năm bỏ quên tình yêu của anh, trải qua hàng vạn lần đau đến khắc cốt ghi tâm, cuối cùng Monaco cũng đã danh chính ngôn thuận trở thành vợ của anh.

- Con đồng ý!

Giọng nói của Monaco đã có chút nghẹn lại.

Ngồi phía dưới ghế đỏ, bà Kiều không ngừng tặc lưỡi, bĩu môi dè bĩu.

Bà đưa tay thúc mạnh cùi trỏ vào eo chồng, hậm hực mắng nhiếc:

- Chờ hôn lễ kết thúc, tôi phải bằm nát mặt thẳng nhóc bất hiếu kia ra.

Đang yên đang lành đột nhiên cười về một đứa con gái dám bỏ nó đi hẳn mười năm.

Lại còn khiến cho Sơ Sinh phải bỏ nhà ra đi.

Ông Ngạn chỉ cười trừ, á khẩu không nói thêm được bất kỳ lời nào nữa.

Đến lượt Ngạn Bách Ngôn, trước câu hỏi của cha, anh chỉ cười nhạt, không đáp.

Monaco đứng bên cạnh hồi hộp đến ngây ngốc.

Cô ta chỉ sợ, biết đâu Ngạn Bách Ngôn đổi ý, không chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Thế nhưng, trái với những gì Monaco suy đoán, ba chữ thốt ra từ chính miệng của Ngạn Bách Ngôn khiến cô ta lập tức rơi nước mắt:

- Con đồng ý!.

Chương 31: 31: Anh Thật Tàn Nhẫn

Ba chữ này thốt ra, Monaco mới có thể thờ phào nhẹ nhõm.

Sau lời tuyên thệ này, Ngạn Bách Ngôn và cô ta mới có thể chính thức trở thành vợ chồng.

Danh chính ngôn thuận bước vào nhà họ Ngạn, âu cũng là điều cô ta hằng ao ước.

Hôn lễ kết thúc, Monaco trở về phòng riêng của Ngạn Bách Ngôn, yên vị ngồi trên giường chờ đợi anh.

Tấm vải voan trùm đầu đính kim cương lấp lánh nhẹ nhàng gợn bay, tựa hồ như cánh bướm chao liệng trước gió.

Dưới sảnh chính, Ngạn Bách Ngôn cầm tờ giấy kết hôn đỏ chói, ngạo nghễ toan bước lên lầu liền bị bà Kiều Dung gọi giật lại.

- Ngôn, dừng lại một chút.

Con muốn kết hôn với cô ta thật ư?

Bà Kiều Dung vẫn chưa tin vào những gì chính mắt mình trông thấy.

Trong tiềm thức của bà, đến thời điểm hiện tại bà vẫn không thể chấp nhận được người con dâu này.

Nghe mẹ chất vấn, Ngạn Bách Ngôn chỉ cười trừ.

Anh đem tờ giấy kết hôn giơ lên cao, khoe miệng cong nhẹ:

- Tên cũng đã ký rồi, còn có thể cưới giả được sao, thưa mẹ?

Bà Kiều muốn nói thêm liền bị Ngạn Bách Ngôn trực tiếp bỏ qua ngoài tai, sau đó ung bung bước lên phòng.

Cánh cửa được đẩy ra, trái tim Monaco giật thót.
Trông thấy người vào là Ngạn Bách Ngôn, tâm trạng của cô ta càng thêm bối rối.

Hai bàn tay bấu chặt gấu váy rồi lại đan vào nhau, chốc chốc tấmlưng thon thả khẽ rung lên, cảm giác hồi hộp xâm lấn toàn bộ cơ thể. Ngạn Bách Ngôn sai những bước dài về phía Monaco, sau đó ngồi lại trên ghế đối diện, cất giọng thờ ơ hỏi:

- Cô hãy nhắc lại điều ước duy nhất mà tôi đã hứa cho cô là gì?
Monaco ngẩng đầu lên nhìn anh, thâm thâm có chút khó hiểu.

Đang yên đang lành, đột nhiên anh muốn cô ta nhắc lại để làm gì?
Hít thật sâu một hơi, Monaco cuối cùng cũng lên tiếng:

- Kết hôn với em, trở thành vợ chồng danh chính ngôn thuận!
Với câu trả lời này, Ngạn Bách Ngôn hết sức hài lòng.

Anh gật nhẹ đầu, đem tờ giấy kết hôn đặt lên trước mặt Monaco.

Nhìn hai bên chữ kí và dấu đóng đỏ chót mà mình ao ước kia, chỉ thiếu chút nữa Monaco đã nhảy cẫng lên mà hò reo sung sướng.

- Nhìn kỹ chưa?

Ngạn Bách Ngôn vất chéo hai chân, mười đầu ngón tay thon dài gõ nhẹ lên thành bàn.

Monaco gật đầu lia lịa, nghẹn ngào đáp:

- Em thấy rõ rồi.

Bách Ngôn, em đã chờ đợi khoảng khắc này từ rất lâu!

- Monaco!

Ngạn Bách Ngôn bắt chợt gọi tên cô ta, ánh mắt sắc lạnh như dao nhìn xoáy sâu vào từng tế bào của Monaco.

Anh đứng dậy, hai tay chấp sau hông, kéo mạnh rèm cửa sổ để ánh sáng tự nhiên ngoài kia có thể lọt được vào trong phòng.

- Mười ba năm trước, cô đã hiến máu giúp tôi sống sót sau tai nạn.

Tôi đã từng hứa sẽ cho cô một điều ước để báo đáp ơn này.

Điều ước của cô tôi đã thực hiện xong, coi như chúng ta không ai nợ ai.

- Như vậy thì sao? Anh nói với em những câu này là có ý gì?
Monaco hất tung tấm voan che mặt, đôi môi đỏ mọng có chút run rẩy.

Bốn mắt đối diện nhau, thế nhưng lại xa xăm hơn đáy biển.

- Thứ cô cần chỉ là tờ giấy kết hôn này.

Tôi đã cho cô đúng như cô mong muốn.

Bây giờ, chúng ta chính thức ly hôn!

Câu cuối cùng Ngạn Bách Ngôn thốt ra khiến Monaco hoàn toàn chết sững.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Cô ta vừa mới kết hôn chưa được sáu tiếng đồng hồ?

Trước thái độ sững sốt đến mức á khẩu này của Monaco, Ngạn Bách Ngôn lại hoàn toàn bình tĩnh.

Anh tựa lưng lên thành cửa sổ, đôi mắt sắc bén nhẹ nhàng nhắm hờ.

- Phải! Cô không nghe nhầm đâu.

Chúng ta chính thức ly hôn!

Monaco bật đứng dậy, lao như điên về phía Ngạn Bách Ngôn, dùng hai tay bấu chặt lấy vai anh mà gào lên dữ dội:

- Anh nói gì? Anh nói gì? Em...!em và anh chỉ vừa mới kết hôn.

Sao anh lại nói như thế? Anh đang trêu ngươi em phải không?

Ngạn Bách Ngôn chán ghét đẩy mạnh cô ta ra khỏi người mình, chính tay xé tờ giấy kết hôn làm nhiều mảnh nhỏ, hất tung bay loạn xạ khắp phòng.

Monaco gấp gáp bò rạp xuống dưới đất, nhặt từng mảnh giấy đem nắm trong lòng bàn tay, gào khóc đau đớn:

- Ngạn Bách Ngôn, tại sao anh lại độc ác đến như thế? Em đã làm gì sai để anh nhẫn tâm với em thế này!!!

- Cô không làm gì sai! Chỉ là, trong lòng Ngạn Bách Ngôn tôi chỉ có duy nhất một người phụ nữ.

Monaco, cô không xứng đáng bước chân vào đây!

Ngừng một lát, anh tiếp tục nói:

- Đơn ly hôn tôi đã ký.

Mời cô ký tên vào!

Hai mắt Monaco long lên sòng sọc.

Cô ta điên cuồng xé rách tờ giấy ly hôn, dùng ngón tay chỉ trở vào mặt Ngạn Bách Ngôn mà la hét:

- Đừng hòng tôi ký.

Ngạn Bách Ngôn, anh đừng có mơ!!!

Chậc!

Ngạn Bách Ngôn tặc lưỡi, hất cằm ra phía cửa.

Lập tức, hai thuộc hạ của anh nhanh chóng bước vào, dùng lực cưỡng chế Monaco.

Mặc cho cô ta vùng vẫy la hét, Ngạn Bách Ngôn vẫn vô cùng tàn nhẫn, lạnh nhạt ra lệnh:

- Giúp cô ta ký tên vào đây!.

Chương 32: 32: Trúng Thuốc Và Khách Sạn

Ngạn Bách Ngôn nhìn tờ đơn ly hôn trong tay, khoe môi cong lên thành một đường nét hoàn mỹ.

Anh vươn vai, đắc ý ngồi dậy, hất tay ra hiệu cho A Hào cùng đi theo mình.

- Đi thôi! Đón tiểu thư trở về!

A Hào ngơ ngác nhìn ông chủ, chỉ biết răm rắp nghe theo.

Ngạn Bách Ngôn lái xe mui trần, lướt đi phẳng phẳng trên đường phố sầm uất.

Từng ánh đèn vàng rực rỡ chiếu soi mọi góc ngách và đường nét trên khuôn mặt của anh.

Trong khuôn viên Lã gia...

Sơ Sinh mặc một chiếc đầm dự tiệc màu trắng, ôm sát toàn bộ đường cong trên cơ thể, phần ngực bị khoét sâu, có chút táo bạo, phá cách.

Mái tóc dài cuốn cao trên đỉnh đầu, vài lọn tóc mai xõa xuống đôi gò má trắng ngần.

Vừa trông thấy cô, hai mắt Lã Hình liền lập tức sáng rõ.

Anh chạy vội đến bên cạnh Sơ Sinh, liên tục cảm thán:

- Sơ Sinh, em thật đẹp!

Khuôn mặt xinh đẹp của Sơ Sinh có chút ửng hồng, vội vàng quay đi.

Buổi tiệc tốt nghiệp này được tổ chức tại khuôn viên biệt thự Lã gia.

Số lượng người tham gia cũng lên đến sáu mươi sinh viên, hầu hết đều là các bạn cùng lớp và thân quen của họ.

Sơ Sênh cùng Mã Phương ngồi trên ghế băng, vừa thưởng thức mùi vị thơm ngon tuyệt hảo của đồ ăn tráng miệng do chính tay đầu bếp nổi tiếng nước ngoài làm ra, vừa đưa mắt liếc nhìn bạn bè hăng say nhảy nhót, múa hát những điệu quay cuồng, nổi loạn.

Lã Hinh đứng chính giữa khán đài, trong ánh mắt đen thăm thẳm chỉ chứa duy nhất một hình bóng nhỏ nhắn phía dưới.

Anh cầm micro, nhẹ nhàng thở sâu một hơi, sau đó nở nụ cười rạng rỡ:

- Sơ Sênh!

Sơ Sênh đang mãi mê vui đùa cùng bạn bè, nghe tiếng Lã Hinh phát ra từ loa, cô giật nảy mình, ngơ ngác nhìn về phía anh.

Bắt gặp ánh nhìn trong trẻo của cô, Lã Hinh có chút bối rối.

Toàn bộ những người có mặt tại bữa tiệc đều hào hứng nhìn về phía họ không rời, tựa hồ như đang chờ đợi một điều gì đó rất lớn lao.

Theo sự hướng dẫn của Lã Hinh, Mã Phương nở nụ cười gượng gạo, dắt tay Sơ Sênh tiến về phía anh.

Hai người đứng song song cạnh nhau, dưới ánh trăng sáng tỏ, vẻ đẹp kiều diễm của Sơ Sênh cùng nét tuấn tú của Lã Hinh như được hòa trộn tuyệt đối lẫn nhau.

- Chúng ta đã từng nói, đợi em tốt nghiệp sẽ cùng anh sang Mỹ.

Sơ Sênh, em có đồng ý hay không?

Lã Hinh lấy hết can đảm, nắm chặt hai bàn tay cô, giọng nói trầm thấp đã có chút lắp bắp.

Anh biết, tỏ tình cô giữa đám đông như thế này là một điều không nên, thế nhưng anh không thể chờ thêm được nữa.

Nếu Lã Hinh cùng Sơ Sênh còn chần chừ trong mối quan hệ này, chỉ e Ngạn Bách Ngôn sẽ không tha cho họ.
Trái tim Sơ Sênh đập thành thạch.

Đây không phải cảm giác vui vẻ, hạnh phúc khi bất ngờ nhận được lời tỏ tình, mà lại là một cảm giác thật kỳ lạ.

Cô không biết liệu tình cảm giữa cô và Lã Hinh có phải là tình yêu, hay chỉ là sự biết ơn và cảm hóa từ những hành động yêu chiều mà anh dành tặng cho cô?

Nhận ra nét khó xử của Sơ Sênh, nụ cười trên gương mặt Lã Hinh có chút cứng lại.

Càng nhìn người con trai trước mặt này, Sơ Sênh càng cảm thấy thương anh bội phần.

Lời hứa cũng đã hứa, cô sẽ không nuốt lời.

Sơ Sênh nắm chặt bàn tay thon dài của Lã Hinh, gật nhẹ đầu mà đáp:

- Em đồng ý!

Toàn bộ những người ở phía dưới đều vỗ tay hò reo không ngừng.

Trong tiếng tung hô chúc tụng của bạn bè thân thích, Sơ Sênh thờ phào một tiếng.

Cho dù cô chưa yêu Lã Hinh, thế nhưng Sơ Sênh vẫn tin chắc rằng, thời gian sắp tới, tình cảm giữa cô và anh sẽ được mài giũa và bồi đắp nhiều hơn.

Viễn cảnh một nhà hạnh phúc, có lẽ, đã đến lúc Sơ Sênh cần nghĩ tới...

Mười giờ đêm, bữa tiệc vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc.

Lã Hinh cùng bạn bè hò reo nhảy múa, sai những bước dài trong bể bơi.

Sơ Sênh có chút mệt mỏi, tìm một nơi tương đối vắng vẻ để ngồi nghỉ trước.

Dưới làn gió dịu hiu, cơn buồn ngủ bất chợt ập đến, khiến hai mi mắt cô bắt đầu nặng trĩu.

Cộp...!cộp...

Nghe tiếng bước chân, Sơ Sênh vội vàng mở choàng mắt.

Người đến là Mã Phương, trên tay còn cầm hai ly rượu vang nhỏ, đưa cho cô một ly, cười nhẹ nói:

- Chúc mừng cậu, Sơ Sênh.

Cuối cùng cậu cũng đã có được một tình yêu thật đẹp!

Trong giọng nói của Mã Phương có chút buồn bã, thê lương.

Chỉ tiếc là Sơ Sênh không kịp nhận ra những chuyển biến khác thường trong tâm lý của bạn thân.

- Cậu cũng thế, nhanh tìm cho mình một bến đỗ thôi!

Sơ Sênh cụng ly cùng Mã Phương, tu một hơi cạn sạch.

Mã Phương nhún vai cười trừ, sau đó tung váy rời đi.

Đột nhiên, thứ cảm giác kỳ lạ quen thuộc bắt đầu xâm lấn toàn bộ cơ thể của Sơ Sênh.

Nóng, cực kỳ nóng, cơn nóng khủng khiếp bắt ngờ hành hạ toàn bộ tứ chi của Sơ Sênh.

Mồ hôi lạnh rịn ra lấm tẩm mọi tầng góc ngách, kích thích ham muốn sâu thẳm nguyên thủy nhất trong từng tế bào, hai đùi Sơ Sênh bồng rát, ửng đỏ.

Chết tiệt!

Đây là lần thứ hai cô bị bỏ thuốc.

Không thể để chuyện này xảy ra thêm một lần nào nữa!

Sơ Sênh há miệng chửi thề, loạng choạng bước về phía sảnh chính, cố gắng tìm người ứng cứu.

Tuy nhiên, hai mắt cô lúc này đã bắt đầu hoa lên, không chỉ dừng lại

ở cảm giác nóng rát thiêu đốt khủng khiếp kia nữa.

- Lã Hình...! Cứu em!

Sơ Sênh khó nhọc kêu lên một câu.

Phía trước cô bỗng xuất hiện thân ảnh của một gã đàn ông cao lớn, vạm vỡ.

Anh ta đứng chấp hai tay ra sau, đôi môi mỏng cong lên đầy thích thú.

Sơ Sênh theo quán tính ngã chúi vào trong vòng tay của anh ta, bị hơi thở nóng rực của anh phả vào trong vành tai trắng nõn.

- Tại sao em luôn phải để tôi dùng cách bỉ ổi này mới có thể chiếm đoạt được em???

Ngạn Bách Ngôn đau xót ôm Sơ Sênh vào lòng, tuyệt vọng thốt ra.

A Hào bắt đầu khởi động xe, cất giọng hỏi nhỏ:

- Ông chủ, chúng ta sẽ đi đâu?

Ngạn Bách Ngôn đưa tay vuốt ve mớ tóc mai lòa xòa dính trên làn da mơn mớn của cô, lạnh lùng đáp:

- Khách sạn Bolero, phòng tổng thống!.

Chương 33: 33: Là Tự Nguyện Hay Chiếm Đoạt

Róc rách...

Trong căn phòng khách sạn xa hoa, Ngạn Bách Ngôn để trần, trên người chỉ quấn độc chiếc khăn tắm mỏng, mái tóc sũng ướt nhỏ từng giọt trên sàn nhà.

Người con gái xinh đẹp được anh bế theo đang nằm dài trên giường lớn, hơi thở mỗi lúc càng thêm dồn dập, làn da trắng nõn ửng đỏ từng mảng.

- Ngạn Bách Ngôn, anh dám giở trò bỉ ổi này với tôi?

Sơ Sinh cắn chặt môi, nước nử gào lớn.

Cô thật không ngờ, bản thân cô đã phải chạy trốn anh đến tận nơi này, vậy mà cuối cùng Sơ Sinh vẫn bị Ngạn Bách Ngôn chơi đùa trong lòng bàn tay.

Lần thứ hai bị bỏ thuốc, xem như cô ngu ngốc.

Cơ thể không ngừng hành hạ não bộ của cô, kích thích từng cảm giác sâu kín nhất trong toàn bộ huyết mạch.

Cảm giác bỏng rát xâm lấn hai đùi, khiến Sơ Sinh chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ khó nhọc.

Ngạn Bách Ngôn đặt ly nước xuống bàn, sau đó bước từng bước tiến về phía Sơ Sinh.

Anh càng bước tới gần cô, cảm giác khó chịu kịch liệt lại càng thêm dày vò Sơ Sinh hơn nữa.

- Cút ra!

Sơ Sinh giật lùi về phía sau, hơi thở càng thêm dồn dập.

Từng đường nét cứng rắn, vạm vỡ của Ngạn Bách Ngôn như thêu

như dẹt vào trong đáy mắt trong veo của cô.

Chết tiệt! Sơ Sinh mở miệng chửi thề, chỉ muốn một dao tự kết liễu.

- Em không nhớ rằng, tôi đã từng nói, đờm em tốt nghiệp, tôi sẽ ăn sạch em ư?

Sơ Sinh quả thực không nhớ gì cả.

Cô đối với loại chuyện này thật không dám nghĩ tới, huống hồ phải đích thân bị cưỡng chế trải qua.

Cô muốn bỏ trốn thật nhanh khỏi căn phòng này, gã đàn ông độc ác kia đã trở thành nỗi ám ảnh mười năm của cô.

Thế nhưng bóng hình anh tựa như gông sắt lớn, dù Sơ Sinh có cố gắng vùng vẫy thế nào đi chăng nữa vẫn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh.

Hơi thở nam tính của anh phả vào mặt cô, mùi hương cà phê đặc trưng thoang thoảng, lại là thứ mùi đáng ghét đó.

Dưới sự công kích của anh, bản năng nguyên thủy bị chất kích thích thôi thúc khiến Sơ Sinh đau khổ tột cùng.

Lý trí của cô đã hoàn toàn biến mất.

Cô không tránh né anh nữa, từng ngón tay run rẩy chầm chậm đặt lên vòm ngực cứng rắn, vạm vỡ của anh.

Nóng càng thêm nóng, hai chân Sơ Sinh co lại, miệng rưng rức rên rỉ.

- Ngoan nào.

Thuốc là do em uống, nhưng em có tự nguyện hay không, tôi cho em toàn quyền quyết định.

Ngạn Bách Ngôn lột sạch tấm khăn choàng hông, để lộ cơ thể trần rần chắc, đập thẳng vào trong tầm mắt Sơ Sinh.

Sức kiên nhẫn của cô đã hoàn toàn rơi thẳng xuống vực sâu không

đáy.

Sơ Sênh dùng toàn bộ sức lực, bò lên trên bụng Ngạn Bách Ngôn, đem môi mình ấn xuống môi anh.

Tuy nhiên, Ngạn Bách Ngôn chỉ hờ hững đẩy cô ra xa, đưa mắt nhìn cô với một sự đắc thắng.

- Nói! Em muốn tôi!

Cơ thể Sơ Sênh đã trở nên nóng rực.

Cô lắp bắp, lặp lại từng câu từng chữ:

- Tôi...!tôi muốn anh!

Ngạn Bách Ngôn vẫn chưa thỏa mãn, dùng tay vuốt dọc sống lưng cô, đầu lưỡi linh hoạt liếm nhẹ lên vành tai Sơ Sênh, kích thích cực điểm mọi khoái lạc trong cơ thể cô:

- Ngôn, em muốn anh.

Nào, nói lại đi!

- Ngôn! Em muốn anh!!!

Giọng nói du dương, êm ái như một bản đàn dịu ngọt rót vào hai bên tai Ngạn Bách Ngôn.

Anh nở nụ cười sáng khoái, vòng tay ôm chặt Sơ Sênh, đem cô đè chặt dưới thân mình.

- Hãy nhớ! Đêm nay là em tự nguyện dâng hiến cho tôi!

Sơ Sênh khó nhọc cố gắng hít thở thật đều.

Mỗi một lần Ngạn Bách Ngôn định đưa môi xuống hôn cô, cô đều dùng chút bản năng tự vệ cuối cùng còn sót lại mà bặm chặt môi.

Sự chống cự yếu ớt của cô khiến anh càng thêm phần khích, nụ hôn càng thêm sâu, làm cho Sơ Sênh lập tức choáng váng, thở hổn hển đầy khó nhọc.

Chưa chịu dừng lại, Ngạn Bách Ngôn hung hăng lấy tay bóp chặt miệng nhỏ Sơ Sênh, đem miệng mà thỏa sức cắn mút cô, hai chân

thon dài của Sơ Sinh quặp chặt lấy tấm lưng rắn chắc chắc đang đè chặt lên bụng mình.

Đôi chân cứng cáp của Ngạn Bách Ngôn kẹp Sơ Sinh vào giữa, bàn tay rộng lớn đưa lên bầu ngực căng tròn, cao vút mà đầy đặn của cô, thỏa thích mà ve vuốt từ trong ra ngoài.

Bản năng dã thú trong người Ngạn Bách Ngôn đã sôi sục mãnh liệt.

Bộ dạng Sơ Sinh thêm khát anh, mái tóc dài xõa sợi, nước mắt lem nhem trên mặt cùng cơ thể tuyệt mỹ lấp ló trong chiếc chăn mỏng càng khiến anh trở nên thích th.

Anh không nói một lời, đưa tay kéo mạnh chiếc chăn Sơ Sinh dùng để cuốn thân, ném thẳng xuống dưới đất.

Trong màn đêm lạnh lẽo, cơ thể mịn màng trắng như bông tuyết của Sơ Sinh trở nên mờ mờ ảo ảo.

Khuôn ngực cao vút, tròn đầy, vòng eo nhỏ nhắn quyến rũ khiến dụ.c vọng trong lòng Ngạn Bách Ngôn dâng trào mãnh liệt.

Cổ họng anh trượt lên trượt xuống, có thể nghe rõ tiếng chuyển động thô ráp của yết hầu.

Anh đưa mắt ngắm nhìn cơ thể Sơ Sinh một hồi, hung hăng cúi xuống, bóp chặt miệng cô, hôn ngấu nghiến, cắn mút cô thêm lần nữa.

Bờ môi của anh trơn trượt, ấm nóng, quét dọc một lượt khắp cơ thể cô.

- ĐỪNG...!Aaaa...!!!

Sơ Sinh rên rỉ, tấm lưng thon thả cong lên, nhất là khi Ngạn Bách Ngôn giữ chặt hai đùi cô, sau đó thuận thực đưa miệng xuống bên dưới.

Cô khóc không thành tiếng, móng tay cào lên lưng, lên ngực anh, hoàn toàn bị người đàn ông hoàn hảo kia chế ngự.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, Ngạn Bách Ngôn không nói không rằng, bèn trực tiếp cưỡng ép cô.

Vật nóng bỏng cứ thế đâm xuyên qua, tác động hết lần này tới lần khác.

Sơ Sinh thờ hồn hển, đau đớn hét lên một tiếng.

Cả cơ thể cô như bị xé rách làm nhiều mảnh.

Nhận thấy sự đau đớn và chặt khít từ cô, anh hơi khựng lại một chút, nhưng vẫn hung hăng chiếm đoạt cô hết lần này đến lần khác.

Cứ như vậy, Ngạn Bách Ngôn đã giữ đúng lời hứa của mình, chờ đến khi Sơ Sinh tốt nghiệp, cô nhất định sẽ trở thành người phụ nữ của anh!.

Chương 34: 34: Tôi Dùng Trinh Tiết Để Báo Ôn Nuôi Dưỡng Cho Anh

Một đêm say sưa, triền miên không dứt, hai tấm thân đẹp kiêu sa quấn chặt lấy nhau.

Ngoài trời đã bắt đầu đổ mưa, âm thanh những giọt nước mát lạnh nhỏ tí tách như làm tăng thêm phần kích thích trong ham muốn sục sôi mãnh liệt.

Sơ Sinh mơ hồ mở mắt, cảm thấy toàn thân đau buốt ê ẩm, nhất là vùng dưới luôn trong tình trạng căng cứng, đau đến buốt gan buốt phổi.

Nằm bên cạnh cô là Ngạn Bách Ngôn.

Hai mắt anh khép hờ, vòng tay cứng rắn ôm choàng qua vòng eo thon thả của Sơ Sinh, da kề da, hơi thở nam tính bỏng rát liên tục phả vào ngũ quan Sơ Sinh.

Cô thở sâu một hơi, cố gắng kìm chế cảm xúc uất hận dâng trào mãnh liệt.

- Ngạn Bách Ngôn, anh không cần phải giả vờ ngủ nữa!

Sơ Sinh nhếch môi hừ lạnh, hất mạnh tay anh ra khỏi người mình.

Cô dùng khăn tắm quấn lấy cơ thể trần trụi, lén lút đưa tay quệt nước mắt.

Anh đã thành công chiếm được cơ thể của cô rồi đấy, vừa lòng anh chưa?

Nghe Sơ Sinh châm biếm, Ngạn Bách Ngôn chỉ cười nhạt.

Anh vuốt nhẹ lên mái tóc dài rối tung của cô, nhắc nhở Sơ Sinh lại từ đầu:

- Đêm hôm qua là em chủ động leo lên người tôi.

Em đã quên thật hay là giả vờ giả vịt?

Đến lúc này, Sơ Sinh không thể nhẫn nhịn được nữa.

Cô xoay người, mắt đối mắt cùng Ngạn Bách Ngôn, vung tay tát mạnh lên má anh.

Nếu không phải chính anh giờ trò hạ thuốc, chắc chắn cô sẽ không đánh mất hoàn toàn lý trí của mình như vậy.

Thế nhưng, trong bữa tiệc đó, Ngạn Bách Ngôn đã làm cách nào để hạ thuốc kích thích cho cô? Chẳng lẽ là Mã Phương và ly rượu vang lúc đó?

Nghĩ đến đây, tâm can Sơ Sinh bỗng dưng chết lặng.

Bắt gặp ánh mắt ngờ vực mà cô dành cho mình, Ngạn Bách Ngôn không chút bối rối.

Những gì cô đang suy nghĩ cũng chính là sự thật phũ phàng.

- Ngạn Bách Ngôn!

Sơ Sinh hít sâu một hơi, cuối cùng cắn răng nói ra những lời bấy lâu nay cô chấp niệm cất giữ trong lòng.

- Mười năm qua, anh có ơn cứu mạng và nuôi dưỡng tôi, đến nay tôi dùng chính trinh tiết của mình để trả ơn cho anh.

Sau lần này, chúng ta đường ai lấy đi.

Số tiền anh bỏ ra để nuôi lớn tôi, tôi sẽ trả cho anh trong thời gian sớm nhất.

Ngạn Bách Ngôn không thể lường trước, sẽ có một ngày cô rời bỏ anh.

Anh đưa tay nắm thật chặt Sơ Sinh, cố gắng để cô ở gần anh thêm chút nữa.

- Em ghét anh đến thế sao? Em căm hận anh đến trăm ngàn lần như vậy?

Hai vành mắt Sơ Sinh đã đỏ ửng.

Cô không biết mình nên trả lời anh như thế nào.

Tình yêu ư? Mối quan hệ giữa hai người chắc chắn không bao giờ tồn tại định nghĩa này.

Dứt lời, cô hất mạnh tay khỏi anh, quay người bước thẳng vào trong nhà tắm.

Tiếng nước xối rào rào tựa hồ như ngàn vạn vết dao sắc lạnh, cứ thế đâm xuyên tim gan Ngạn Bách Ngôn.

Ánh mắt mơ hồ của anh nhìn chăm chăm vào vết máu đỏ tươi còn lưu lại trên ga giường.

Phải! Đêm hôm qua, người bỏ thuốc là anh.

Nhưng người chủ động dâng hiến cho anh cũng là cô.

Một đêm là vợ chồng, ngàn đêm là kẻ thù, hận cũ hận mới đan xen ngút trời.

- Em nhất định bỏ đi?

Ngạn Bách Ngôn vẫn cố gắng níu giữ cô dù là một tia hy vọng nhỏ nhoi nhất.

Sơ Sinh không đáp, bình tĩnh vạch valy hành lý ra ngoài cổng.

Trước khi đi, cô không quên đến nhà riêng của phu nhân Kiều Dung, tạm biệt bà lần cuối.

Lã Hinh đã chờ cô sẵn, giúp Sơ Sinh đem hành lý bỏ vào trong cốp xe.

Chuyến bay sang Mỹ sẽ cất cánh vào sáng sớm ngày mai.

Lần này ra đi, Sơ Sinh không hẹn trở lại.
Ngạn Bách Ngôn...
Tốt nhất, chúng ta đừng gặp lại nhau nữa.

Thế giới của anh và cô đã hoàn toàn khép lại.

Chim trong lồng cuối cùng cũng có ngày xổ lồng.

Cô mở miệng cười nhạt, thổi phào một tiếng.
Đứng trên tầng hai, nhìn theo bóng dáng Sơ Sinh khuất dần qua
khung cửa sổ, khóe mắt Ngạn Bách Ngôn có chút cay xè.

- Ông chủ, anh...

A Hào muốn an ủi Ngạn Bách Ngôn, thế nhưng lời vừa thốt ra liền bị
cổ họng chặn cứng.

- Không sao!

Ngạn Bách Ngôn thờ dài.

- Cho người lau dọn lại phòng, nhiều bụi bẩn quá, bay cả vào mắt tôi
đây này!.

Chương 35: 35: Bốn Năm Dài Đẳng Đẳng

Máy bay cất cánh vào lúc bảy giờ bốn mươi phút sáng...
Sơ Sinh không biết rằng, khi cô cùng Lã Hinh lên máy bay, từ khoang hạng sang lại có một người đàn ông lặng lẽ ngồi phía sau quan sát.

Anh đeo kính râm, mặc bộ đồ thể thao màu bạc, trái ngược hoàn toàn với tác phong lạnh lùng pha chút lịch lãm thường ngày.
Ngạn Bách Ngôn cười nhạt, nghiêng đầu nhìn cặp đôi ngồi ở hàng ghế phía trước, cách anh bảy dãy.

Chưa khi nào anh trông thấy được nụ cười tươi rói hiện hữu trên khuôn mặt xinh đẹp của người con gái bên anh mười năm như lúc này.

- Sơ Sinh, em muốn ăn gì không?

Lã Hinh cẩn thận hỏi cô.

Nhìn qua cửa kính máy bay, ngắm nhìn những đám mây trắng trôi bồng bềnh, Sơ Sinh cảm thấy trong lòng cực kỳ nhẹ nhõm.

Cô lắc lắc đầu từ chối, mắt vẫn dính chặt vào khung cảnh trong lành của bầu trời trước mắt.

Đột nhiên, trong tiềm thức, bóng dáng Ngạn Bách Ngôn bỗng dưng xuất hiện.

Sơ Sinh có cảm giác bản thân cô như đang trông thấy anh, kề cận bên anh.

Quái lạ!

Cô đưa tay vỗ nhẹ lên đầu, để cho những hình ảnh về Ngạn Bách

Ngôn lu mờ dần đi.

Trải qua bốn tiếng ngồi máy bay, cuối cùng hai người cũng đặt chân tới nước Mỹ xinh đẹp.

Lã Hình giúp Sơ Sinh kéo hành lý.

Ở sân bay đã có người của anh chờ sẵn, nhanh chóng đưa họ đến điểm hẹn.

Ngạn Bách Ngôn cũng chỉ theo cô tới sân bay, sau đó lại lặng lẽ ngồi chờ chuyến bay về nước cất cánh chỉ sau vài tiếng nữa.

Có lẽ, anh tiễn cô đến đây là đủ.

Đất nước này là thế giới mới của cô, anh không dám can thiệp nữa.

- Sơ Sinh, đừng để anh trông thấy em thêm bất kì một lần nào nữa.

Vì lần sau gặp lại, anh không dám chắc bản thân sẽ để em đi dễ dàng như ngày hôm nay!

.....

Bốn năm sau.

- Mami, con không muốn đi máy bay.

Con muốn cùng cha Hình ngồi tàu lửa kìa!

- Đúng vậy, mami yêu dấu.

Người không thương chúng con một chút nào cả!

Hai đứa nhóc tóc cắt trái đào, khuôn mặt bụ bẫm giống hệt nhau, liên tục lăn đùng ra đất, khóc lóc ăn vạ, thỉnh thoảng còn quay sang bám chặt bắp chân mẹ mà la lối om sòm.

Sơ Sinh đứng bên cạnh mà nhìn chúng bất lực, thở dài đầy ngao ngán.

- Lúc mang thai hai đứa, mẹ thà đẻ ra quả trứng còn hơn!

- Haaa, Sơ Sinh! Hay là chúng ta chiều theo Quả Mận và Quả Đào, đi tàu hỏa để tiện ngắm phong cảnh!

Lã Hình vừa lúc đem nước uống tới, chứng kiến cảnh tượng hài

hước này, không nhịn được liền bật cười ha ha.

Bốn năm qua anh ở bên cạnh Sơ Sinh, giúp cô chăm sóc hai bảo bối nhỏ này, mặc định trong đầu đã coi chúng như là con ruột của mình.

Càng nhìn hai ông tướng trước mắt, Sơ Sinh lại càng cảm thấy chúng giống cha mình y như đúc.

Nào ai có thể ngờ, chỉ sau một đêm hoan hoan ái ái cùng Ngạn Bách Ngôn, cuối cùng cô đã mang thai, lại còn là song thai một trai một gái. Nghe Lã Hinh đề nghị, hai đứa nhóc lập tức bò dậy, nhảy cẫng lên sung sướng:

- Cha Hinh nói có lý.

Mami, con cũng muốn thế! Đi tàu hỏa rất vui, máy bay đi nhiều chán lắm!

Mặt Sơ Sinh nghệt ra một lúc, sau đó liền đanh lại.

Cô nghiêm mặt nhìn con, tức giận mắng:

- Nếu đi tàu hỏa chúng ta phải tốn năm ngày bốn đêm mới kịp thời về nước.

Hơn nữa, cha Hinh của các con bị say tàu.

Đào Mận, mẹ có dạy các con sống ích kỷ như thế không?

Lần này, mami của chúng nổi giận thật rồi.

Quả Mận và Quả Đào vội vàng chạy về phía Lã Hinh, nép sau lưng anh, thỉnh thoảng mới dám ló mặt ra nhìn mẹ bằng ánh mắt lấm la lấm lét.

Từ trước tới nay, chỉ có cha Hinh mới chiều chúng nhất.

Còn mẹ Sơ Sinh chỉ toàn mắng và phạt.

Nhưng cũng không thể phủ nhận, hai đứa nhóc rất sợ mẹ chúng.

Chỉ cần thấy mẹ nghiêm mặt, chúng tự biết thân biết phận mà cụp mắt.

Lã Hinh bế xốc hai đứa nhóc trên tay, nhìn Sơ Sinh gật nhẹ đầu:

- Không sao mà! Anh có thể uống thuốc!

- Anh làm thế là dạy hư chúng!

Sơ Sinh lập tức ngắt lời, sau đó hất tay ra hiệu:

- Đi thôi! Mười lăm phút nữa máy bay sẽ cất cánh.

Trang nhất của tờ báo Truyền thông nước Lục lập tức đưa tin:

"Nữ ca sĩ nổi tiếng Micah bất ngờ trở về nước cùng chồng và hai con!"

Bên dưới là bức ảnh chụp lén bóng lưng xinh đẹp kiều diễm của Sơ Sinh, Lã Hinh cùng hai đứa nhóc.

Tin tức này nhanh chóng gây sốt cộng đồng yêu âm nhạc và các fan hâm mộ.

Bởi vì họ biết nữ thần tượng của họ chưa bao giờ công khai chuyện tình cảm riêng tư!!!.

Chương 36: 36: Buổi Đàm Phán Quan Trọng

Chật! Giới báo chí cũng sẵn tin nhanh thật.

May họ chưa truy ra thân phận của anh!

Sơ Sinh chán ghét ném điện thoại lên giường, hai chân thon dài vắt chéo lên nhau, gương mặt xinh đẹp nhú chặt lại, có chút bức bối.

Từ sau khi cô đặt chân tới đất Mỹ, sự nghiệp ca hát bắt đầu bén duyên và phát triển cho tới tận thời điểm hiện tại.

Los Angeles, bốn năm về trước...

- Sơ Sinh, đây sẽ là nơi em nghỉ ngơi.

Từ khi anh quen biết em, em đã có ước mơ ca hát.

Bây giờ anh sẽ giúp em thực hiện điều em muốn.

Lã Hình nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của cô, đôi mắt đen láy lấp lánh dư âm dịu dàng, dường như anh muốn đem Sơ Sinh ôm trọn vào trong lòng.

Cô gái anh yêu năm năm đã phải trải qua những gì, anh là người rõ nhất.

Vì gia thế của Lã Hình cũng không phải yếu kém, do thế cha mẹ anh luôn sẵn lòng hỗ trợ từ phía sau.

Sơ Sinh cùng Lã Hình ở trong một căn hộ chung cư, bắt đầu theo đuổi riêng sự nghiệp của hai người.

Lã Hình trở thành phó phòng trong một tập đoàn kinh tế lớn, dựa vào

năng lực và tài năng của mình, chỉ trong vòng ba năm đã lên chức giám đốc.

Sơ Sinh nghỉ dưỡng vài ngày liền đến tập đoàn Giải trí, ứng cử thi hát.

Với giọng hát thiên phú của mình, cô dễ dàng lọt vào vòng trong, trở thành một ngôi sao lớn, lấy biệt danh là Micah.

Ọe...

Lã Hình vừa dọn thức ăn lên bàn, Sơ Sinh lập tức chu mũi, ôm miệng chạy xộc vào trong phòng tắm.

Đều là những món ăn mà cô yêu thích thường ngày, có thể ăn tới khi no căng bụng, phải nói lòng chun quần, vậy mà chỉ trong thời gian gần đây, cứ ngửi thấy mùi thức ăn là Sơ Sinh lại buồn nôn khủng khiếp.

Cô nôn thốc nôn tháo, tới khi đôi môi trắng bệch, gương mặt tái xanh, cả người mềm nhũn, trông vô cùng đáng thương.

Lã Hình dù sao cũng có hiểu biết về ngành y.

Chỉ vừa trông thấy vài biểu hiện lạ thường của cô, anh liền ngờ vực mà đưa ra phán đoán:

- Sơ Sinh, chẳng lẽ...!em có thai?!

Hai từ "có thai" đập thẳng vào tai Sơ Sinh, khiến cô giật nảy mình, vô thức giật lùi ra phía sau.

- Không thể nào...!Không thể nào! Anh nói dối!

Cô không dám tin đây là sự thật.

Chỉ qua một đêm ân ái với Ngạn Bách Ngôn, lẽ nào anh ăn phát trúng lớn, để lại hậu quả về sau cho cô.

Sơ Sinh đau đớn quỳ rạp trên đất, chân tay mềm nhũn, lạnh toát.

Cô vô thức đưa tay sờ lên bụng mình, hai vành mắt đỏ hoe.

Tâm trạng của Lã Hình lúc này cũng không hề tốt một chút nào cả.

Ngạn Bách Ngôn đáng chết! Ông dám làm ra chuyện bỉ ổi với Sơ Sênh! Hai bàn tay Lã Hinh nắm lại thật chặt.

Anh lén lút vào trong phòng tắm, giận dữ đấm vỡ tan thành gương treo tường.

Từng mảnh vụn sắc bén cứa sâu vào trong da thịt, vậy mà vẫn không khiến Lã Hinh cảm thấy dễ chịu hơn chút nào.

Nếu người đàn ông bỉ ổi kia xuất hiện ở đây, anh sẵn sàng sống chết với hắn.

Lã Hinh chỉ biết ôm lấy Sơ Sênh, đem toàn bộ lòng vị tha và bao dung để nâng đỡ cho ba mẹ con cô.

Thời điểm Sơ Sênh mang thai và sinh con, anh đều làm tốt bổn phận của một người cha.

Chỉ tiếc, hai đứa nhóc kia lại giống Ngạn Bách Ngôn y như đúc. Ngồi trong căn phòng xa hoa, tráng lệ, xung quanh là các bức tranh chân dung và cúp thưởng mà bản thân đạt được trong bốn năm qua, Sơ Sênh nhẹ nhàng mỉm cười hài lòng.

Cô lấy ca hát và hai con để quên sạch những đau đớn và ký ức kinh hoàng bốn năm về trước.

Quên đi cả Ngạn Bách Ngôn!

Bốn năm qua anh sống như thế nào? Cô cũng không còn quan tâm nữa!

Chuông điện thoại của Sơ Sênh chợt reo lên inh ỏi.

Màn hình hiển thị số điện thoại của trợ lý Lâm, người chị đã đi theo và hỗ trợ Sơ Sênh từ những buổi đầu tiên bước vào giới Giải trí.

Đầu dây vừa được kết nối, giọng nói the thé của Lâm Ngọc đã vang lên lanh lảnh:

- Bà cô nội ơi!!! Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

Sơ Sinh đem loa điện thoại hướng ra xa vành tai, nhìn đồng hồ cười cười đáp:

- Bốn giờ hai mươi hai phút chiều! Chị gọi cho em chỉ để hỏi giờ giấc thôi sao?

Nhận ra giọng điệu châm chọc của Sơ Sinh, Lâm Ngọc liền ôm đầu kêu trời kêu đất:

- Chị đâu có rảnh như thế.

Em có biết, năm giờ chiều nay em có cuộc hẹn cực - kì - quan - trọng với giám đốc đầu tư Phó Cận Trì hay không?

Nghe Lâm Ngọc nhắc nhở, Sơ Sinh lúc này mới chợt nhớ ra.

Phó Cận Trì là giám đốc sản xuất âm nhạc lớn trong và ngoài nước mới nổi.

Thời gian gần đây, anh ta liên tục tung tiền đầu tư vào các dự án âm nhạc lớn.

Kẻ nào được Phó Cận Trì nâng đỡ, chắc chắn sự nghiệp âm nhạc sẽ một bước lên tiên, phát như điều gặp gió.

Tuy nhiên, người được Phó Cận Trì đồng ý ký hợp đồng đầu tư, số lượng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Điều kiện mà anh ta đưa ra, nghe nói khó hơn hái sao trên trời, oái oăm hơn leo lên đỉnh núi Everest!

Lần này trở về nước, mục đích chính của Sơ Sinh đó là tiến hành đàm phán cùng Phó Cận Trì.

Nếu thành công, sự nghiệp của cô sẽ còn phát triển hơn gấp trăm vạn lần!

- Em quên bég mắt! Chờ em một lát!

Sơ Sinh cười trừ, vội vàng ngồi bật dậy, lao nhanh vào nhà tắm mà vịn vòi nước, gấp rút sửa soạn cho buổi hẹn sắp tới.

Hai đứa nhóc đã được Lã Hinh dẫn ra công viên giải trí chơi đùa, cô

cũng tạm thời được yên tâm phần nào..

Chương 37: 37: Không Thế Nào

Khi Sơ Sinh đến điểm hẹn, kim đồng hồ cũng vừa lúc nhích tới con số mười hai.

Cô gấp gấp vuốt lại mái tóc dài, đeo kính râm che nửa mặt, nhanh chóng tìm tới phòng hẹn trước.

Nếu Phó Cận Trì không còn ở đó nữa, chắc chắn cô sẽ hối hận cả đời mất.

Cơ hội chỉ đến một lần, Sơ Sinh nhất định không được để sót bất kì giây phút nào cả.

Cộp...!cộp...

Tiếng giày cao gót đấm đá quý va chạm trên nền đất, âm thanh phát ra khiến những người xung quanh cũng bắt đầu chú ý.

Người con gái xinh đẹp tuyệt mỹ với những đường cong hoàn hảo, váy đen bó sát cùng phần ngực khoét sâu táo bạo, để lộ đôi ngực trắng nõn lấp ló.

Sơ Sinh không cần hỏi thăm phòng ăn của Phó Cận Trì, trực tiếp bấm thang máy lên tầng thứ mười lăm.

Cô nhìn chăm chăm vào hộp số thang máy, những con số màu đỏ nhảy nhót liên tục, cuốn theo sự chú ý Sơ Sinh, khiến trong lòng cô đột nhiên truyền tới thứ cảm giác vô cùng bất an.

Thang máy mở ra...

Sơ Sinh nhanh chóng bước tới phòng 711.

Đây vốn là căn phòng VIP bậc nhất, được người của Phó Cận Trì bao trọn toàn bộ.

Hầu hết, trong các buổi hẹn, Phó Cận Trì đều đứng ra bao chi toàn bộ phí phát sinh, dù hợp đồng có được ký hay không, nguyên tắc làm việc của anh ta đều là thế.

Về dung mạo của người đàn ông quyền lực nhất nhì làng bất động sản này, Sơ Sinh chưa từng được nhìn qua.

Nghe nói, Phó Cận Trì tuy tuổi còn trẻ nhưng lại là một người đàn ông béo tốt, mái tóc húi cua, gương mặt to bè bóng mỡ.

Nhìn cách cửa đóng im lìm, trái tim Sơ Sinh đột nhiên đập thành thịch.

Cô vội vàng hít thật sâu một hơi, sau đó đặt tay lên cửa, gõ nhẹ vài tiếng.

Khoảng thời gian chờ đợi phản hồi từ Phó Cận Trì làm cho Sơ Sinh có cảm giác như cô đang phải trải qua một năm, hai năm dài đằng đẳng.

Chỉ đến khi trong phòng truyền tới âm thanh giọng nói của anh ta, Sơ Sinh mới thở phào một tiếng.

- Vào đi!

Căn phòng này được bài trí vô cùng sang trọng và quý phái.

Màu sắc chủ đạo ở đây là màu trắng tao nhã, chiếu tỏ người đàn ông cao ngạo đang ngồi nhàn nhã ở chính giữa bàn ăn.

Vì anh ta ngồi quay lưng về phía Sơ Sinh nên cô không thể nhìn rõ mặt.

Chỉ thấy, vóc dáng từ đằng sau của người đàn ông này không quá vạm vỡ như trong lời kể, bờ vai săn chắc, rộng rãi, thừa sức che chở người phụ nữ của đời anh ta.

Mái tóc đen bóng được vuốt gọn gàng, vành tai sắc sảo, có dáng dấp vương trượng quyền quý.

Theo khả năng quan sát và đánh giá của Sơ Sênh, ngoại hình của Phó Cận Trì hoàn toàn vượt ngưỡng anh tuấn, điển trai so với những gì mà cô biết.

- Xin chào, ngài Phó! Tôi là Micah, người có hẹn với anh đêm nay! Ngay khi Sơ Sênh vừa cất giọng, bóng lưng người đàn ông đột ngột căng cứng lại.

Sơ Sênh có thể dễ dàng nhìn ra...! Phó Cận Trì đang run?! Sau khoảng ba phút im lặng, cuối cùng Phó Cận Trì cũng quay người lại, mặt đối mặt trực diện với Sơ Sênh.

Ngay khi cô trông thấy gương mặt của anh ta, Sơ Sênh lập tức giật mình chết sững.

Mười đầu ngón tay của cô bắt đầu run rẩy, hai đầu gối chân tức khắc mềm nhũn.

Sơ Sênh hoảng loạn giật lùi dần ra phía sau, cơn lạnh buốt chạy dọc toàn thân, khiến cô hoảng hốt cực độ.

Khoảnh khắc này, cô chỉ muốn lao đầu mà bỏ chạy thật nhanh.

Tại sao chứ? Ông trời lại thích trêu ngươi cuộc đời của cô đến như vậy!

Cô dùng bốn năm để lảng tránh Ngạn Bách Ngôn, cắt đứt toàn bộ liên lạc với anh, vậy mà cuối cùng lại gặp anh ở nơi này, trong hai thân phận hoàn toàn khác nhau.

Dường như Ngạn Bách Ngôn cũng vô cùng bất ngờ trước sự xuất hiện của Sơ Sênh, anh vô thức làm rơi ly rượu vang xuống nền đất cẩm thạch.

Từng mảnh vỡ sắc lạnh bắn vỡ tung tóe, vương cả lên đôi giày phiên bản giới hạn của anh.

- Sênh!!!

Ngạn Bách Ngôn nhẹ nhàng lên tiếng, đôi môi anh mấp máy, tựa hồ như những lời nói phía sau muốn thốt ra đều bị chôn chặt vào trong cuống họng.

- Tôi là Micah, không phải Sơ Sinh.

Ngài Phó, rất xin lỗi.

Tôi nghĩ chúng ta không thể tiếp tục cuộc đàm phán.

Sơ Sinh nắm chặt tay vặn cửa, lấy hết can đảm để thốt ra một câu.

Thà giả vờ không quen biết nhau, còn hơn mặt đối mặt với ác mộng mười bốn năm như thế này.

Dù người đứng trước cô là Phó Cận Trì hay Ngạn Bách Ngôn, Sơ Sinh đều không hề quan tâm nữa!!!

Chương 38: 38: Trêu Người Anh

Em chưa đánh đã tự khai, em còn muốn trốn chạy?

Ngạn Bách Ngôn không để người con gái trước mắt kịp thời chạy thoát, thân ảnh cao lớn lao vọt lên phía trước, nhanh chóng che chắn trước lối ra vào.

Anh dùng tay vặn chặt khóa phòng lại, điên cuồng tóm lấy khung gạt tàn đặt trên bàn ăn, trực tiếp ném vỡ tan camera trên tường.

Sơ Sinh bị hành động của anh dọa sợ, liên tục giật lùi về phía sau, tới khi tấm lưng thon thả va chạm với thành bàn, truyền tới cơn đau nhức tê buốt.

- Ngạn Bách Ngôn! Anh muốn giở trò gì? Chúng ta đã cắt đứt toàn bộ quan hệ.

Anh quên rồi sao?

Cắt đứt toàn bộ quan hệ!

Từng câu từng chữ được thốt ra từ chính miệng của Sơ Sinh đau đến tê buốt ruột gan.

Anh muốn bước tới phía cô, muốn được chạm vào người con gái trước mặt.

Bốn năm qua, Ngạn Bách Ngôn không giây phút nào thôi nghĩ về cô.

Lần gặp lại này, làm sao anh chịu trơ mắt bỏ qua.

- Sinh! Anh chỉ muốn...!ôm em một chút!

- Muốn ôm tôi? Vậy anh đập vỡ camera để làm gì?

Sơ Sinh lắc đầu nguầy nguậy, nhất định không chịu tin.

Cô thừa biết, người đàn ông này tâm tư đa đoan, ý đồ xấu xa, đừng hòng chịu bỏ qua cơ hội khinh để cô.

Trước lời cáo buộc của Sơ Sinh, Ngạn Bách Ngôn chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Từ khi nào ở trong mắt cô, anh lại trở nên xấu xa đến như thế.

- Em là ca sĩ nổi tiếng nhất nhì giới giải trí, mọi sự việc về em đều ở trong tầm ngắm của người khác.

Anh chỉ muốn tốt cho em!

Nghe anh giải thích, Sơ Sinh có chút chùn lòng.

Cô tạm thời buông lỏng cảnh giác với Ngạn Bách Ngôn, nhàn nhạt đáp:

- Bốn năm không gặp, anh đã đổi tên khác trong vai trò mới.

Thật đáng nể!

Nhận ra hàm ý châm chọc của cô, Ngạn Bách Ngôn vẫn vô cùng bình tĩnh.

Anh ngồi xuống phía đối diện Sơ Sinh, lướt đôi mắt sần sảo nhìn theo bóng dáng cứng ngắc của cô, tâm tư sục sôi dâng trào.

Giờ phút này, hai người chỉ cách nhau chưa đầy một mét, thế nhưng lại ngỡ như xa trăm năm.

- Em...! vẫn sống tốt chứ?

Ngạn Bách Ngôn cất lời hỏi thăm cô.

Anh không muốn làm gì cô cả.

Chỉ là, có hơi tò mò một chút với cuộc sống của cô sau khi rời xa anh.

Sơ Sinh cong môi cười khẩy.

Anh lại muốn thăm dò cô sao?

- Rất tốt! Lã Hình chăm sóc cho tôi vô cùng chu đáo.

Lại là cái tên chết tiệt này!

Ngạn Bách Ngôn nắm chặt hai bàn tay, từ trong đỉnh đầu liên tục bốc hỏa, cơn ghen tuông bắt đầu hành hạ toàn bộ cơ thể anh.

Sức kiên nhẫn cũng có giới hạn của nó.

Mà từ khi gặp lại Sơ Sinh đến giờ, Ngạn Bách Ngôn đã rất cố gắng để kiềm chế cảm xúc nóng nảy.

Vậy mà Sơ Sinh lại liên tục thách thức anh, khiến anh khó chịu, không thể giữ được bình tĩnh nữa.

Choang!

Đồng bát đĩa trên bàn bị anh đẩy vỡ tan.

- Nghiêm Sơ Sinh, em là đang chế giễu anh đấy! Em thừa hiểu anh rất dị ứng với cái tên này cơ mà!

Sơ Sinh có chút chững lại.

Tuy nhiên, cô thực sự rất căm ghét Ngạn Bách Ngôn.

Nếu để anh biết trong thời gian ở Mỹ, cô đã hạ sinh cho anh hai tiểu bảo bối, chắc chắn Ngạn Bách Ngôn sẽ tìm đủ mọi cách để bắt cô về. Sơ Sinh cầm túi xách đứng lên, đôi mắt kiên cường không chút gợn sóng.

- Xin lỗi anh! Đến giờ tôi phải đi rồi!

Cô vừa xoay người lại liền cảm thấy cổ tay đau nhói.

Ngạn Bách Ngôn đang nắm chặt tay cô, giữ không cho cô đi.

Da kề da, một bên ấm áp, bên còn lại thì lạnh lẽo, không có chút gì cảm xúc nào khác, nhưng lại khiến cả cô và anh đều phải ngây ngốc trong một khoảng thời gian khá dài.

Ngạn Bách Ngôn thèm muốn được ôm cô vào lòng.

Vì vậy, không cần quan tâm tới cảm nhận của Sơ Sinh, trực tiếp đem cô ghì chặt, lại không tự chủ được mà dùng tay bóp cầm cô, ép Sơ Sinh phải hé mở đôi môi căng mọng.

- Anh bị ối! Vô liêm sỉ!

Sơ Sinh không chống đối, đứng im cho anh thỏa sức hôn ngấu nghiến.

Đầu lưỡi ướt át bắt đầu xâm chiếm toàn bộ khoang miệng thơm ngát của cô, tham lam hít lấy hít để làn hơi ẩm ướt.

Đã bao lâu rồi Ngạn Bách Ngôn vẫn chưa được thưởng thức hương vị độc nhất, có một không hai này.

Kể từ khi Sơ Sinh rời bỏ anh, phụ nữ đối với Ngạn Bách Ngôn đã trở nên gai mắt.

Vẫn là người con gái này, em tuyệt vời và hoàn mỹ nhất!

Giọng nói trầm khàn của Ngạn Bách Ngôn đã trở nên run rẩy:

- Anh tồi tệ, ch.ó đẽ trong mắt em.

Anh là thằng đàn ông khốn khiếp, dâm dục mà em khinh dẽ.

Nhưng Sơ Sinh à, cứ sao em lại giả vờ không hiểu, mấy chục năm anh sống trên đời, phụ nữ được phép chạm vào cơ thể của anh chỉ có một mình em?

Xoẹt!

Khóa váy sau lưng Sơ Sinh bất ngờ bị kéo bung.

Dục vọng trong người Ngạn Bách Ngôn đã dâng trào mãnh liệt.

Phần bụng dưới cũng trở nên căng cứng, vươn trào mãnh liệt.

Anh bị ối, vô liêm sỉ, gặp cô anh chỉ muốn cưỡng chế chiếm đoạt.

Dận lòng phải kìm nén bao nhiêu thì lý trí lại không nghe lời.

Cảm thấy phía sau đột nhiên trống vắng, phần ngực liên tục bị xoa nắn, công kích, Sơ Sinh lúc này mới nhận ra nguy hiểm cận kề.

Chọc giận Ngạn Bách Ngôn không khác gì anh đang tự mình tìm đến chỗ chết.

- Ngạn Bách Ngôn! Anh dám cưỡng hiếp tôi ngay tại đây, tôi sẽ kiện anh lên đồn cảnh sát, để anh thân bại danh liệt!.

Chương 39: 39: Dụ Dỗ Đám Du Côn

Được! Anh sẽ không làm gì em nữa! Nghiêm Sơ Sinh, sẽ có một ngày em phải quỳ rạp dưới chân anh, vứt bỏ toàn bộ tự tôn và lòng kiêu hãnh chỉ để van xin em có được anh!

Ngạn Bách Ngôn giúp cô kéo lại khóa váy, sau đó mở cửa rời đi trước, tuyệt nhiên không ngoảnh mặt lại nữa.

Sơ Sinh ngồi phịch xuống dưới ghế, từ trong khóe mắt nhẹ nhàng rơi ra hai hàng nước mắt.

Buổi đàm phán cũng đã kết thúc trong tuyệt vọng.

Sẽ không có Phó Cận Trì, cũng sẽ không có bản hợp đồng mà cô hằng mong chờ như trong tưởng tượng nữa.

Khi Sơ Sinh bước xuống tầng trệt, toan báo cáo sự cố làm vỡ camera trên lầu cho nhân viên liền nhận được tin tức: Phó Cận Trì, tức Ngạn Bách Ngôn đã chi trả và đền bù toàn bộ chi phí.

Anh đã đi rồi, ngoài phố lúc này chỉ còn những dòng xe lớn nhỏ, thay nhau chạy âm âm trên đường.

Ánh đèn vàng vọt chiếu rọi lên thân ảnh nhỏ nhắn, kiêu diễm của Sơ Sinh.

Có chút mệt mỏi vương lên trên mắt.

Cô đưa tay chỉnh lại mái tóc xộc xệch, sau đó đứng đợi xe taxi.

Bộ dạng không chút sức sống này khiến Sơ Sinh không muốn Lã Hình và Lâm Ngọc trông thấy.

Trời mỗi lúc thêm lạnh hơn.

Sơ Sênh kéo kéo vạt váy, hai tay ôm eo, co ro đứng cạnh ven đường.

Lúc tới đây, cô đã để quên áo khoác trên xe Lâm Ngọc, giờ đành phải chịu lạnh.

Cô vừa đi vừa tùy ý hát một điệu nhạc nhẹ, cảm thấy lòng mình cũng được thư thái nhiều hơn.

- Cô em!

Chợt, phía sau lưng Sơ Sênh bất ngờ vang lên một giọng nói ồm ồm, pha chút cười ngả ngớn.

Sơ Sênh không thềm quay lại, đứng gọn vào một góc sáng, sốt ruột chờ tài xế taxi tới.

- Kiêu căng thế nhỉ? Hỏi không thềm trả lời!

Giọng nói kia càng ngày càng vang gần Sơ Sênh.

Cô liếc mắt nhìn sang, phát hiện ba gã côn đồ vạm vỡ, trên mặt xăm hình chim đại bàng vỗ cánh, che gần hết khuôn mặt, đang nhìn Sơ Sênh từ trên xuống dưới.

Bầu trời đã bắt đầu đổ mưa.

Người đi lại cũng trở nên ít ỏi hơn lúc trước, hoàn toàn không ai chú ý tới điểm bất thường tại trạm chờ xe.

Sơ Sênh cầm điện thoại, phát hiện pin cũng đã kiệt, bực bội vô cùng, một chút nữa đã điên lên mà đá chân vào thành cột.

Ba gã xăm trở vẫn chưa có ý định buông tha cho cô.

Một trong ba kẻ bỗng vươn tay về phía Sơ Sênh, ngang nhiên chạm lên mái tóc mềm mượt của cô, sau đó đặt ngón tay vừa chạm tóc lên mũi hít hà.

- Chà chà, thơm quá.

Mùi hương gợi đòn!

Hắn vừa dứt lời, hai kẻ đi theo lập tức phá lên cười ngặt nghẽo. Sơ Sinh tặc lưỡi, cô đã quá quen thuộc với những tình huống như thế này.

Trong mắt cô, ba kẻ kia không đáng để lọt vào trong tầm ngắm.

Sơ Sinh bước lên trước vài bước, định bụng sẽ tìm một chỗ trú mưa.

Tuy nhiên, cô đi bước nào, ba gã du côn lại cũng đi theo bước đó. Tiếng giày lộp cộp nện vang xuống mặt đường lênh láng nước mưa, hòa cùng tiếng dép cao gót thanh tao, tạo thành loạt âm sắc vô cùng thú vị.

Khóe môi Sơ Sinh bỗng chốc cong nhẹ.

Cô không chọn cho mình con đường rộng rãi, thoáng đãng nữa mà trực tiếp quẹo vào một khúc cua vắng vẻ.

Nơi này là khu chung cư bỏ hoang từ lâu, chỉ có bóng dáng của vài người vô gia cư nằm lăn lộn trên mặt đất, lờ mờ như những bóng ma.

Trong màn đêm tối tăm, lạnh lẽo, ánh sáng đèn đường cũng không đủ để soi tỏ nét mặt từng người, khoảng cách giữa ba gã du côn cùng Sơ Sinh ngày càng bị thu hẹp lại.

Chúng cũng không hiểu, vì sao Sơ Sinh lại quẹo vào đây.

Như vậy chẳng khác gì cá rán dâng tận miệng mèo?

- Anh Lực, chúng ta có nên ra tay không?

Gã được gọi là anh Lực kia gấp gáp nuốt nước bọt.

Nhìn vào tấm lưng trắng nõn, lấp ló sau lớp váy đen bó sát kia, để lộ cặp eo thon thả và vùng mông căng tròn, dự cảm trong người hắn đã dâng trào mãnh liệt.

- Đồ ngu! Còn chờ gì nữa, mau bắt lấy ả đàn bà kia!

Toàn bộ cuộc nói chuyện của chúng đều bị Sơ Sinh nghe rõ.

Hai bàn tay cô vo tròn lên nhau, nhẹ nhàng nhắm hờ hai mắt, sau đó lắc đầu một tiếng.

Một năm học võ ở thành phố Vân, bốn năm học võ và boxing bên nước Mỹ, cuối cùng cũng có cơ hội để cô ra tay tập luyện.

Thật ngứa ngáy tay chân!

Sơ Sinh cong môi cười nhạt..

Chương 40: 40: Sốc Thuốc

Thế nào? Lần sau đã chữa thói bắt nạt đàn bà, phụ nữ hay chưa?
Trong con hẻm nhỏ tăm tối, giọng nói lạnh lót của một người con gái vang lên.

Thân ảnh kiều diễm, yêu mị đang đứng co người trong tư thế một chân giẫm lên lưng gã đàn ông xám tro, chân còn lại nện từng nhịp đều đều dưới nền đất lạnh lẽo.

Từng giọt mồ hôi lạnh nhỏ tách...! tách xuống dưới bắp đùi cô, phút chốc càng khiến vẻ đẹp của cô gái trở nên tuyệt mỹ.

Gã đàn ông bị cô dùng gót giày giẫm mạnh, má kẹt dưới đất, miệng không ngừng rên ư ử.

Hai kẻ còn lại bị đánh bầm dập tới nỗi quần quai kêu rống thảm thiết, ngón tay bị vặn gãy từ lúc nào.

- Bà chị, xin hãy tha mạng!

Anh Lực dùng móng tay cào loạn, liên mồm van xin.

Hắn ta không ngờ, cô gái nhỏ này lại có võ, hơn nữa chỉ tốn chưa đầy mười phút đã đánh cho ba gã đàn ông vạm vỡ đến bầm dập, thân tàn ma dại.

Mục đích của Sơ Sinh chỉ là để xả bớt những buồn bực lúc tối nên cũng không muốn dây dưa nhiều với đám người này.

Sau khi bồi thêm cho mỗi gã vài cú đạp, tới nỗi in hằn cả vết giày cao gót, lúc này cô mới đứng dậy phủi tay, sau đó ung dung bước đi. Vừa lúc tài xế taxi Sơ Sinh gọi cũng đã tới.

Cô nhìn biển số xe, xác định đúng người rồi mới an tâm mở cửa

bước vào.

Về tới chung cư, Lã Hinh cùng Quả Mận và Quả Đào cũng đã chờ sẵn ở dưới tầng trệt.

Lã Hinh gọi điện cho Sơ Sinh gần hai mươi cuộc, thế nhưng đầu dây bên kia chỉ phản hồi lại những tiếng tút...!tút thật dài.

Trong lòng anh lo lắng đến nóng bừng, đi đi lại lại ngoài khuôn viên, tới nỗi Quả Mận phải ngạc nhiên lên tiếng gọi:

- Cha Hinh, sao mẹ mãi chưa về thế?

Ba người liên tục đưa mắt nhìn ra xung quanh, sốt ruột chờ đợi. Nhìn cảnh này, Sơ Sinh cảm thấy vô cùng ấm áp.

Bốn người họ giống như một gia đình nhỏ hạnh phúc.

Tuy nhiên, trải qua từng đó năm ở bên cạnh nhau, tình cảm Sơ Sinh dành cho Lã Hinh vẫn chưa chạm ngưỡng tình yêu.

Mặc cảm về bản thân quá lớn, thêm cả cái bóng của Ngạn Bách Ngôn đã trở thành khoảng ngăn không hề kết giữa cô và anh. Sơ Sinh thanh toán tiền xe, còn hào phóng thổi thêm cho bác tài một chút.

Bác tài rối rít cảm ơn cô, sau đó phóng xe đi thẳng.

- A...!Mẹ về!

Hai đứa nhỏ nhảy chân sáo, vòng tay ôm chầm lấy hai chân mẹ.

Sơ Sinh ngồi xổm xuống, rối rít hôn lên trán các con.

Lã Hinh đứng bên cạnh, giúp cô cầm túi xách, lo lắng cất giọng hỏi:

- Anh gọi em mười chín cuộc đều thuê bao.

Mà đầu tóc em rối tung thế kia, đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Nghe anh hỏi, Sơ Sinh chỉ bật cười, thuật lại đầu đuôi sự việc cho anh.

Thế nhưng, cuộc gặp gỡ tình cờ giữa cô và Ngạn Bách Ngôn thì Sơ Sinh lại giấu nhẹm.

Cô không muốn Lã Hình phải suy nghĩ quá nhiều.

- Thế cuộc đàm phán diễn ra thành công chứ?

Lã Hình vác Quả Mận lên vai, để con bé ôm lấy cổ anh, còn Sơ Sinh nắm tay con trai dắt theo cùng, vừa đi vừa trả lời:

- Sẽ không hy vọng.

Anh yên tâm, em còn nhiều cơ hội khác.

Chẳng phải những năm qua, chúng ta đều thuận lợi thành công đó sao?

Bốn người vừa bước vào chung cư, vừa trò chuyện vui vẻ.

Từ cách đó không xa, trên chiếc Butgatti màu đen sáng loáng, ánh mắt thâm trầm của Ngạn Bách Ngôn ngày càng trở nên khác thường.

Bàn tay anh xoa xoa dưới cằm, mãi lúc sau mới thở dài một tiếng.

A Hào nhìn anh qua gương chiếu hậu, lặng lẽ nói:

- Tiểu thư đã thay đổi!

Ngạn Bách Ngôn cười nhạt, di chuyển tầm mắt chim ưng ra mặt đường lớn.

Cô vẫn như thế, không thay đổi.

Mà thứ thay đổi chỉ là cách cô nhìn nhận về anh.

Khi anh cầm bàn tay nhỏ xíu của cô, dắt cô bước những bước đầu tiên vào trong Ngạn gia, tâm hồn của Sơ Sinh vốn đã không phẳng lặng.

Có thể, rời khỏi anh chính là cách tốt nhất để Sơ Sinh rũ sạch lớp vỏ bên ngoài.

Ngạn Bách Ngôn trở về phòng riêng, cởi áo vest, nằm sõng soài trên

đệm.

Từng chông thuốc ngủ dài đằng đẵng bị anh ném đầy trên bàn, có thể xếp được cả thùng lớn.

Từ sau khi Sơ Sinh bỏ đi, Ngạn Bách Ngôn hầu như không thể nào ngủ được.

Tuần đầu tiên, anh thức trắng bốn đêm, sức cùng lực kiệt, tới nỗi hai mắt thâm đen, ngay cả cầm dao phẫu thuật cũng không thể nào nhấc lên nổi.

Cuối cùng, Ngạn Bách Ngôn phải sử dụng thuốc ngủ, bằng cách đó mới có thể giúp anh tạm thời quên cô.

Ngạn Bách Ngôn đã uống rượu tới say mèm.

Anh dốc cạn chai rượu ngoại đắt đỏ, cả cơ thể nấc nghẹn lên từng hồi.

Chết tiệt!

Em dám tăng tịu với gã khốn đó!

Lại còn dám sinh cho hấn hai đứa nhóc bụ bẫm!

Ợ!!!

Ngạn Bách Ngôn nấc lên liên tục, tức giận ném vỡ chai rượu thủy tinh.

Tiếng vụn vỡ, gai góc phát ra inh tai, khiến đám thuộc hạ phục chờ bên ngoài chỉ biết lắc đầu, chau mày mà thở dài.

Từ lúc nào, ông chủ của họ lại trở thành một con sâu rượu như thế này?

Ngạn Bách Ngôn tùy tiện tóm lấy một lọ thuốc ngủ, dốc một nắm ra tay, sau đó bỏ vào miệng, lại bồi thêm chút rượu từ chai khác, tu ừng ực...

- Em sinh con cho hấn.

Nhưng...!con mẹ nó, hai đứa giống hệt tôi cơ mà? Chẳng lẽ, em ghét tôi tới nỗi, sinh con cũng phải giống tôi chỉ để hành hạ tôi cho bố ghét

ư?

Ngạn Bách Ngôn liên tục lằm nhằm trong miệng, bước chân dúi lại, đan vào nhau khiến anh vấp té.

Đột nhiên, dạ dày liên tục sục sôi, ruột gan anh nóng bừng bừng.

Cơ đau đầu đến tê buốt cứ thế hành hạ anh, tựa hồ như có hàng ngàn, hàng vạn cây đinh đang thay nhau châm chích vào trong não bộ.

Cảnh vật trước mắt Ngạn Bách Ngôn cứ thế tối sầm lại.

Anh lên cơn co giật liên hồi, miệng sùi bọt mép, toàn thân lạnh toát.

Giờ phút này, Ngạn Bách Ngôn đã nghĩ, cơ thể anh có lẽ đang chết dần, chết mòn....

Chương 41: 41: Em Vẫn Chưa Quên Được Anh Ta

Bữa tối đến rồi đây!

Sơ Sinh tháo tạp dề, lúi húi bung từ dưới bếp lên hai đĩa thức ăn nóng hổi, nhẹ nhàng đặt lên trên bàn.

Hai đứa nhỏ vừa thấy món gà nướng mật ong thơm ngát, lập tức nháy cẳng lên sung sướng, hò reo không ngớt:

- Oa! Mẹ là tuyệt vời nhất!

Lã Hình nheo mắt cười, cẩn thận xé đùi gà thành từng miếng nhỏ giúp chúng, hành động ôn nhu mà vô cùng cẩn thận.

Anh luôn coi hai đứa nhóc chính là con đẻ của mình.

Do vậy, dù cho có bận rộn tới thế nào, anh vẫn tranh thủ thời gian rảnh liền dẫn chúng đi dạo, vòng quanh những địa điểm đẹp trong thành phố.

Sơ Sinh gấp cho anh miếng thịt ngon, không quên nhắc nhở:

- Tối nay anh nên ngủ sớm, mai còn phải thuyết giảng trước hội đồng.

Lã Hình gật nhẹ đầu, sau đó cùng ba mẹ con ăn uống ngon lành. Đột nhiên, chuông điện thoại của Sơ Sinh vang lên giòn giã.

Cô ngược nhìn màn hình, hai mắt chột tối sầm lại.

Là A Hào gọi tới.

Sơ Sinh vẫn còn lưu số anh trong máy.

Bốn năm qua, mỗi dịp sinh nhật cô, A Hào đều nhắn tin chúc mừng.

Thế nhưng, lần này anh lại đích thân gọi điện, hẳn là có việc vô cùng quan trọng.

Nhìn sắc mặt của Sơ Sinh bỗng chốc thay đổi, Lã Hinh liền cảm nhận được có dự cảm chẳng lành.

Sơ Sinh nhận điện thoại, bước ra ngoài lan can nghe máy.

Nhìn theo bóng lưng cô, thứ cảm xúc buồn bã chợt len lỏi trong tâm can Lã Hinh.

Cũng may, Quả Đào đã nhanh chóng kéo anh trở về thực tại.

Thằng bé dùng đôi bàn tay nhỏ xíu vỗ vỗ lên bắp chân anh, chun mũi ngây thơ hỏi:

- Cha Hinh! Mẹ con đang nói chuyện với cha đẻ ư?

Ngay từ khi hai đứa nhóc nhận thức được thế giới quan xung quanh, Sơ Sinh cũng không hề giấu giếm mà thẳng thắn cho chúng biết, Lã Hinh không phải cha đẻ.

Bởi thế, thỉnh thoảng, hai đứa nhóc lại ngây thơ hỏi Lã Hinh về tung tích của cha đẻ chúng.

Thân phận của Ngạn Bách Ngôn, Sơ Sinh và Lã Hinh đều giấu nhẹm.

Anh bế xốc thằng bé lên đùi, xoa xoa đầu nó, cười gượng:

- Không phải đâu! Cha đẻ con bỏ ba mẹ con đi rồi.

Từ nay về sau, chỉ có cha Hinh mới yêu thương hai đứa các con thôi!

Anh vừa dứt lời, Sơ Sinh liền hối hả từ lan can chạy vào, gương mặt xinh đẹp trở nên tái mét, vô cùng hoảng hốt.

- Có chuyện gì vậy?

Lã Hình vội vàng đặt Quả Đào xuống, sau đó bước nhanh về phía cô. Sơ Sinh gấp gáp đặt điện thoại xuống bàn, chỉ có thể lắp bắp nói được vài câu cụt lủn:

- Em phải tới bệnh viện gấp.

Anh ấy...!đang gặp nguy hiểm!

- Em muốn nói tới ai? Chẳng lẽ...

Lã Hình ngừng vức hỏi lại cô.

Sơ Sinh không trả lời ngay.

Mặc xong quần áo, cô nhắc vội túi xách, nhìn Lã Hình căn dặn cẩn thận:

- Anh giúp em cho hai đứa ngủ.

Có lẽ, em sẽ về muộn.

- Sơ Sinh!

Lã Hình kéo tay cô lại, giọng nói trầm ổn đã trở nên buồn bã hơn, có chút cô độc phảng phất:

- Là Ngạn Bách Ngôn phải không?

Thân hình bé nhỏ của Sơ Sinh lập tức trở nên cứng ngắc.

Cô quay lại nhìn anh, bàn tay vẫn nắm chặt tay vặn nắm cửa, khóe miệng khế nở nụ cười gượng gạo:

- Anh ấy uống thuốc ngủ quá liều, hiện tại bị sốc thuốc, đang cấp cứu trong bệnh viện.

RẦM!!!

Cánh cửa được đóng lại, tạo thành thứ âm thanh vô cùng nặng nề, giống như ngàn vạn vết dao đang không ngừng cứa sâu vào trái tim anh.

Hai bàn tay Lã Hình vo tròn thành nắm đấm, vành mắt trở nên đỏ hoe, từng vết gân xanh nổi lên trên làn da nâu chắc khỏe.

Chẳng phải em đã nói, Ngạn Bách Ngôn chính là nỗi ô nhục không thể gột rửa trong cuộc đời em hay sao?

Sơ Sinh, rốt cuộc, em vẫn không thể quên được anh ta!.

Chương 42: 42: Giúp Tôi Tắm

Sơ Sinh gấp gáp bước xuống dưới lầu, A Hào đã chờ cô sẵn bên dưới.

Nhìn gương mặt lo lắng của anh, Sơ Sinh cũng phần nào đã hiểu tình hình của Ngạn Bách Ngôn lúc này nguy hiểm như thế nào. Chờ cô yên vị trên xe, A Hào bắt đầu thông báo sơ qua tình hình Ngạn Bách Ngôn trong bốn năm vừa rồi.

Giọng nói của anh đã có chút nghẹn lại.

Dường như, những gì Ngạn Bách Ngôn trải qua âu cũng chính là nỗi đau mà A Hào đã phải cắn răng chịu đựng.

- Từ khi tiểu thư rời đi, ông chủ luôn luôn làm bạn với thuốc ngủ. Bàn tay nhỏ bé của Sơ Sinh bấu chặt lấy quai túi xách.

Ngạn Bách Ngôn vẫn thường cao ngạo, oai oai tự đắc là thế, vậy mà cũng có lúc lại trở nên yếu đuối như vậy ư?

Thật là nực cười!

Sơ Sinh cũng không hiểu, vì sao khi nghe tin anh xảy ra chuyện, trong lòng cô lại nóng như thiêu như đốt đến thế này.

Lý trí giục giã, Sơ Sinh cảm thấy bản thân phút chốc đã lao vào một tầng ngu muội.

Nhưng thôi, cứ xem như cô đang làm tròn trách nhiệm với Ngạn Bách Ngôn, đáp lại mười năm nuôi dưỡng của anh.

- Anh A Hào, em chỉ đến gặp anh ta duy nhất lần này.

Kể từ lần sau, đừng gọi cho em nữa!

A Hào lặng lẽ thở dài, sau đó quay xe, đỗ vào hầm chứa.

Ngạn Bách Ngôn được cấp cứu trên tầng tám, tình hình sức khỏe cũng đã ổn định.

Lúc này, anh đang được thở oxy, do Triệu Viên Nhã cẩn thận chăm sóc.

Vừa trông thấy Sơ Sinh, Triệu Viên Nhã liền ngồi bật dậy, mỉm cười gật đầu chào cô:

- Sơ Sinh, đã lâu không gặp.

Cô vẫn khỏe chứ?

- Cảm ơn chị! Bốn năm trôi qua, chị vẫn trẻ và xinh đẹp như thế!

Sơ Sinh cười nhẹ, đưa mắt liếc nhìn người đàn ông quyền lực kia đang thở đều trên giường bệnh.

Khuôn mặt anh tái xanh, đôi mắt nhắm hờ, lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Triệu Viên Nhã khoanh hai tay trước ngực, buồn bã nói:

- Đường đường là cựu bác sĩ dày dạn kinh nghiệm, vậy mà anh ấy lại lạm dụng thuốc ngủ quá đà.

Cũng may chúng tôi đã kịp thời rửa ruột thành công mới bảo toàn được tính mạng.

Nghe cô nói, Sơ Sinh vô cùng ngạc nhiên.

"Cựu bác sĩ", có lẽ nào Ngạn Bách Ngôn đã nghỉ việc tại bệnh viện?

- Ý cô là, anh ấy không làm bác sĩ ở đây nữa ư?

Triệu Viên Nhã gật đầu đáp.

- Bách Ngôn từ chức cách đây bốn năm.

Lại là mốc thời gian bốn năm kia!

Bốn năm Sơ Sinh từ bỏ anh, Ngạn Bách Ngôn hoàn toàn vứt bỏ tất cả những gì mà anh theo đuổi trong lúc trước.

Sơ Sinh nở nụ cười châm biếm, vành mắt cay xè.

Hà có gì anh phải làm như vậy? Muốn dùng sự đáng thương để cầu xin tôi tha thứ hay sao?

Đợi Triệu Viên Nhã rời đi, Sơ Sinh liền kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh Ngạn Bách Ngôn.

Cô cúi thấp xuống người anh, đưa mắt quan sát từng đường nét hoàn mỹ trên gương mặt tuấn lãng.

Có chút gì đó quen thuộc mà lại xa lạ, dần dần len lỏi vào trong từng giác quan của Sơ Sinh.

- Nhìn anh lúc này xem, trông thật thảm hại!
Cô lên tiếng châm biếm.

Tuy nhiên, trong lòng lại quặn thắt đến tê buốt.
Ngạn Bách Ngôn vẫn nằm im không có dấu hiệu tỉnh lại.

Sơ Sinh kéo chăn đắp cho anh, sau đó ngáp dài một tiếng.

Cô không biết mình đã chớp mắt bao lâu, cho tới khi thức dậy, điều đầu tiên Sơ Sinh bắt gặp chính là ánh mắt sắc lạnh tuyệt đối của Ngạn Bách Ngôn.

Anh bế cô nằm trên giường từ lúc nào, còn bản thân thì đang ngồi ngả lưng trên ghế.

Bốn mắt chạm nhau, cả cô và đối phương đều hết sức bối rối.

Sơ Sinh ngồi bật dậy, theo phản ứng liền vội vàng kiểm tra lại quần áo trên cơ thể.

Sau khi phát hiện không có dấu hiệu xâm phạm, lúc này cô mới thở phào một tiếng.

Hành động vô thức này của Sơ Sinh khiến Ngạn Bách Ngôn không vui.

Anh tặc lưỡi, giọng nói pha chút bực bội:

- Yên tâm đi! Cơ thể tôi đang yếu, sẽ không đủ sức mà đánh vật với em cả đêm!

- Anh...!anh...

Sơ Sênh cầm nín, nghẹn ứ cổ họng.

Ngạn Bách Ngôn vẫn ăn nói tùy ý như thế, chẳng có chút nào gọi là tế nhị và lịch sự cả.

Ngừng một lát, anh tiếp tục nói:

- Bổ sung thêm: Tôi chỉ hư hỏng với một mình em thôi! Thế nào, em nên biết tự hào chứ?

Con người này quả thực không biết thế nào gọi là vô liêm sỉ.

Một lời thốt ra, hàm ý đê tiện bao trùm cả đầu óc.

Sơ Sênh gấp gọn chần lại, hậm hực cất lời:

- Anh không chết là tôi hết trách nhiệm rồi.

Ngạn Bách Ngôn, đừng chết sớm quá, nếu không món nợ tôi chưa trả anh sẽ đường đường chính chính thuộc về tôi đấy!

Cơ hội ngàn năm có một tự nhiên mà đến, Ngạn Bách Ngôn đừng hòng để Sơ Sênh bỏ đi dễ dàng.

Anh dùng tay giật phăng dây truyền dịch, hai mắt từ từ nhắm lại, ngang nhiên yêu cầu cô:

- Chưa được! Sơ Sênh, tôi muốn tắm.

Em giúp tôi tắm đi!

Hai mắt Sơ Sênh trợn tròn, lập tức giã nảy:

- Chân tay anh vẫn còn cử động tốt.

Hà có gì bắt tôi phải tắm cho anh?

Ngạn Bách Ngôn vẫn chưa chịu thua, tiếp tục lên giọng kì kèo:

- Thôi nào! Đã một tuần tôi không tắm, đám ghét bám dính đầy lưng rồi.

Mau diu tôi vào nhà tắm đi!

Chương 43: 43: Ướt Át

Ực...

Một tuần không tắm?

Sơ Sinh tròn xoe hai mắt, bất giác cảm thấy có thứ gì đó ngứa ngáy đang chạy lẩn tẩn trên da thịt.

Cô chun mũi khịt khịt đánh hơi, người hơi cúi về phía Ngạn Bách Ngôn người thử.

Nhìn điệu bộ đáng cười này của Sơ Sinh, Ngạn Bách Ngôn xấu hổ tới mức hai bên vành tai đỏ ửng.

Anh dùng sức bế bổng cô lên trước ánh mắt ngỡ ngàng, gấp gáp bước vào phòng tắm.

Vì đây là phòng VIP nên đồ đạc và cách bài trí đều đầy đủ tiện nghi.

Ngạn Bách Ngôn khóa chặt cửa phòng tắm lại, sau đó ngồi chễm chệ trên bồn tắm, tự động xả nước ướt nhẹ quần áo.

Sơ Sinh chỉ biết đứng im nhìn theo, ngay cả bước lên phía trước cô cũng không dám.

Chờ tới khi Ngạn Bách Ngôn cất tiếng gọi, Sơ Sinh mới giật nảy mình, đưa mắt liếc nhìn anh.

- Còn không mau giúp tôi cởi áo?

Sơ Sinh tức giận, hỏi vặn lại anh:

- Tay anh vẫn còn, tự đi mà cởi.

Ai ngờ, Ngạn Bách Ngôn đem hai tay giấu ra sau lưng, nằm dài trên bồn tắm, hai mắt nhắm hờ tận hưởng:

- Ồ! Hai cánh tay tôi bị lưng đè chặt rồi, không thể nào tự cởi được.

Phiền ca sĩ Sơ Sinh giúp tôi cởi áo.
Thật là đê tiện!
Sơ Sinh làu bàu chửi thề.

Bước chân ngày một chậm lại.

Từng đầu ngón tay nhỏ bé nhẹ nhàng len lỏi lên phần ngực đã ướt sũng của Ngạn Bách Ngôn, thuận tiện cởi phăng cúc áo.

Khuôn ngực vạm vỡ nhanh chóng hiện lên trước mắt Sơ Sinh.

Cô thở khó nhọc, run run giúp anh lột sạch áo ngoài.

Ngạn Bách Ngôn nghiêng nghiêng đầu nhìn ngắm cô, miệng cong lên đầy thích thú:

- Chẳng phải em đã trông thấy hết rồi đó sao? Giờ còn bày đặt xấu hổ.

- Mặc xác anh! Tôi đi về!

Bị Ngạn Bách Ngôn liên tục công kích, Sơ Sinh tức giận đứng bật dậy, ném khăn tắm lên mặt anh, sau đó quay lưng bước đi.

Tuy nhiên, Ngạn Bách Ngôn vẫn là nhanh chân hơn, dùng sức kéo ngực cô trở lại, khiến Sơ Sinh ngã chúi vào trong bồn tắm, nằm đè lên vòm ngực rắn chắc của anh.

Hai bàn tay cô theo phản xạ liền bóp bóp thứ vật mềm mại dưới thân, ngay sau đó liền hoảng loạn thu tay về.

Ngạn Bách Ngôn bị cô dùng tay nắm ngực, từ dưới hạ bộ bất ngờ có dòng nước nóng rục chạy ngực lên trên.

Anh ôm siết Sơ Sinh vào lòng, tham lam hít hà mùi da thịt thơm ngát tỏa ra từ cơ thể xinh đẹp mỹ miều kia.

- Sơ Sinh! Em là yêu tinh.

Ai cho phép em quyến rũ tôi?

Dứt lời, Ngạn Bách Ngôn ép đầu Sơ Sinh xuống sát bên mình, sau đó hé miệng, hôn cô đắm đuối đến cháy bỏng.

Đã từ lâu anh chưa được ôm cô, hôn cô cuồng si tới thế này.

Người phụ nữ bé bỏng của anh, quả thực có sức mê hoặc đến chết đi sống lại.

Sơ Sênh bị hôn tới mềm nhũn, để mặc cho anh làm càn.

Dưới sự công kích táo bạo của anh, chiếc áo lót cỡ lớn nhanh chóng bị cởi ra.

Phần ngực ép chặt được giải phóng, kết hợp với làn nước ẩm ướt khiến chiếc áo mỏng của cô bị dính chặt lại trên người, tạo thành một vẻ đẹp mỹ hoặc.

Ngạn Bách Ngôn ôm chặt Sơ Sênh, để cô nằm ngửa trên thành bồn, từ từ dùng bàn tay hư hồng mà xoa, a nắn khắp nơi.

- Đừng! Tôi không muốn!

Sơ Sênh yếu ớt chống cự.

Anh mới tỉnh lại, vậy mà vẫn còn sức mà đòi hỏi cô.

Hơn nữa, mục đích Sơ Sênh tới đây chỉ là chăm sóc anh một đêm, hoàn thành trách nhiệm được anh nuôi dưỡng trong suốt mười năm.

Ai ngờ hiện tại cô lại cùng anh ho.an ái trong nhà tắm bệnh viện.

Ngạn Bách Ngôn càng lúc càng trở nên hăng say hơn.

Anh dùng tay cởi áo sơ mi trên người Sơ Sênh, gấp gáp cúi đầu mà ngoạm chặt lấy bầu ngực. c trắng nõn này lửa.

Chưa dừng lại, để kích thích bản năng nguyên thủy nhất trong cơ thể cô, Ngạn Bách Ngôn bắt đầu dùng lưỡi, cọ xung quanh hai hạt hồng đang dần cứng lại.

Sơ Sênh bám chặt lên thành vai của anh, miệng liên tục phát ra âm thanh hỗn hển.

Toàn thân cô nóng bừng, phía dưới bắt đầu bị thứ cảm giác kíc.h thích chạy dọc lên trên thùy não, vô cùng khó chịu.

Chợt, từ bên ngoài cửa chính, giọng nói lớn của A Hào bất ngờ vang lên:

- Tiểu thư Sơ Sinh, có Lã thiếu gia xin gặp!

Lã Hinh tìm đến ư?

Đáy mắt Sơ Sinh lập tức hoảng loạn, cửa chính phòng bệnh vẫn chưa chốt.

Cô sợ hãi đẩy đầu Ngạn Bách Ngôn ra khỏi ngực mình, nhưng anh vẫn hoàn toàn làm ngơ, càng ra sức **** ** và xo,a nắn mạnh bạo.

- Không! Lã...!Lã Hinh tìm tôi!

- Mặc xác hần!

Ngạn Bách Ngôn hừ lạnh.

- Đây là phòng của tôi.

Tôi thách hần dám bước chân vào đây? Bước chân nào, tôi chặt đứt chân đó!.

Chương 44: 44: Nghiệt Duyên

Dừng lại! Chúng ta không thể làm thế nữa!
Sơ Sinh vẫn chống cự kịch liệt.

Nếu để Lã Hinh bắt gặp cảnh này, cô sẽ rất khó xử.

Phía ngoài cửa, sau một khoảng thời gian chờ đợi, A Hào và Lã Hinh đều không nhận được phản hồi từ bên trong.

Lo lắng có chuyện lớn xảy ra, A Hào đánh liều nói lớn:

- Ông chủ, tôi xin mạo phép vào bên trong nhé!

Dứt lời, A Hào lấy hết can đảm vịn nắm cửa, cùng Lã Hinh lo lắng bước vào.

Vừa lúc họ trông thấy Ngạn Bách Ngôn đang ngồi đọc sách trên ghế, mái tóc còn ướt, vài giọt nước mát lạnh vẫn còn nhỏ tong tong trên bờ vai vạm vỡ.

Còn Sơ Sinh quẩn chần kín mít, nằm quay mặt vào trong góc tường, hơi thở đều đều phát ra.

- Cô ấy đang ngủ rất say.

Các người nên bớt ồn ào một chút!

Lã Hinh không tin, muốn bước thêm một bước liền bị Ngạn Bách

Ngôn giơ tay chắn ngang người, lên giọng cảnh cáo:

- Tôi nói là cô ấy đang ngủ rất say! Tai cậu bị điếc ư?

Nhận ra tình thế không thích hợp cho lắm, A Hào liền vội vàng lui ra bên ngoài.

Trong phòng lúc này chỉ còn duy nhất hai người đàn ông anh tuấn, bốn mắt sắc lạnh như dao liên tục công kích nhau, điệu bộ đầy thách thức.

Lã Hinh thừa hiểu, Sơ Sinh chắc chắn sẽ không bao giờ ngủ say như thế.

Bình thường, dù chỉ là một tiếng động nhỏ nhất đều khiến cô giật mình thức giấc.

Vậy mà lần này, mặc cho anh và Ngạn Bách Ngôn đối thoại với nhau bằng lớn đến như thế mà cô vẫn nằm im không nhúc nhích, chắc chắn đã xảy ra hai trường hợp.

Trường hợp thứ nhất là Sơ Sinh giả vờ ngủ.

Và trường hợp thứ hai đó là Ngạn Bách Ngôn đã ra tay, giở trò với cô.

Trong lý trí của Lã Hinh, nhất định Ngạn Bách Ngôn đã bị ối ép Sơ Sinh lên giường.

Càng nghĩ anh càng bực mình, tức giận vo tròn bàn tay, trực tiếp đấm thật mạnh lên mặt Ngạn Bách Ngôn.

Cuốn sách đang cầm trên tay của Ngạn Bách Ngôn rơi bộp xuống đất.

Anh bị Lã Hinh đấm một cước thật mạnh, máu mũi lập tức chảy ra, ngấm dần xuống phần cổ rắn chắc.

Do sức khỏe chưa hồi phục tốt, khi nãy ở trong nhà tắm cùng Sơ Sinh vật lộn, tiêu hao khá nhiều sức lực, bởi thế Ngạn Bách Ngôn nhanh chóng bị Lã Hinh đánh gục, ngã sõng soài trên nền đất lạnh lẽo.

Lã Hinh vẫn chưa chịu nường tay, nhác trông thấy bình hoa thủy tinh để trên bàn, không suy nghĩ nhiều liền đem bình hoa đập vỡ nát.

Cơn ghen mù quáng khiến Lã Hinh hoàn toàn phát điên.

Anh nhặt lấy một mảnh thủy tinh nhọn, đâm thật mạnh vào vùng hông bụng của Ngạn Bách Ngôn.

Hự!

Máu tươi chảy ra lênh láng, ướt đẫm chiếc áo choàng tắm mỏng manh.

Ngay cả lòng bàn tay Lã Hinh cũng bị cứa một đường khá sâu. Sơ Sinh nằm nghiêng trên giường, giả vờ ngủ.

Bởi quần áo của cô đã bị ngấm nước nên đành phải mặc tạm chiếc áo sơ mi của Ngạn Bách Ngôn.

Tình huống xảy ra đột ngột khiến cô giật nảy mình, tức tốc đạp chân, nhảy phốc xuống giường.

- Lã Hinh! Anh mau dừng tay lại!

Sơ Sinh hốt hoảng chạy về phía Ngạn Bách Ngôn, dùng tay che lại vết đâm bên hông anh.

Mảnh thủy tinh đâm khá sâu, khiến Ngạn Bách Ngôn mất rất nhiều máu.

Khuôn mặt tuấn mỹ tái xanh, hai bên lông mày chau lại.

- Không sao! Em đừng lo!

Lã Hinh đứng im lặng, sửng sờ nhìn cô gái của mình trước mắt.

Chỉ cần nhìn qua, anh cũng lờ mờ hiểu ra vấn đề.

Anh nhếch môi cười nhạt, buồn bã thốt ra vài câu cay đắng:

- Thì ra, những năm qua là anh tự huyễn hoặc chính mình.

Anh cứ ngỡ, anh dùng bốn năm bên cạnh em, giúp em chữa lành nỗi đau ẩn sâu trong lòng thì em sẽ tự nguyện ở lại bên cạnh anh.

A Hào gấp gáp gọi bác sĩ chuyên khoa chạy tới.

Trông thấy cảnh tượng hỗn loạn này, không ai dám nhúc nhích.

Tiếng tranh cãi ồn ào lập tức thu hút sự chú ý của các phòng bệnh xung quanh.

Họ kéo nhau tới, đứng chen lấn ngoài cửa.

Có những người nhận ra Sơ Sinh, khoái chí mở điện thoại quay phim, chụp ảnh lại.

Lã Hình thật sự tuyệt vọng, vô cùng tuyệt vọng.

Anh bước đến trước mặt Sơ Sinh, điên cuồng kéo mạnh cô đứng dậy.

- Buông cô ấy ra! Lã Hình, anh cố chấp như thế để làm gì!

- Em đi theo anh! Hai đứa nhóc đang chờ ở nhà.

Sơ Sinh, em căn bản không yêu Ngạn Bách Ngôn.

Hắn không xứng!

Lã Hình tiếp tục bỏ ngoài tai lời ngăn cản của Ngạn Bách Ngôn, hung hăng kéo Sơ Sinh ra khỏi cửa.

Bác sĩ cấp cứu vội vàng cầm máu cho Ngạn Bách Ngôn.

Tuy nhiên, đều bị anh gạt ra.

Anh nắm chặt mảnh thủy tinh dài và nhọn, trực tiếp dùng lực rút phăng ra khỏi hông, máu tươi theo đó lại tiếp tục túa ra ầm ầm. Sơ Sinh như người mất hồn, hai vành mắt đỏ hoe.

Cô hết nhìn Ngạn Bách Ngôn khắp người thương tích đầy mình, rồi lại nhìn Lã Hình vì yêu sinh hận, cuồng loạn mà đắm trọng thương Ngạn Bách Ngôn, trái tim cô hoàn toàn tan vỡ.

Cuối cùng, kẻ tội đồ gây nên mọi hiểu lầm, đau khổ cho cả ba, lại chính là Sơ Sinh.

Cô hất mạnh tay Lã Hình ra khỏi người mình, cay đắng cười nhạt:

- Cả ba chúng ta, đều là nghiệt duyên của nhau!.

Chương 45: 45: Scandal Lớn

Em đang nói nhảm gì vậy? Sơ Sênh, ở đây không có nghiệt duyên gì cả, chỉ có anh và em.

Em hiểu không?

Lã Hình dùng tay lắc mạnh hai bả vai nhỏ bé của Sơ Sênh, điên cuồng ép cô phải nhìn nhận vào trong thực tại.

Ngạn Bách Ngôn vì mất nhiều máu nên tạm thời ngất lịm, được các y bác sĩ tận tình cầm máu và cứu chữa.

Sơ Sênh hất mạnh bàn tay Lã Hình ra khỏi người mình, cẩn thận dặn dò A Hào:

- Anh hãy chăm sóc cho Ngạn Bách Ngôn thật tốt.

Em sẽ không đến đây nữa!

Sơ Sênh đi rồi, đám đông hiếu kì cũng tản ra, những tiếng chỉ trích, xô xao vẫn không ngừng vang lên trong sảnh chính bệnh viện.

Khi cô trở về nhà, hai đứa nhóc đang ngủ say sưa.

Sơ Sênh kéo chăn cho chúng, nhẹ nhàng hôn lên trán con, sau đó nằm vật xuống nền nhà, mệt mỏi thở từng hơi chút.

Từ ngày hôm nay, ba mẹ con cô sẽ tự dựa vào nhau, không cần tới bất kỳ ai xen vào trong cuộc sống nữa.

Sơ Sênh cũng đã tìm cho hai đứa nhóc một bảo mẫu tận tâm, để cô có thể yên tâm làm việc.

Reng...!reng...

Chuông điện thoại reo vang, khiến Sơ Sênh giật nảy mình, vội vàng liếc nhìn màn hình, là số điện thoại của Lâm Ngọc chạy dài.

Thông thường, Lâm Ngọc gọi cho cô không phải chỉ là tán gẫu mà ắt sẽ liên quan tới công việc.

- Sơ Sênh!!!

Đầu dây vừa được kết nối, Lâm Ngọc lập tức gào lớn.

Giọng nói the thé của cô vang lên inh tai, khiến Sơ Sênh phải nhú chặt lông mày, đưa điện thoại cách xa tai mình ra một chút.

- Chị Ngọc, có chuyện gì ư?

Lâm Ngọc đã hoàn toàn mất bình tĩnh.

Không đợi Sơ Sênh kịp hỏi thêm điều gì, cô liên tục tuôn ra một tràng dài:

- Em xem tin tức vừa lên chưa? Hình ảnh em ở trong bệnh viện, mâu thuẫn với hai người đàn ông lạ mặt đã bị người ta chụp lại.

Hiện tại, toàn bộ các bảng tin này đã được đăng lên trang nhất các mặt báo.

Sơ Sênh vô cùng sửng sốt.

Sự việc vừa xảy ra mới đây, vậy mà tin tức đã lan truyền mạnh và nhanh chóng tới như thế.

Cô run run mở mục tin tức cập nhật mới nhất lên kiểm chứng, tâm can hoàn toàn chết lặng.

Hình ảnh Sơ Sênh chỉ mặc độc chiếc áo sơ mi dài của Ngạn Bách Ngôn hiện lên rõ ràng.

Dưới phần bình luận, hầu hết những người hâm mộ đều tỏ ra vô cùng ngạc nhiên và sốc.

Bên vực cô cũng có, nhưng phần lớn là chửi rủa và hạ bệ Sơ Sênh, họ cho rằng cô trắc nết, lăng loàn, không xứng đáng được tôn là ca

sĩ gương mẫu trong giới giải trí.

- Em có mười phút để tới gặp đại diện nhà sản xuất.

Nếu không, chị chỉ e, sự nghiệp của em đến lúc này hoàn toàn tan vỡ.

Lời cảnh cáo của Lâm Ngọc như bát nước lạnh dội thẳng vào mặt Sơ Sinh.

Cô vội vàng chạy tới phòng đồ, chọn cho mình chiếc váy trắng thanh lịch nhất, sau đó gấp rút lái xe tới tập đoàn giải trí.

Trong thế giới phồn hoa này, Sơ Sinh đã hoàn toàn nhận biết rõ, con người dù có nổi tiếng, danh vọng tới đâu, chỉ cần vấp phải một scandal nhỏ như thế nào đi chăng nữa, nhất định vẫn sẽ rơi xuống hố sâu không đáy.

Người đại diện là tổng giám đốc Tiền Tịnh, một người phụ nữ có quyền thế và địa vị lớn, hô phong hoán vũ.

Hầu hết những ca sĩ, diễn viên làm việc dưới quyền của bà ta đều phải răm rắp nghe theo.

Tuy nhiên, Sơ Sinh là một ngoại lệ.

Bốn năm làm việc cùng Tiền Tịnh, chưa khi nào Sơ Sinh gần gũi, trò chuyện với bà quá mười câu.

Vì cô là một ca sĩ nổi tiếng, được giới truyền thông săn đón, do vậy Tiền Tịnh mới không làm khó Sơ Sinh.

Lần này, cô vướng phải vụ việc lớn như thế, nhất định Tiền Tịnh sẽ không dễ gì bỏ qua.

Cộp...!cộp...

Những bước chân của Sơ Sinh cũng trở nên vội vã.

Hầu hết, tin tức lan truyền về cô đã đồn ầm khắp nơi.

Cô bước đi đến đâu, người người đều đưa mắt nhìn, che miệng dè bịu.

-Ồ! Thì ra là nữ ca sĩ nổi tiếng của chúng ta, Minah!

Từ phía sau lưng cô, giọng nói the thé của Nguyễn Vũ vang lên.

Cô ta cũng là một trong những ca sĩ đời đầu trong giới giải trí, nổi lên trước cả Sơ Sinh.

Thế nhưng, từ khi Sơ Sinh bắt đầu sự nghiệp ca hát, vị thế của Nguyễn Vũ liền bị tuột dốc không phanh.

Nghe Nguyễn Vũ châm chọc, Sơ Sinh chỉ hừ lạnh, hoàn toàn phớt lờ cô ta.

Cô bấm thang máy bước vào, Nguyễn Vũ cùng trợ lý của mình cũng ngang nhiên vào theo.

Ba người đứng trong thang máy, chia làm hai thái cực hoàn toàn trái ngược nhau.

Càng nhìn Sơ Sinh, Nguyễn Vũ càng thêm ngứa mắt.

Cô ta liếc mắt lờ Sơ Sinh đến cháy mặt, nở nụ cười châm biếm chế giễu:

-Ấy dà! Một thân phục vụ hai người đàn ông cùng lúc, Sơ Sinh, sức lực của cô quả thực rất trâu bò nhỉ?!

Chương 46: 46: Chuyện Riêng Của Tôi Không Phiền Bà Can Thiệp

Thái độ khinh khỉnh của Nguyên Vũ khiến Sơ Sinh không mấy vui vẻ.

Đợi tới khi cửa thang máy được mở ra, cô xoay người bước thẳng, ngay cả một ánh nhìn cũng lười ném cho cô ta.
Tiền Tịnh đã ngồi chờ sẵn ở trong phòng.

Hai mắt bà ta sáng quắc hình viên đạn, tựa hồ như đang muốn xé nát Sơ Sinh thành trăm ngàn mảnh ngay lập tức.

- Giám đốc Tiền! Tôi tới để trình bày về rắc rối tại bệnh viện ba tiếng trước!

Sơ Sinh thẳng thắn mở lời.

Dù sao, đây cũng là sơ sót của cô.

Chí ít cô vẫn nên nhún nhường một chút để vẹn cả đôi đường.

Tiền Tịnh vẫn nhìn cô chăm chăm, im lặng không đáp.

Từ trong thái độ của bà ta, Sơ Sinh có thể ngẫm hiểu, Tiền Tịnh là đang muốn thăm dò Sơ Sinh.

Mãi một lúc sau, bà ta mới chịu lên tiếng:

- Từ trước đến nay, tôi rất ghét kẻ nào phạm phải scandal.

Và cô là một trong số ít những kẻ phá phách như thế!

Câu cuối thốt ra, Tiền Tịnh suýt chút nữa đã đập bàn đứng dậy, cơ

thể không ngừng run lên.

- Thôi được rồi! Cô không cần phải giải thích bất kì điều gì.

Ngay ngày mai, chúng ta sẽ mở một cuộc họp báo, mời cô trình bày cho ra nhẽ với đám phóng viên và fan cuồng của cô.

Nếu không dập được lửa, cô sẽ phải đền toàn bộ hợp đồng và rút xéo ra khỏi đây.

Cô đủ thông minh để hiểu mà, phải chứ?

Tiền Định nói một tràng dài, không để Sơ Sinh kịp thời phản bác.

Cô nắm chặt hai lòng bàn tay, hít sâu một hơi, khẳng định chắc nịch:

- Tôi không làm gì sai cả.

Một người là cha nuôi, một người là tri kỷ.

Mối quan hệ giữa chúng tôi đều hoàn toàn trong sạch!

Đến giờ phút này, Tiền Định chỉ biết nở nụ cười đầy khinh bỉ.

Bà ta cầm lấy chiếc dũa móng tay, đem cọ cọ lên bàn tay mình, sau đó nhếch môi chế giễu:

- Ô! Thế thì cô hãy nói cho tôi biết, vị cha nuôi và tri kỷ kia của cô tên là gì, thân phận như thế nào để tập đoàn giúp cô lên tiếng?

- Chuyện riêng của tôi, không phiền bà nhúng tay vào!

Trước khi rời đi, Sơ Sinh vẫn kịp ném cho bà ta một lời cảnh cáo.

Cô đã phạm phải sai sót khi giấu nhem đời tư cá nhân với người hâm mộ.

Do vậy, khi sự việc không may phát giác, họ không chấp nhận sự thật âu cũng là điều hiển nhiên.

Sơ Sinh bước đi tới đâu, những người trong giới giải trí lại giương mắt nhìn cô tới đó.

Chiều hôm nay, cô còn phải thu âm một ca khúc mới.

Vậy mà, cổ họng lúc này bị đau rát, có hiện tượng mất giọng.

Sơ Sênh vội vàng lục tìm thuốc trong túi xách, cuối cùng lại phát hiện cô để quên thuốc ở nhà.

Ngồi trước bàn trang điểm, Sơ Sênh ngây ngốc nhìn bản thân trong gương.

Chuyên viên riêng của cô đang nhẹ nhàng tô vẽ những đường cơ bản lên khuôn mặt xinh đẹp, thỉnh thoảng lại cất giọng hỏi Sơ Sênh một vài điều.

- Chút nữa trang phục sẽ được chuyển tới.

À, hôm nay chị mặc cổ phục, em nghe nói để hợp với ca khúc mới. Kiều Anh lên tiếng nhắc nhở.

Sơ Sênh đưa tay vén vài cọng tóc mai lòa xòa, cẩn thận nhắm lại lời bài hát.

Chút nữa, cô sẽ hát ca khúc Diễm Hương, được sáng tác bởi nhạc sĩ nổi tiếng Tuệ Mẫn.

Để chuẩn bị cho ca khúc này, Sơ Sênh đã phải dốc công tập luyện ngày đêm khi còn ở Mỹ.

Lần này trở về, nếu thu âm thành công, chắc chắn sự nghiệp của cô sẽ lên như điều gặp gió.

Ngờ đâu Sơ Sênh lại gặp phải rắc rối lớn như thế này.

Chỉ e, đây sẽ là bài hát cuối cùng trong sự nghiệp của cô.

Bộ cổ phục Sơ Sênh cần phải mặc là trang phục cổ trang màu ngọc bích nhạt, trên thân điểm thêm cánh hoa đào thanh túy, được thiết kế riêng sao cho vừa vặn với dáng người của cô.

Khi Sơ Sênh bước ra, Kiều Anh không ngừng gật đầu khen ngợi.

Dẫu biết Sơ Sinh vẫn đẹp, thế nhưng khi cô khoác trên mình bộ trang phục này, vẻ đẹp kiều mị của cô càng được tăng thêm gấp bội. Chờ tới khi Sơ Sinh đến phòng thu âm, Nguyễn Vũ nấp sau cánh gà từ bao giờ cũng vội vàng vén màn bước ra.

Trên đôi môi đỏ chót của cô ta thấp thoáng ẩn hiện nụ cười đầy thâm độc.

Đây cũng chính là cơ hội lớn để Nguyễn Vũ tìm lại vị trí ban đầu!.

Chương 47: 47: Cỗ Tình Chọc Gheo

Vết thương không quá sâu, Ngạn Bách Ngôn được cầm máu kịp thời, tinh thần tương đối ổn định.

Việc đầu tiên sau khi anh thức dậy, đó là hỏi A Hào về tình hình của Sơ Sinh lúc này.

Đối với anh, cô luôn quan trọng tới như thế.

Sự việc Lã Hinh đậm trọng thương anh, Ngạn Bách Ngôn cũng bỏ qua, không làm căng mọi chuyện.

Bởi vì anh biết, cô gái nhỏ anh yêu vốn dĩ không thích ồn ào. Được hỏi, A Hào không biết nên trả lời ông chủ của mình sao cho phải.

Anh dùng tay xoắn lấy vạt áo, thở dài một tiếng:

- Tiểu thư nói, cô ấy sẽ không bao giờ tới đây nữa.

Sáu từ này thốt ra, hoàn toàn khiến tâm can Ngạn Bách Ngôn chết lặng.

Anh chống tay lấy đà, định bụng đứng dậy, liền bị vết thương ở hông làm cho kêu lên, đành phải quay trở lại vị trí.

- Chết tiệt! Đến chùng nào mới lành lại da!

Nhìn A Hào vẫn đứng ngây ngốc trước mặt, xem chùng có điều khó nói.

Hai mắt A Hào đảo liên tục, chốc chốc lại rũ người, buồn bã.

Vừa nhìn Ngạn Bách Ngôn liền biết, chắc chắn có chuyện không hay đã xảy ra.

Anh nghiêm mặt, trầm giọng hỏi lại lần nữa:

- Từ khi nào cậu lại muốn giấu giếm tôi?

A Hào giật thót, bờ môi mím chặt.

Cuối cùng, anh rút điện thoại, gõ nhanh vài chữ, sau đó đem tới trước mặt Ngạn Bách Ngôn.

- Thực ra, em vì lo cho sức khỏe của ông chủ nên muốn trình bày sau.

Tuy nhiên, nếu không nói, em chỉ e tiểu thư sẽ gặp chuyện chẳng lành.

Chỉ biết, sau khi xem xong dòng tin chết tiệt kia, cơn giận dữ trong lòng Ngạn Bách Ngôn lập tức sôi sục.

Anh vung tay đập mạnh điện thoại của A Hào xuống đất.

Tiếng vỡ vụn hòa trộn cùng các mảnh nhựa bắn tung tóe khiến A Hào há hốc miệng chết lặng.

Ực!

Anh nuốt nước bọt, ruột gan cào xé điên loạn.

Chiếc điện thoại đời mới anh vừa mua cách đây hai tháng, vậy mà phút chốc đi toang.

- Làm thủ tục xuất viện cho tôi.

À, cử người theo dõi Sơ Sinh, có tin tức gì phải nhanh chóng báo về.

- Vì...! vì sao ạ?

A Hào vừa lom khom nhặt lại từng mảnh vỡ điện thoại, vừa ngờ ngác hỏi Ngạn Bách Ngôn.

Ngạn Bách Ngôn trừng mắt nhìn thuộc hạ, buột miệng chửi thề một câu:

- Vì...! vì cái con khỉ! Tại sao tôi lại có một thuộc hạ ngốc nghếch giống hệt đầu heo như cậu nhỉ? Rồi an toàn của Sơ Sinh, ai sẽ đứng ra bảo đảm cho cô ấy.

Cậu nghĩ, đám mọt sắn tin kia sẽ cao thượng tới mức để yên cho cô ấy hay sao? Thế nào, não bộ được cải tiến chút gì chưa, thưa cậu Lý A Hào?

Gương mặt A Hào lúc trắng lúc xanh, kể từ giờ phút đó trở đi, anh tuyệt đối ngoan ngoãn ngậm miệng.

Sơ Sinh kéo vạt váy dài, bước từng bước nhỏ vào trong phòng thu âm.

Ngoài cửa kính, Nguyên Vũ cùng các ca sĩ khác đều đang khoanh tay đứng nhìn cô chằm chằm.

Từ tận sâu trong đáy mắt của họ, Sơ Sinh có thể cảm nhận dễ dàng một sự ghen ghét cực điểm đang không ngừng phóng thẳng về phía cô.

- Minah, nhớ, khi em hát, mọi chuyển động của cơ thể đều phải hết sức nhẹ nhàng.

Nhập tâm vào nhân vật để hát cho thật tốt!

Nhạc sĩ Tuệ Mẫn đích thân tới nơi chỉ đạo.

Cô vốn là một người vô cùng nghiêm khắc và khắt khe với chính các sáng tác của mình.

Do vậy, để được Tuệ Mẫn lựa chọn làm ca sĩ độc quyền, không chỉ dựa vào tài năng mà còn phải thật khéo léo.

Sơ Sinh cúi thấp đầu, hít sâu lấy hơi, cố gắng trấn tĩnh cảm xúc của mình một cách tốt nhất.

Tuệ Mẫn vừa ra hiệu, những giai điệu đầu tiên của bản nhạc bắt đầu vang lên.

Khúc nhạc dạo du dương mà trầm ổn, tựa như sương mặt rót nhẹ

lên vành tai người thiếu nữ.

Sơ Sinh nhắm hờ hai mắt, trong đầu liên tục mường tượng ra những hình ảnh tươi đẹp để lấy cảm xúc tốt nhất cho bài hát.

Khi cô cất giọng, tiếng hát nhẹ nhàng, bay bổng len lỏi vào từng giác quan của những người có mặt trong phòng thu, khiến họ bất giác phải rùng mình trầm trồ.

Tuệ Mẫn vô cùng mãn nguyện, liên tục nở nụ cười rạng rỡ, hàm ý khen ngợi thấy rõ.

Trong lúc Sơ Sinh bắt đầu đẩy hơi cao, chợt âm nhạc vụt tắt.

Cô ngỡ ngác mở mắt, quan sát mọi thứ xung quanh.

Lúc này, mọi người đều phát hiện ra, đường điện trong phòng thu đã bị ngắt.

Điện ngắt giữa chừng như thế này khiến toàn bộ quá trình hát của Sơ Sinh trở thành công cốc.

Điều tồi tệ hơn, đó là cảm xúc dành cho bài hát cũng bị hao mòn ít nhiều.

- Không sao! Chúng ta có thể làm lại!

Đạo diễn phối khí buồn bực an ủi.

Chờ nhân viên kiểm tra, xác định nguồn điện đã được mở lại, Sơ Sinh lại tiếp tục hát lần thứ hai.

Tuy nhiên, lần này cũng như lần trước, cứ mỗi khi cô sắp hoàn thiện bài hát, hệ thống điện lại một lần nữa bị ngắt..

Chương 48: 48: Cừ Non Xù Long

Mẹ kiếp! Kẻ nào dám bày trò mất dạy ở đây thế này hả?!

Đạo diễn Tề Chánh tức đến điên người, dùng chân đạp mạnh lên chân máy quay gần đó.

Anh hậm hực đứng phắt dậy, bước về phía hệ thống điện, lớn tiếng quát nhân viên phụ trách:

- Cậu làm cái trò gì thế? Tại sao năm lần bảy lượt liên tục khiến buổi thu âm bị gián đoạn vậy này?!

Bị mắng vô cớ, nhân viên lập tức tái xanh mặt, lắp bắp thanh minh:

- Đạo diễn Tề, không phải do chúng em làm việc tắc trách.

Đường dây nối với phòng thu âm nằm ngoài phạm vi điều khiển của tổ công nghệ.

Chúng em hoàn toàn không biết kẻ nào đang dở trò này!

Liên tục bị cắt ngang như thế, tâm trạng của nhạc sĩ Tuệ Mẫn tụt dốc không phanh.

Cô chán chường ném bản soạn thảo bài hát lên bàn, không nói không rằng liền dứt khoát bỏ về.

Đạo diễn Tề vội vã đuổi theo, hết mực van lơn:

- Ố kìa! Nhạc sĩ Tuệ Mẫn! Bài hát còn chưa thu âm xong cơ mà!

Tuệ Mẫn dừng bước, nhìn Tề Chánh hừ lạnh:

- Ngay cả tác phong phục vụ cho một bài hát, các anh cũng không chuẩn bị tốt.

Đó là tập đoàn của các người đang xem thường Tuệ Mẫn tôi đấy!

Tề Chánh đứng sững người, ngậy ngốc nhìn chăm chăm về phía bóng lưng của Tuệ Mẫn, tức đến tím bầm gan phổi.
Anh không cam tâm, trực tiếp chạy tới phòng theo dõi an ninh, bắt nhân viên mở camera quan sát.

Tuy nhiên, không nằm ngoài dự đoán, nhân viên đang nằm ngủ lãn quay trên giường, ngáy khò khò, còn màn hình theo dõi tắt ngấm.

- Lũ vô dụng!

Sau khi dặn cho nhân viên mấy trận đòn như tử, Tề Chánh thở hổn hển, liên tục xoa bóp lại tay chân của mình.

Buổi thu âm cũng vì thế mà gián đoạn, đành phải tạm thời ngưng.
Sơ Sinh mệt mỏi bước ra khỏi phòng thu, tới khu thay đồ, cơ thể cô rệu rã, mồ hôi ướt đầm lưng.

Sự việc trên người lần này, chắc chắn do bàn tay của một trong những người có mặt tại đây dờ dờ.

Hừ, họ căm ghét Sơ Sinh đến thế cơ à?

Cô nhếch môi cười nhạt, đến nhà vệ sinh, vục nước mát lên mặt, sau đó đứng ngậy ngốc nhìn bản thân trong gương.

Bộ mặt giả tạo này còn phải treo lên đến khi nào nữa? Nụ cười gượng gạo, ánh mắt ôn nhu, tất cả đều không thuộc về bản tính tối thiểu trong con người cô.

Cộp...!cộp...

Tiếng giày cao gót liên tục vang lên, nếu Sơ Sinh dự đoán không nhầm, người này là đang đi về phía nhà vệ sinh nữ.

Sơ Sinh không quan tâm, chọn cho mình một buồng sạch sẽ, bước vào bên trong.

Người tới là Nguyên Vũ cùng Khương Hiểu, vốn dĩ thuộc hai ca sĩ "cứng" của Tiền Tĩnh.

Kể từ khi Sơ Sinh bước vào, vị thế và vai trò của họ đã tụt dốc

không phanh.

- Thế nào? Cách này của chị hiệu quả chứ?

Nguyên Vũ vừa dậm lại chút phần má, vừa cười phớt lờ đầy sáng khoái.

Khương Hiểu đứng bên cạnh, không quên vỗ vai cô ta, hòa theo:

- Chắc! Sau lần này, Tuệ Mẫn sẽ có cái nhìn khác về Sơ Sinh.

Biết đâu hợp đồng bị hủy, lại thêm vụ ồn ào trong bệnh viện kia, cô ta chắc chắn dừng hòng góc đầu lên nổi.

Sơ Sinh nắm chặt hai lòng bàn tay, ánh mắt ôn nhu thường ngày nhanh chóng đánh lại.

Các người dám trêu đùa tôi? Bĩ ổi và hạ tiện đến thế là cùng!

Hai kẻ Nguyên Vũ vẫn chưa phát hiện ra Sơ Sinh, tiếp tục bàn tán sôi nổi:

- Chỉ tiếc, Tuệ Mẫn bỏ về sớm quá.

Nếu để cô ta hát lại liên tiếp ba hoặc bốn lần, kiểu gì cũng sẽ bị vỡ giọng.

Mục đích của chị là như thế.

Vậy mà sự chưa thành thì lại hỏng be bét!

Rầm!

Cửa phòng vệ sinh tức khắc bị đập mạnh.

Sơ Sinh nhẹ nhàng bước ra, tựa lưng vào thành tường, dùng tay cuốn gọn mái tóc dài lên cao, sau đó bẻ khớp cổ, tạo thành âm thanh "rắc" của xương cốt.

Nguyên Vũ cùng Khương Hiểu phút chốc tối sầm mặt, nhưng chỉ một lát liền lấy lại tinh thần.

- Nghiêm Sơ Sinh, cô trốn chui trốn lủi trong bồn vệ sinh như con gián chết trôi thế kia, thật kinh tởm!

- Ai là con gián, ai kinh tởm? Ngay bây giờ thôi rồi cô sẽ biết!!!.

Chương 49: 49: Cọ Bồn Cầu Dùng Để Đánh Răng

Hừ! Cô muốn phản kháng?

Nguyên Vũ trừng mắt quát lớn, không quên ra hiệu cho Khương Hiểu cùng nhau áp sát Sơ Sinh, bao vây cô trước sau.

Sơ Sinh vẫn chỉ cười lạnh, vươn vai mấy cái, sau đó nhếch môi châm biếm:

- Là cô xúi giục Khương Hiểu trước? Hay Khương Hiểu là người đầu tiên bày ra cái trò bỉ ổi này?

Nghe Sơ Sinh chất vấn, Khương Hiểu vẫn vênh mặt làm ngơ.

Có lẽ, cô ta không biết rằng, chọc giận Sơ Sinh chẳng giác gì tự chôn thây xuống mồ.

Rầm!

Tiếng động lớn bất ngờ vang lên chói tai, cùng với đó là thân hình mảnh mai của Khương Hiểu bị Sơ Sinh kéo mạnh, tàn nhẫn dùng chân đạp lên bụng.

Đòn tấn công bất ngờ này khiến Khương Hiểu không chống trả kịp thời, trực tiếp ngã văng ra đất, má đập mạnh lên thành bồn, tức khắc sưng đỏ.

- Con...!con khốn! Mày dám đánh tao?

Khương Hiểu một tay ôm má, tay còn lại run run chỉ trở về phía Sơ Sinh mà gào lớn.

Gương mặt xinh đẹp của Sơ Sinh vẫn lạnh tanh.

Cô lách người về phía cửa, ngang nhiên vặn năm khóa, chốt lại. Khương Hiểu cùng Nguyên Vũ giương mắt lên nhìn, hò hét gọi nhau cùng lao tới đánh trả Sơ Sinh.

Sơ Sinh nhằm chuẩn hướng Khương Hiểu, nhặt chiếc xô đựng rác nằm ở góc nhà vệ sinh, đem úp lên đầu cô ta.

- Á....!á...

Khương Hiểu gào lên ầm ĩ, ngòi phịch xuống đất, run rẩy kéo xô rác ra khỏi đầu mình.

Từng cọng chất thải bắn thiu đổ đầy lên tóc cô ta, sau đó rơi xuống váy áo, khiến Khương Hiểu lập tức ôm bụng nôn thốc nôn tháo. Nguyên Vũ cũng chùn hấn chân, không dám bước về phía Sơ Sinh.

Lần này, Sơ Sinh đã hoàn toàn nổi giận.

Cô lao tới, dùng tay quấn chặt mái tóc dài của Nguyên Vũ vào cổ tay, sau đó hung hăng kéo mạnh cô ta vào trong một buồng vệ sinh gần đó.

- Buông ra! Sơ Sinh, cô muốn giở trò gì? Tôi sẽ báo cáo với Tiền Tịch, để bà ta tống cổ cô khỏi tập đoàn giải trí!

- Được! Để tôi chống mắt lên nhìn ngày tôi bị cô đuổi ra khỏi nơi đây sẽ như thế nào đấy!

Sơ Sinh cười gằn.

Cô nắm chặt tóc Nguyên Vũ, đem cô ta kẹp giữa hai chân mình.

Mặc cho Nguyên Vũ chống trả kịch liệt, hai tay quơ quào loạn xạ, thế nhưng vẫn không thể thoát khỏi bàn tay mạnh bạo của Sơ Sinh. Sơ Sinh dùng lực, ấn mạnh đầu cô ta vào trong bồn cầu.

Nguyên Vũ khóc lóc thảm thiết, trong miệng và mũi liên tục dính đầy nước.

Cảm giác lợm giọng không ngừng cuộn trào trong khoang bụng cô ta, khiến cô ta sống dở, chết dở.

- Đây đâu phải là lần đầu tiên cô giở trò với tôi, hả Mợc Nguyên Vũ?

Là kẻ nào sai người theo dõi, hồng cưỡng hiếp tập thể tôi? Là kẻ nào xúi giục cánh báo chí, thêm mắm dặm muối mắng nhiếc tôi? Là kẻ nào ngắt thiết bị điện, hồng khiến tôi mất mặt, ê chề trước nhạc sĩ Tuệ Mẫn? Nào, còn thiếu gì nữa, cô tự nói được không?

Cơ thể Nguyên Vũ không ngừng run lẩy bẩy.

Trong buổi hẹn họp mặt cùng Ngạn Bách Ngôn lần trước, đám người côn đồ bám đuôi Sơ Sinh chính là người của Nguyên Vũ.

Sở dĩ cô biết, đó là khi bị đánh, chúng buột miệng tự khai.

Sơ Sinh không muốn làm to chuyện nên chấp nhận làm ngo, âm thầm bỏ qua cho Nguyên Vũ.

Vậy mà cô ta còn không biết điều, hãm hại cô hết lần này tới lần khác!

Chưa dừng lại, Sơ Sinh cúi người, với lấy cây cọ bòn cầu nằm lăn lóc dưới đất, dùng tay mở miệng Nguyên Vũ, không chần chừ liền trực tiếp đưa cọ vào miệng cô ta.

- Nguyên Vũ, miệng cô rất thối! Nay tôi thay mặt cho những người bị cô ganh ghét hãm hại, giúp cô chà sạch cái miệng này!

- Đừng mà!

Nguyên Vũ gào khóc thê thảm.

Thứ mùi hôi hám cùng đồng tóc rụng liên tục bám dính vào trong khoang miệng cô ta.

Nếu được hỏi Nguyên Vũ về ngày tận thế, có lẽ cô ta sẽ không do dự liền trả lời ngay, chính tại khoảnh khắc này, não bộ Nguyên Vũ dường như muốn chết.

Ọe...!ọe...!ọe...

Sơ Sinh buông tay, mệt mỏi tựa lưng vào thành tường, thẫn thờ nhìn hai kẻ lòng dạ rắn độc bị mình dạy cho một bài học đang nằm bẹp trên đất.

Khóe môi xinh đẹp tựa mặt nhẹ nhàng cong.

Là anh, chính anh đã dạy cho cô thế nào là mạnh mẽ, thế nào là chống trả!

- Sênh, hãy nhìn đám hoa kia, có biết vì sao bông hướng dương đó lại mọc chen rễ với cây nhỏ kia không?

Ngạn Bách Ngôn xoa xoa đầu cô, cười nhạt hỏi.

Sơ Sênh lắc đầu, ngơ ngác nhìn chăm chăm lên bông hoa hướng dương đang cắm rễ sâu cùng một lỗ đất với cây hồng gai.

Đây là hiện tượng đầu tiên mà cô trông thấy hoa lồng hoa như vậy.

Ngạn Bách Ngôn dùng tay, giật phăng bông hoa hướng dương ra khỏi mặt đất, đem đặt lên tay nhỏ Sơ Sênh, giọng nói cũng nhất thời trở nên lạnh lẽo:

- Bởi vì nó phải tồn tại.

Trong thế giới tàn nhẫn này, mọi vật luân hồi, chúng ta ắt phải sinh tồn.

Đơn giản thế thôi, Sênh thật ngốc nghếch!.

Chương 50: 50: Sa Thái

Chị Tiền Tịnh, chị nhất định phải làm chủ cho em!
Nguyên Vũ cùng Khương Hiểu vừa khóc thút thít, vừa đưa tay chỉ trỏ về phía Sơ Sinh buộc tội.

Bị một nữ ca sĩ thua tuổi hạ nhục, trong lòng hai người họ vô cùng tức tối và uất ức.

Đương nhiên, Tiền Tịnh vốn dĩ không ưa Sơ Sinh.

Hiện tại lại xảy ra thêm vụ náo động này, bà ta chắc chắn đứng về phía Nguyên Vũ.

Bốp!

Đống hồ sơ sổ sách trên bàn Tiền Tịnh nhanh chóng bị bà ta tóm lấy, sau đó không do dự liền ném mạnh lên người Sơ Sinh.

- Nghiêm Sơ Sinh, cô đừng nghĩ cô là ca sĩ nổi tiếng thì muốn làm gì thì làm! Cô xem Lý Tiền Tịnh tôi là bù nhìn hả?

Sơ Sinh mặt tỉnh queo, nhếch môi nhìn bà ta bằng thái độ hết sức bình tĩnh:

- Tôi chỉ dạy dỗ cô ta, để cô ta biết thế nào là lễ độ.

- Tôi chính thức hủy hợp đồng với cô, thưa cô Sơ Sinh!

Tiền Tịnh không buồn nghe Sơ Sinh nói thêm, trực tiếp phẩy tay ra hiệu.

Hợp đồng giữa cô và tập đoàn giải trí kéo dài bốn năm.

Ngày hôm nay Tiền Tịnh ngang nhiên hủy hợp đồng trước bốn tháng, đồng nghĩa với việc bà ta đã tìm được một ca sĩ tiềm năng hơn Sơ

Sênh.

Sơ Sênh không khách sáo liền ngồi xuống ghế đối diện, thẳng thắn trả lời:

- Được! Vậy thì mời giám đốc Tiền đền bù cho tôi! Bà nên nhớ, số tiền hủy hợp đồng giữa chúng sẽ lên tới tám con số không!
CƠ MẶT TIỀN TỊNH LẬP TỨC CO GIẬT.

Bà ta không ngờ, chỉ sau gần bốn năm đào tạo, bây giờ miệng lưỡi của Sơ Sênh đã trở nên sắc bén, trái ngược hoàn toàn với thời điểm đầu tiên khi cô đặt chân tới đây.

- Ngửa miệng! Dám trả treo với tôi!

Tiền Tịnh tức giận, cầm lấy ly cà phê trên bàn, hất thẳng lên mặt Sơ Sênh.

Từ trước tới nay, chưa có bất kỳ một người nào dám thách thức công khai bà ta như thế này.

Con người Tiền Tịnh vốn tự tôn cao, làm sao có thể chấp nhận một người luôn chống đối với mình? Trong giới giải trí này, kẻ thắng là kẻ mạnh.

Sơ Sênh chân ướt tay ráo tới đây xin việc, bà ta có quyền chấp nhận thì cũng có quyền chính thức đuổi đi.

Nguyên Vũ cùng Khương Hiểu vô cùng hài lòng.

Để xem, rời khỏi công ty này, sự nghiệp của Sơ Sênh sẽ đi về đâu.

.....

- Ông chủ, đây là những thông tin chúng tôi thu thập được.

Mời ông chủ xem xét!

Ngạn Bách Ngôn đón lấy USB trên tay A Hào, cắm lên màn hình máy tính.

Những hình ảnh và thước phim ngắn do thuộc hạ chụp lại vô cùng sắc nét, rõ ràng, ngay cả hành động hất cà phê lên mặt Sơ Sênh của Tiền Tịnh, tất cả đều đập vào mắt.

Những ngón tay thô ráp lại một lần nữa gõ nhẹ trên bàn phím.

Anh bấm nút Enter, dữ liệu lập tức được chuyển sang một tài khoản bí mật khác.

A Hào đứng bên cạnh, ngay cả thở cũng không dám hít sâu.

Không khí trong phòng làm việc vô cùng lạnh lẽo.

Từ hai bên bả vai cao lớn của người đàn ông quyền bính trước mắt, anh dễ dàng cảm nhận được một sự chết chóc rục rịch đang dần dần bùng lên mạnh mẽ.

Ngạn Bách Ngôn đóng máy tính, đứng dậy với lấy áo choàng dài.

- A Hào, đi thôi!

- Ông chủ, chúng ta đi đâu được? Vết thương trên người còn chưa hồi phục.

A Hào vừa hỏi, vừa bước nhanh theo sau Ngạn Bách Ngôn.

Anh chỉ cười trừ, lắc đầu một tiếng, ánh mắt sắc lạnh cực điểm nhìn xoáy sâu vào khoảng không vô định:

- Giúp giám đốc Tiền tắm trong bể cà phê!

Cộp...!cộp...

Tiền Tịnh bước ra khỏi thang máy, tiến dần về hướng bãi đỗ xe.

Vì nhân viên đã tan làm gần hết nên bà ta gần như là người cuối cùng rời khỏi công ty giải trí.

Những chiếc đèn cũ lâu năm tỏa ra thứ ánh sáng leo lét, không đủ soi rõ toàn bộ khuôn viên công ty.

Lúc này, một người một bóng rảo bước cùng nhau, không gian thăm thẳm có chút rợn người.

- Mẹ nó chứ! Sáng sớm đã gặp vận đen.

Trông thấy cô ta là cả ngày không làm ăn được gì!

Tiếng làu bàu mắng chửi của bà ta vang vọng trong khu nhà đỗ xe.

Mặc dù âm thanh không lớn lắm, nhưng dưới sức vang của bốn phía tường bao cũng đủ để cả bãi đỗ xe nghe rõ.

Tít...!tít...

Cửa xe nhanh chóng được mở ra.

Tiền Tịnh ném túi xách sang một bên, sau đó mệt mỏi ngồi vào.

Đúng lúc bà ta sắp sửa khởi động xe, chợt cảm thấy đằng sau lưng có gì đó không ổn.

Cơ thể Tiền Tịnh chợt run lên từng hồi, sự bất an xen lẫn sợ hãi đang dần dần xâm chiếm toàn bộ mọi giác quan của bà ta.

Trong xe, tiếng thở dốc càng lúc càng trở nên rõ ràng.

Tiền Tịnh run run đưa tay quệt mồ hôi, lấm lét đảo mắt nhìn về phía gương chiếu hậu.

Lập tức, bà ta bụm miệng, hoảng hốt hét lớn:

- Bớ người ta! Cứu!

Tiếng kêu cứu của Tiền Tịnh vừa vang lên liền đã bị một bàn tay cứng rắn bịt chặt.

Ngay sau đó, mọi thứ đều trở nên im bật, đèn xe tức khắc tắt phụt, chìm sâu vào trong bóng đêm cô quạnh..

Chương 51: 51: Cô Ấy Là Vợ Của Tôi

Ặc...

Tiền Tịnh ho sặc lên vài tiếng, mơ màng mở mắt.

Hai vành mi bà ta lúc này nặng trĩu, cảm tưởng như giác mạc đã bị người ta cắt ra.

Mọi thứ xuất hiện trước mắt Tiền Tịnh đều mờ mờ ảo ảo, phủ một tầng sương cực kỳ mỏng.

- Đây...!đây là đâu?

Bà ta nhẹ nhàng cựa mình, phát hiện toàn thân đã bị dây thừng trói tới chặt cứng.

Hoảng hốt, sợ hãi, chết chóc là những gì bà ta nghĩ tới ngay lúc này.

Căn phòng xa hoa, tráng lệ, mọi thứ trang trí ở đây đều tràn ngập khí tức mang mùi vị gia thế quyền quý, trái ngược hoàn toàn với những vụ bắt cóc, đem ném vào nhà kho, bãi phế thải thông thường.

Điều này khiến Tiền Tịnh bất giác chột dạ.

Không lẽ, bà ta đã vô tình đắc tội với một nhân vật lớn nào đó rồi ư?

Ngạn Bách Ngôn vươn vai, nhoẻn miệng cười nhạt:

- Bể cà phê đã chuẩn bị xong hết chưa?

- Đã xong, thưa ông chủ!

Quý Thần, một thuộc hạ đặc lực khác của Ngạn Bách Ngôn ngó đầu về phía anh, xác nhận thông tin.

Vì Tiền Tịnh dám hất cà phê lên mặt Sơ Sinh, trước hết Ngạn Bách Ngôn sẽ cho bà ta uống no bụng nước.
Tiền Tịnh đang ngồi co ro trên đất, cửa phòng đột ngột mở toang.

Người đàn ông uy lãnh, gương mặt lạnh tanh không có bất kỳ chút cảm xúc nào ngạo nghễ bước vào.

Tiền Tịnh dụi dụi mắt, đôi môi lập tức mấp máy.

Một sự bất ngờ cực điểm xen lẫn sợ hãi xâm chiếm, khiến toàn thân bà ta lạnh thấu tâm can.

- Cố tiên sinh! À không, Ngạn tiên sinh! Vì...! vì sao?

Ngạn Bách Ngôn ngồi xổm xuống trước mặt Tiền Tịnh, dùng tay bóp thật chặt lên cổ bà ta.

Sức kinh diễm khủng khiếp lan truyền từ đỉnh đầu tới các đầu ngón tay, tác động lên da cổ của Tiền Tịnh, làm cho bà ta gần như nghẹt thở.

- Nghiêm Sơ Sinh! Bà còn nhớ cái tên này hay không?

Nhắc tới Sơ Sinh, não bộ Tiền Tịnh nổ tung.

Thì ra, Ngạn Bách Ngôn chính là người đàn ông bí ẩn đã cùng Sơ Sinh giăng co trong bệnh viện ư?

Không thể nào!

Không thể nào!

Tên tuổi của Ngạn Bách Ngôn, Tiền Tịnh không phải là chưa nghe qua.

Sau khi từ chức tại bệnh viện, anh đổi tên thành Cố Trường Lục, càn quét toàn bộ nền kinh tế nước nhà, ông trùm cuối cùng trong tổ chức ngầm khét tiếng Bưu Vân.

Người bình thường và cả ông lớn đứng đầu các giới cũng không bao giờ dám chọc.

- Cô ta...! là tình nhân của ngài?

Tiền Tịnh hít sâu một hơi, run rẩy cất giọng hỏi.

Ai ngờ, hai từ "tình nhân" vừa thốt ra, ngằn cổ ngăm ngăm của bà ta lập tức bị bóp chặt cứng.

Ặc...!Ặc...

Cảm giác nghẹt thở này thật sự rất kinh khủng.

Hai mắt Ngạn Bách Ngôn trừng lớn, khóe mắt đột ngột chuyển đỏ, giọng nói khàn trầm gầm gừ trong cuống họng:

- Nghiêm Sơ Sinh là vợ sắp cưới của Ngạn gia.

Bà là cái thá gì mà dám gọi thẳng tên cô ấy?

Tiền Tịnh vừa muốn thanh minh, Ngạn Bách Ngôn đã đứng bật dậy, đem bà ta lôi xềnh xệch về phía bồn tắm lớn.

Ở đây, Quý Thần đã chờ sẵn cùng với bồn cà phê đẳng đầy tràn ra bên ngoài.

- Đừng mà! Cầu xin ngài, Ngạn tiên sinh! Tôi biết lỗi rồi! Lần sau tôi không dám đắc tội với cô Nghiêm nữa!

Ặc...!

Ngạn Bách Ngôn không để cho bà ta có cơ hội giải thích, trực tiếp đem Tiền Tịnh ấn mạnh đầu xuống bồn cà phê.

Mỗi lần anh đè bà ta xuống bồn tắm, toàn bộ mắt, mũi, lỗ tai Tiền Tịnh đều tràn ngập cà phê.

Cứ như vậy, Tiền Tịnh phải chịu tra tấn trong hơn ba tiếng đồng hồ.

Tới khi bà ta được kéo ra, cả người nằm rũ dưới đất như một cái xác vô hồn.

Thế nhưng, sự tức giận cực độ của Ngạn Bách Ngôn vẫn chưa dừng lại ở đó.

- Hai ả ca sĩ kia đã đem tới chưa?

Quý Thần liếc nhìn đồng hồ, gật đầu đáp:

- A Hào đã cho người đem chúng lên núi.

Chỉ chờ mệnh lệnh của ông chủ, lập tức hành động!

Anh vờn vai, liếc mắt ra hiệu, Quý Thần cùng các thuộc hạ hiểu ý,

nhANH chóng xách Tiền Tịnh lên như khuôn móng heo ròi đi.

Ngạn Bách Ngôn tới bồn rửa mặt, dùng nước muối loãng rửa sạch bàn tay.

- Dám động vào vợ của ông đây, các người giỏi lắm!.

Chương 52: 52: Anh Yêu Em!

Xoèn xoẹt...

Xoèn....!xoẹt...

Âm thanh dai dẳng kéo lê trên mặt đất đầy đá, vang lên càng lúc càng rõ trong khu rừng rậm rạp.

Tiếng những giọt mưa tí tách rơi lộp bộp trên những tán cây, càng khiến cho bóng người trở nên mờ ảo, thêm chút ma mị, tựa như những bóng hồn lạng lẽ.

Ba người phụ nữ bị ném một cách thô bạo trên đất, quần áo lấm lem bụi bẩn, dính cùng nước mưa ướt sũng.

Nguyên Vũ cùng Khương Hiểu vẫn còn ngơ ngác, chưa hiểu chuyện gì xảy ra liền bị một luồng sức mạnh cực điểm tấn công từ phía sau không thương tiếc.

- Á...!á...!á...!Đau quá!

Dòng máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống vầng trán cao rộng của Nguyên Vũ, khiến đầu óc cô ta xây xẩm mặt mày, choáng váng khủng khiếp.

Nguyên Vũ có thể cảm nhận rõ ràng phần da đầu vừa bị rách toác, nước mưa nhỏ vào miệng vết thương làm cô ta xót tới run rẩy. Người ra tay lần này là Quý Thần.

Anh cầm chiếc gậy đầu tròn vẫn còn dính máu, đem dí xuống vũng nước mưa gần đó hòng lau máu đi.

Khương Hiểu sợ hãi khóc lóc ầm ĩ, hết mực van xin khẩn khoản:

- Xin các người hãy tha cho chúng tôi! Tôi không dám nữa, không

dám nữa!

Cô ta đập đầu lia lịa, miệng và mũi đều ngập đầy bùn đất, bộ dạng vô cùng nhếch nhác.

Ba người đàn bà mưu mô, xảo quyệt, đều bị chôn hai phần ba thân thể xuống dưới mặt đất, kêu gào tới khản cả giọng.

Bọn chúng không ngờ, chỉ vì đắc tội với Sơ Sinh mà phải nhận kết cục thảm hại như thế này.

Chưa biết chừng, một chút nữa, tất cả đều phải vùi xác dưới hố sâu. Ngay gần đó là Ngạn Bách Ngôn đang ngạo nghễ tu sạch lon bia cầm trên tay, gương mặt anh tuấn lạnh buốt đến thấu trời.

Dáng vẻ ngang tàng mà tàn độc này cũng đủ để khiến ba kẻ kia kinh sợ tới cực điểm.

- Ngạn tiên sinh! Chuyện giữa tôi và Nghiêm tiểu thư chỉ là hiểu nhầm.

Phải! Tất cả đều do mụ ta sai khiến!

Khương Hiểu quay sang đổ toàn bộ mọi trách nhiệm lên đầu Tiền Tịnh.

Da mặt bà ta tái mét, không ngờ quân nuôi bao năm cuối cùng lại ngang nhiên phản bội.

Tiền Tịnh chỉ hận, không thể ngoi lên mặt đất, trực tiếp ấn cả đầu cô ta chìm xuống vũng bùn.

F*ck!

Ngạn Bách Ngôn vung tay, đập tan lon bia rỗng, gằn giọng chửi thề.

- Câm ngay! Quá ồn ào!

Ngay khi anh cất lời, đám người này lập tức ngoan ngoãn im miệng, chỉ dám nấc lên từng chút.

Cái chết mỏng manh còn cách đúng gang tấc.

Đứng giữa sự sống và cái chết, không kẻ nào gan to có thể chịu nổi.

Nhất là Nguyên Vũ, cơ thể cô ta vì bị thương nên đã mệt rã rời, sắp sửa rơi vào tình trạng hôn mê.

- Ông chủ, nên xử lý chúng như thế nào đây?

A Hào giờ súng lên cao, nhằm hướng Tiền Tịnh chực bắn.

Ngạn Bách Ngôn còn chưa kịp đáp, phía xa, một bóng hình nhỏ bé từ đâu hốt hoảng chạy tới.

Tốc độ của cô rất nhanh, cả người ướt đẫm nước mưa.

Sau khi nhìn kỹ, Ngạn Bách Ngôn liền há hốc miệng đầy kinh ngạc:

- Sơ Sinh! Làm sao em lại tới đây?

Trông thấy ba người Nguyên Vũ vẫn còn sống sót, Sơ Sinh an tâm thở phào một hơi.

Cô không vội giải thích, đem Ngạn Bách Ngôn kéo ra phía sau, gấp gáp đáp lời:

- Nếu em không tới kịp thì anh sẽ làm gì ba người Tiền Tịnh?

Nghe cô chất vấn, Ngạn Bách Ngôn không cần suy nghĩ liền thẳng thắn đáp:

- Chôn sống, để chúng tập hít mùi bùn!

- Không được! Em cấm anh làm thế.

Sơ Sinh trừng mắt nhìn Ngạn Bách Ngôn răn đe.

Mặc dù ba người họ gây ra nhiều tội ác với cô, thế nhưng không nên giết chết họ.

Tùy tiện cướp trắng ba mạng người, cô là không muốn anh vì cô mà mang tù ra tội.

Ngạn Bách Ngôn vừa muốn cãi lại, trên môi liền bị ngón tay trở của Sơ Sinh chặn cứng.

Nếu không có A Hào lén lút thông báo, chắc chắn số phận của đám người Tiền Tịnh sẽ thảm hại tới như thế nào.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, cứng rắn khuyên nhủ:

- Nghe em, Bách Ngôn.

Nếu anh còn muốn em giữ lại cho anh chút kính trọng cuối cùng, vậy thì hãy thả họ đi!

Trong lòng Ngạn Bách Ngôn vô cùng ngứa ngáy.

Được, Sơ Sinh đã muốn, anh sẵn sàng chiều lòng.

Vì cô, kể cả anh có phải đánh đổi tính mạng đều chấp nhận hết.

- Quý Thần!

Nghe gọi, Quý Thần vội vã đội mưa chạy về phía anh.

Ngạn Bách Ngôn hếch mặt nhìn đám Nguyên Vũ, lạnh nhạt ra lệnh:

- Thả chúng đi!

Chỉ chờ có thế, khoe môi Sơ Sinh khế cong.

Ngay khi hay tin Ngạn Bách Ngôn sắp hành hạ tới chết ba người họ, Sơ Sinh đành phải để hai đứa nhóc cho thím giúp việc trông coi, sau đó gấp gáp phóng xe tới đây.

Chí ít, Ngạn Bách Ngôn vẫn rất nghe lời cô.

Quý Thần toan rảo bước đi liền cảm thấy bàn tay bị Ngạn Bách Ngôn kéo nhanh lại.

Ánh mắt anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, làm động tác vỗ vai Quý Thần.

Mặc dù trông họ rất tự nhiên, thế nhưng bên tai Quý Thần lập tức vang lên tiếng cảnh cáo vừa đủ, không lớn:

- Tội chết có thể tha, nhưng tội sống thì không!

Quý Thần tức khắc gật đầu, nhẹ nhàng búng tay một tiếng, xác định đã hiểu.

Ngạn Bách Ngôn hết sức hài lòng.

Đội đám người Quý Thần cùng A Hào đang đào hố, giúp ba người

kia ngoi lên mặt đất, anh liền dùng bàn tay thô ráp, dịu dàng nâng chiếc cầm thon của Sơ Sinh lên, áp sát về phía mình:

- Em có biết, một khi em đã đặt chân tới đây rồi thì đừng hòng anh cho em về hay không?

Từng giọt nước mưa ngấm ướt chiếc áo sơ mi mỏng của Sơ Sinh, khiến những đường cong mềm mại ẩn hiện lấp ló, kích thích dục vọng tối cao trong từng tế bào của Ngạn Bách Ngôn.

Hơi thở của Sơ Sinh ngày một gấp gáp.

Cô nắm chặt gấu áo, cúi đầu lặng thinh.

Ngạn Bách Ngôn đảo mắt, xác định nơi đây chỉ còn mình anh cùng Sơ Sinh, lúc này gương mặt thâm tình bắt đầu lộ vẻ thêm khát.

Anh vòng tay, bế xốc Sơ Sinh lên cao, ôm cô thật chặt vào trong lòng.

Sơ Sinh không phản kháng.

Cô thừa hiểu, những lúc cơ thể Ngạn Bách Ngôn trở nên căng cứng như thế này, có nghĩa là anh đang muốn chiếm hữu cô.

Ngạn Bách Ngôn dùng chân đạp mạnh một lùm cỏ non, đợi đến khi bụi cỏ nằm rạp dưới đất, anh bèn nhanh chóng đem Sơ Sinh đặt nằm ngửa xuống dưới.

Ưmmm!

Sơ Sinh bị anh hôn ngẫu nhiên, chiếc lưỡi ẩm ướt liên tục luồn sâu vào trong khoang miệng của cô, tham lam hít hà.

- Có thể...! về nhà hay không?

Cô bối rối đẩy anh ra.

Làm chuyện này giữa rừng sâu, Ngạn Bách Ngôn bị điên thật rồi.

Vậy nhưng những lời cô nói đều bị tiếng mưa gột sạch.

Chiếc áo sơ mi bị anh cởi ra, ném sang một bên.

Tiếp đến là khuy áo lót cũng bị anh lột sạch.

Vùng ngực nầy lửa, cao vút ẩm ướt dưới nước mưa, càng kích thích dự.c vọng sôi sục trong con người Ngạn Bách Ngôn.

Anh cắn nhẹ lên vành tai Sơ Sinh, hỗn hển cắn dặng:

- Suyt! Bé con, ngoan nào! Anh sẽ làm thật nhẹ nhàng, đảm bảo em rất thích!

Dứt lời, Ngạn Bách Ngôn bắt đầu di chuyển xuống bầu ngực trắng nõn, mở miệng cắn m.t hai bên ngọn đồi tròn đầy.

Bàn tay thô ráp luồn lách, sờ so.ạng khắp nơi trên cơ thể cô, xoa bóp miên man khiến Sơ Sinh thờ dố.c liên tục.

Ngạn Bách Ngôn dùng lưỡi, triền miên mút mát mọi thứ trên người cô.

Làn da Sơ Sinh tràn ngập sắc tím, xanh vì bị anh hôn, càng nhìn lại càng kích thích Ngạn Bách Ngôn tới điên đảo.

Anh dùng tay tách hai bên đùi thon thả của Sơ Sinh mở rộng ra, trực tiếp đặt môi xuống dưới.

Cô khó nhọc ưỡn ngực, hai bàn tay cắm sâu lên tán cây, trong miệng khổ sở rên rỉ.

- Đứng...!Ngạn Bách Ngôn, mau ra đi! Hức!

Vừa sợ vừa kích thích, đây chính là cảm xúc hiện tại của Sơ Sinh.

Cô không thể nào hiểu nổi, chỉ cần ở bên Ngạn Bách Ngôn, Sơ Sinh sẽ hoàn toàn bị anh khống chế toàn bộ lý trí lẫn cơ thể.

Sau một hồi thưởng thức dư vị đặc biệt nơi huyết mật, Ngạn Bách Ngôn run rẩy nhanh tay cởi quần áo, bắt đầu tiến sâu vào trong cơ thể của Sơ Sinh.

Sự chặt khít, ấm nóng vô hạn làm cho phía dưới của anh căng cứng, thắt lưng liên tục luận động ra vào.

- Anh phát điên vì em mất! Chết tiệt!

Ngạn Bách Ngoi thờ d.ốc, mồ hôi hòa trộn cùng nước mưa rơi tí tách lên cơ thể trần của Sơ Sinh.

Cứ mỗi lần ra vào mạnh mẽ, Sơ Sinh lại gồng lưng nỉ non.

Nhìn người phụ nữ xinh đẹp mỹ miều đang không ngừng nức nở dưới thân mình, hai mắt ướt át nhắm hờ đầy kh.iêu gợi, Ngạn Bách Ngôn không nhịn được liền cúi xuống, cắn mạnh lên bờ môi căng mọng của cô.

Bàn tay thô ráp vẫn không ngừng xoa nắn bầu ngực.c căng tròn đầy.y đà.

- Nghiêm Sơ Sinh, em nghe cho kỹ đây.

Anh yêu em!.

Chương 53: 53: Hiểu Nhầm Xấu Hồ

Phía dưới vẫn không ngừng luện động liên tục, cơ thể Sơ Sinh đã trở nên mỗi nhừ.

Tuy nhiên, Ngạn Bách Ngôn dường như vẫn chưa hề có ý định dừng lại.

Anh đem cô lật úp xuống phía dưới, sau đó tiếp tục tiến sâu vào bên trong.

Ở tư thế này, vật cứ ng rắn của Ngạn Bách Ngôn càng được siết chặt hơn, động tác ra vào tăng thêm nhịp dần dần.

- Chẳng...!chẳng phải anh nói...

Sơ Sinh thờ không ra hơi, chỉ có thể phát ra những tiếng đứt quãng.

Bàn tay ôm eo từ phía sau của Ngạn Bách Ngôn vẫn không ngừng mơn tr.ón vùng ngực đã.y đà của cô, ngay cả những giọt nước mưa đọng trên tấm lưng nõn nà đều bị anh liếm sạch.

Tiếng nói của Ngạn Bách Ngôn trở nên trầm khàn.

Anh cúi đầu hôn lên sau gáy cô, hờn hển đáp:

- Anh đã nói gì, Sinh!

- Chỉ...!chỉ một lần! Anh thất hứa, anh làm con chó! A...a...!Mau buông em ra!

Sơ Sinh chưa dứt lời, đằng sau bỗng tăng nhịp, dồn dập tấn công cô.

Ngạn Bách Ngôn vẫn giữ tư thế ở trong Sơ Sinh, đem cô đặt ngòilên đùi mình, tiếp tục xâm chiếm hết lần này tới lần khác.

Khung cảnh hoan ái cuồng si dưới cơn mưa rừng tí tách, càng làm tăng thêm sự kích thích cực độ của Ngạn Bách Ngôn.

- Gâu! Gâu! Gâu!

Ngạn Bách Ngôn khế cười, chẳng hề do dự liền phát ra ba tiếng.

Sơ Sinh lập tức cứng đờ, không nghĩ Ngạn Bách Ngôn lại tráo trở như vậy.

Chờ tới khi cô mệt mỏi rã rời, hai đầu gối chân đánh vào nhau run lên bần bật, Ngạn Bách Ngôn mới chịu buông tha cho cô.

Anh vòng tay ôm Sơ Sinh vào trong lòng, dịu dàng hôn lên ngực cô một lần nữa, sau đó đứng dậy mặc đồ, bế Sơ Sinh trở về xe riêng. Nhìn cô gái nhỏ đang nằm ngủ say trên đùi mình, Ngạn Bách Ngôn chợt cảm thấy trong lòng có chút ấm áp.

Vết thương ở vùng hông chưa kịp lành liền đã vận động mạnh, lúc này lại rỉ máu, ướt thấm băng gạc quấn quanh.

Ngạn Bách Ngôn vừa lái xe, vừa dùng tay vuốt nhẹ lên mái tóc ướt đầm của Sơ Sinh, nén đau quay trở về biệt thự Ngạn gia.

Khi anh về tới nơi, A Hào cùng Quý Thần đã xử lý xong toàn bộ mọi việc.

Vừa nhìn thấy bóng dáng ông chủ bước vào, Quý Thần gấp gáp chạy tới, định mở miệng báo cáo kết quả.

- Suyt!

Ngạn Bách Ngôn giơ một ngón tay trở để che miệng, ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng Quý Thần ra hiệu.

Quý Thần vội vàng ngậm miệng lại, dùng tay gãi gãi đầu.

Ngạn Bách Ngôn bế Sơ Sinh lên trên phòng, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Chờ cho anh đi khuất, A Hào lúc này mới giơ tay, gõ thật mạnh lên

đầu Quý Thần mà trách mắng:

- Cái tên ngu ngốc này! Lần sau không cần ông chủ ra hiệu cũng phải tự mà biết điều, nghe chưa?

Quý Thần vốn chưa từng trải qua những chuyện yêu đương như thế này, oan ức gờ hai tay thanh minh:

- Anh Hào, ngay cả chạm tay với phụ nữ em cũng chưa từng chạm.

Mấy vấn đề tình yêu này, em xin chào thua!

Nghe Quý Thần đáp, A Hào có chút ngạc nhiên.

Anh đảo mắt lướt nhìn Quý Thần từ trên xuống dưới, không nhận được ngửa cổ phì cười ngặt nghẽo.

A Hào cười tới nỗi nước mắt chảy ròng, hai tay liên tục đập đập lên đùi mình đầy sảng khoái.

Quý Thần lập tức tối sầm mặt lại, tức mình lao về phía A Hào, dùng lực ghì chặt anh ngã lăn xuống salon, còn bản thân Quý Thần thì nhảy lên bụng A Hào mà ngồi xuống.

- Thằng nhóc hỗn láo! Cậu làm trò gì thế? Nặng như cái móng heo mà còn dám ngồi lên trên bụng tôi?!

A Hào vung tay toan đấm lên mặt Quý Thần, nhưng Quý Thần đã nhanh tay hơn, đem hai tay A Hào vịn ngửa lên trên đỉnh đầu.

- Anh dám cười em? Này nhé, A Hào, không động nữ sắc chẳng qua là ông đây không thích.

Anh thì sao? Hả?

A Hào không ngờ, thằng nhóc Quý Thần vậy mà lại dễ nổi nóng, đành nuốt ngược cục tức vào trong lòng, dịu giọng cười khi.

- Thôi mà! Anh cũng chỉ trêu cậu, chứ đâu có ý khinh miệt đâu! Lúc này, sắc mặt khó ưa của Quý Thần mới dịu hẳn xuống.

Anh buông tay A Hào, vừa muốn bước ra khỏi bụng đối phương, ai ngờ A Hào nằm bên dưới lại không chịu yên phận, dùng tay đấm mạnh lên bụng Quý Thần.

Quý Thần mất đà, trượt chân, cả người lập tức bổ nhào xuống người A Hào theo quán tính.

Lần trở tay không kịp này, cả thân hình cứng rắn của Quý Thần lập tức đè nặng lên A Hào, miệng vô thức chạm lên môi anh.

Hai người tức khắc hóa đá, trợn ngược mắt nhìn nhau, cảm giác như cơ thể đều đã bị đá đè chặt cứng.

Ngạn Bách Ngôn vừa thay đồ xong cho Sơ Sinh, mệt mỏi bước xuống lầu tìm hộp đồ sơ cứu.

Vết thương phát tác khiến anh đau đến đổ mồ hôi, có lẽ, lại bị rách rộng.

- Thôi mà! Mau rút ra khỏi tôi! Thật kinh tởm!

- Anh dám cướp mất nụ hôn đầu của em, anh phải chịu trách nhiệm!

- Cậu bị điên thật rồi.

Bớ người ta, cứu!

Âm thanh cựa cãi phía dưới phòng khách khiến Ngạn Bách Ngôn dừng bước.

Anh tò mò, ngó đầu xuống nhìn, trông thấy cảnh tượng trước mắt liền đánh rơi cả chiếc điện thoại đang cầm trong tay.

A Hào cùng Quý Thần đang đè lên nhau vật lộn, tư thế vô cùng mờ ám.

Ực!

A Hào nuốt một ngụm nước bọt lớn, tròn mắt nhìn về phía Ngạn Bách Ngôn.

Da mặt cả hai đều đỏ lựng, vội vàng buông nhau ra.

Quý Thần ngược tới chín mặt, tức giận với lấy chiếc gối ôm bên cạnh, đem ném thật mạnh lên mặt A Hào không chút kiêng nể.

- À ừ thì, tôi không nhìn thấy gì hết.

Các cậu cứ tự nhiên!
Ngạn Bách Ngôn làm ngơ, xoay mặt đi chỗ khác.

Anh thật không ngờ hai thuộc hạ thân tín của mình lại có những sở thích kì lạ tới như thế.

Chẳng trách, A Hào đã hai mươi chín tuổi rồi vẫn chưa có mảnh tình vắt vai.

- Ngạn thiếu, không phải như người nghĩ!
Quý Thần vừa muốn lên tiếng giải thích, Ngạn Bách Ngôn đã rời đi.

Trước khi khuất bóng sau cánh cửa lớn, Ngạn Bách Ngôn còn không quên ló mặt về phía hai người họ, thẳng thắn đáp:

- Tầng một vẫn còn phòng trống!
A Hào cùng Quý Thần lập tức đen mặt..

Chương 54: 54: Cướp Cả Trâu Lăn Nghé

Thế nào? Em đã cảm thấy dễ chịu hơn chưa?

Nghe tiếng hỏi, Sơ Sinh vội vàng mở choàng mắt ra nhìn, trông thấy Ngạn Bách Ngôn đang nằm ngay bên cạnh cô, bàn tay còn vòng qua eo Sơ Sinh ôm thật chặt.

Sơ Sinh vừa muốn cựa quậy, hai chân lập tức tê dại.

Có lẽ, vì vận động quá mạnh ở trong rừng nên cơ chân của cô đã bị dẫn.

- Đau!

Ngạn Bách Ngôn nghe cô kêu lên, vội vàng ngồi bật dậy, dùng tay lắc lắc hai bả vai tròn của Sơ Sinh mà hỏi dồn:

- Em đau chỗ nào? Chẳng lẽ, tại anh làm mạnh nên em đau nơi đó? Cùng với câu hỏi này là động tác dùng tay chạm lên vùng dưới của Sơ Sinh.

Mặc dù đây là phản ứng tự nhiên, nhưng vẫn khiến Sơ Sinh giật nảy mình.

Cô đưa tay đập mạnh lên người anh, lừ mắt mắng:

- Em đau chân.

Ngạn Bách Ngôn, anh thật ấu trĩ!

Hai từ "ấu trĩ" thốt ra từ chính miệng Sơ Sinh khiến Ngạn Bách Ngôn phút chốc cứng đờ.

Anh nuốt nước bọt, vòm họng cứng rắn nhẹ nhàng di chuyển lên xuống, sắc mặt có chút không vui.

Ngạn Bách Ngôn đem hai chân thon dài của Sơ Sinh đặt lên trên đùi

mình, nhẹ nhàng xoa bóp cho cô.

Ngày hôm nay, Sơ Sênh không mắg anh, cũng không từ chối anh, điều này khiến Ngạn Bách Ngôn cảm thấy chưa quen.

Thái độ của cô đã trở nên ôn nhu hơn rất nhiều.

Rốt cuộc là vì sao chứ?

Bàn chân được anh xoa bóp cũng đã thoải mái hơn phần nào.

Sơ Sênh nghiêng đầu nhìn anh, âm thầm thở dài.

Mười bốn năm trước, là anh cứu vớt cuộc đời của cô, cho cô ăn sung mặc sướng, chưa bao giờ chịu khổ dù chỉ một lần.

Thế nhưng, chính sự kìm kẹp quá đáng của Ngạn Bách Ngôn đã tạo nên rào cản giữa hai người họ.

Sơ Sênh giống như con chim bị giam giữa bốn khung sắt, ngày này qua ngày khác.

Cô muốn sải cánh bay tự do, nhưng mỗi lần muốn đi lại đều bị anh chặt cánh, ép quay trở lại.

Bốn năm trước, ngày Sơ Sênh cùng Lã Hinh rời đi, cô mãi mãi vẫn không hiểu cách đối xử này của Ngạn Bách Ngôn được gọi là gì! Chỉ tới khi họ ba mặt một lời, đối diện với nhau ở trong bệnh viện, lý trí của Sơ Sênh mới được vỡ lẽ.

Thì ra, đối với Ngạn Bách Ngôn, yêu chính là giam cầm, là độc chiếm không buông.

Sơ Sênh cúi đầu, từng ngón tay thon thả khẽ luồn qua tóc anh.

Hai vành mắt cô cay xè.

Anh đâu thể biết, sau đêm hôm đó, họ đã có hai bảo bối đáng yêu.

- Sơ Sênh!

Ngạn Bách Ngôn bắt ngờ cầm lấy tay cô, đem áp sát lên má của mình.

Gương mặt tàn độc thường ngày cũng đã trở nên ôn nhu hơn rất nhiều.

- Em đối với anh, là loại tình cảm gì?

Sơ Sênh thoáng chút bối rối.

Ngay lúc này, cô chưa thể xác nhận được chính xác tình cảm của mình.

Dẫu biết ở tận sâu trong lòng, cô không còn căm hận anh như trước nữa, thế nhưng để nói rằng yêu anh, Sơ Sênh cũng rất khó xử.

Thấy cô im lặng, Ngạn Bách Ngôn cười nhạt, bản thân vô cùng thất vọng.

Sau tất cả những điều anh làm cho cô, Sơ Sênh vẫn chưa hề động lòng.

Rầm!

Tiếng động lớn vang lên làm Sơ Sênh phải ngước nhìn.

Ngạn Bách Ngôn vo tròn tay thành nắm đấm, vung thật mạnh lên bức tường đá cứng ngắc trước mặt.

Các ngón tay anh lập tức sưng đỏ, ứa máu.

- Anh bị điên thật rồi!

Sơ Sênh nén đau đứng bật dậy, giật phăng bàn tay bong tróc của anh, đem lên nhìn.

Tự làm tổn thương chính mình, con người này yếu đuối đến như thế sao?

- Đến lúc em phải trở về.

Ngạn Bách Ngôn, chăm sóc cho bản thân thật tốt!

Sơ Sinh buông tay anh, chỉnh lại quần áo, sau đó vội vã xoay người rời đi.

Đôi mắt cô đã giăng phủ một tầng sương mỏng.

Nếu còn chậm trễ, Ngạn Bách Ngôn ắt sẽ trông thấy hình ảnh đáng xấu hổ của cô ngay lúc này.

Trong phòng chỉ còn lại một mình, Ngạn Bách Ngôn nằm vật xuống giường, mở to mắt nhìn lên trần nhà.

Nơi Sơ Sinh nằm ngủ vẫn còn chút ấm áp.

Anh dụi đầu lên đó, mệt mỏi thở ra một hơi.

Người đã muốn đi, anh lấy cớ gì để giữ lại?
Bàn tay lần tìm điện thoại, mở vào album ảnh.

Bên trong là bức ảnh chụp lại màn hình nền điện thoại của Sơ Sinh, là hai đứa nhóc Quả Mận và Quả Đào.

- Em đã sinh con cho hấn, vậy anh còn tư cách gì để độc chiếm em?
Ngạn Bách Ngôn ném điện thoại xuống đất, ngửa cổ bật cười như điên.

Cuối tháng, anh đã quyết định bay sang Úc định cư.

Còn biệt thự Ngạn gia sẽ giao lại cho A Hào tạm thời quản lý.
Nhưng mà...

Ngạn Bách Ngôn ngồi bật dậy, cảm thấy cơ thể bứt rứt không yên.

Anh mặc lại quần áo, sau đó bước nhanh xuống lầu.

Nếu cứ như thế rời đi, anh sẽ chết vì day dứt.

Một lần đến tìm gặp hai đứa nhóc, để xem liệu rằng chúng có chấp nhận anh hay không? Ngạn Bách Ngôn tự đưa ra giả thuyết, trường hợp hai đứa nhóc kia bám lấy anh, quán quýt anh hơn Lã Hinh, vậy

thì anh sẽ chính thức khiêu chiến cướp lấy, đem cả trâu lẫn nghé con
trở về Ngạn gia!.

Chương 55: 55: Ta Là Cha Của Các Con

Nghĩ là làm, Ngạn Bách Ngôn lên xe, phóng thẳng về phía chung cư, nơi Sơ Sinh đang sống.

Trong suốt quá trình lái xe, ruột gan anh vô cùng nóng, cảm giác bất an xen lẫn hồi hộp cứ thế dày vò anh hết lần này tới lần khác.

Thiên linh linh, địa linh linh, cầu trời cho hai đứa nhóc kia không ghét mình!

Ngạn Bách Ngôn liên tục lẩm bẩm trong miệng, chỉ thiếu chút nữa đã nhảy phốc xuống đường mà vái ba lạy.

Thực ra, anh vốn chưa cho người điều tra xem mẹ con Sơ Sinh ở phòng nào.

Lần này tới đây theo cảm tính, đành dùng quyền lực hỏi nhân viên vậy.

Tiếng giày lộp cộp nện vang trên nền đá hoa cẩm thạch, tác phong uy lãnh của vị khách mới tới khiến nhân viên trong sảnh phục vụ cũng phải chú ý.

- Không, không, con muốn ra công viên chơi!

Ngạn Bách Ngôn đang làm thủ tục tìm phòng, chợt nghe thấy tiếng la của trẻ con ở phía sau lưng.

Lúc đầu anh vốn dĩ không để tâm, nhưng ngay khi nghe đến câu nói tiếp theo của đứa trẻ, cơ thể lập tức căng cứng:

- Cha Hình không đến nữa.

Mẹ Sinh cũng bận việc suốt ngày.

Chẳng chịu đâu!
Lẽ nào là...
Ngạn Bách Ngôn quay phắt đầu lại.

Đúng như anh dự đoán, hai đứa nhóc đang kì kèo với thím giúp việc kia chính là Quả Mận và Quả Đào.

Thằng nhóc Quả Đào ngồi phịch xuống đất, mếu máo khóc lóc ăn vạ.

Hai cái chân ngắn cùn đạp bên nọ, bên kia, trông vô cùng đáng yêu. Mặc dù Ngạn Bách Ngôn biết hai đứa nhỏ này là con của Lã Hình, thế nhưng ngay khi trông thấy chúng, trái tim anh lại đập liên tục.

Anh bước từng bước về phía chúng, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt, thò tay vào trong túi áo, móc ra hai chiếc kẹo bạc hà đưa cho:

- Đây, hai đứa nhóc, ăn kẹo không?

Nghe tiếng gọi, Quả Mận và Quả Đào đều ngược mắt lên nhìn anh, không do dự liền thò tay, cầm luôn hai chiếc kẹo.

- Chúng cháu có tên, không phải hai đứa nhóc!

Quả Mận vừa bóc kẹo, vừa mở miệng chần chỉnh lại câu nói của người đàn ông lạ hoắc kia.

Thím Trương giúp việc vừa muốn ngăn cản hai đứa nhóc tiếp xúc với người lạ, liền bị ánh nhìn cảnh cáo lạnh buốt của Ngạn Bách Ngôn làm cho giật nảy mình.

- Anh là?

Thím Trương dè dặt cất giọng hỏi.

Ngạn Bách Ngôn không trả lời, mở điện thoại, đưa cho thím Trương nhìn.

Khuôn mặt của thím Trương lập tức giãn ra, sau đó để mặc cho anh tùy ý trò chuyện với hai đứa bé.

- Chú già, cảm ơn chú đã cho cháu kẹo! Chú muốn phần thưởng là một cái ôm hay một nụ hôn nào?

"Mẹ nó, ông đây chỉ hơn Sơ Sinh mười lăm tuổi, thế mà chúng dám

gọi là chú già!"

Ngạn Bách Ngôn đen xì mặt, ngay cả lời nói phía sau của thằng bé cũng không nghe rõ.

Nhưng anh phải công nhận một điều, khuôn mặt của hai đứa bé vô cùng giống anh.

Từ mũi, mắt, cho tới màu tóc hung hung, giống đến tám mươi phần trăm.

Quái lạ! Dòng giống của Lã Hinh, vậy mà lại giống anh như đúc.

Trong đầu Ngạn Bách Ngôn chợt lóe lên một ý, có thể khi sinh hai đứa, lý trí Sơ Sinh luôn nghĩ tới hình bóng của anh, vậy nên chúng mới giống anh đến thế.

Sau khi tự tìm cho mình câu trả lời được cho là hợp tình hợp lý, Ngạn Bách Ngôn liền cúi đầu cười tủm tỉm.

Quả Đào vừa mút kẹo, vừa chun cái miệng đỏ hồng của mình về phía chị gái, ngây thơ cất giọng hỏi:

- Chú già bị làm sao thế kia? Hay là chú già bị bệnh?

Ngạn Bách Ngôn lắc đầu, dùng tay xoa nhẹ lên mái tóc tơ mềm mượt của hai đứa bé, vui vẻ nói:

- Các cháu muốn đi chơi phải không? Nào, chú sẽ đưa hai đứa ra công viên nhé!

Anh vừa dứt lời, hai nhóc con lập tức vỗ tay, nhảy cẫng lên sung sướng.

Thím Trương có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn để anh dẫn hai đứa bé đi.

Mọi động tác của anh vô cùng cẩn thận, chỉ sợ một chút sơ suất nhỏ sẽ khiến chúng cảm thấy sợ anh.

Ngạn Bách Ngôn giúp chúng thắt dây an toàn, lại không quên đem kẹo đưa cho chúng ăn.

Quả Mận nhìn anh, có vẻ đăm chiêu.

Tính cách của con bé giống hệt mẹ Sênh, già dặn trước tuổi.

Từ trước tới nay, ngoài cha Hinh ra thì chẳng còn ai đối tốt với chúng như chú già trước mặt nữa.

À mà, chú già đâu có già, lại còn ưa nhìn hơn cha Hinh rất nhiều là đằng khác.

- Chú là ai?

Cuối cùng, sau một hồi suy nghĩ, con bé liền lấy hết can đảm để hỏi anh.

Ngạn Bách Ngôn đang lái xe, quay đầu nhìn hai đứa bé, cười trừ:

- Ta là cha của các con!.

Chương 56: 56: Sự Cô Độc Của Lã Hình

Cùng thời điểm, tại phòng riêng của Sơ Sinh...

Choang!

- Lã Hình, anh bị điên thật rồi!

Sơ Sinh bị Lã Hình dọa cho hoảng sợ, vừa lên tiếng khuyên can anh, vừa lặng lẽ rơi nước mắt.

Rốt cuộc, sức chịu đựng của Lã Hình đã hoàn toàn vỡ nát, yêu quá hóa hận, lý trí vỡ tan.

Anh đập vỡ chiếc đèn ngủ phòng của Sơ Sinh, sau đó ngồi sụp xuống mặt đất, ôm đầu khóc.

Lã Hình vẫn chưa chấp nhận được sự thực phũ phàng, rằng những năm tháng qua anh miệt mài cố gắng ở bên, chăm sóc cho người mình yêu, cuối cùng lại chỉ đổi lấy hai từ "không thể".

- Em biết anh yêu em đến thế nào mà? Sơ Sinh, vì sao em không chịu cho chúng ta một cơ hội?

Trái tim Lã Hình đã hoàn toàn chết yểu.

Ngần ấy năm bên cô, anh đã ngỡ mình sẽ có tất cả.

Nhưng không, chính sự mù quáng của anh lại càng khiến cho mối quan hệ của hai người thêm phần xa cách.

Sơ Sinh hít thật sâu, một lần nói ra hết thảy những đau đớn trong lòng.

- Em không nghĩ, mười năm ở bên cạnh Ngạn Bách Ngôn, con người ấy đã xâm chiếm toàn bộ lý trí của em.

Bốn năm rời đi, nhưng khi gặp lại, em mới nhận ra một điều, mãi mãi

không thể quên được Ngạn Bách Ngôn.

Rầm!

Lã Hinh không nhịn được, dùng lực đẩy ngã Sơ Sinh lên giường, còn bản thân anh liền ngay lập tức đè lên người cô, hung hăng xé toạc chiếc váy ngủ, để lộ phần ngực nảy nở lấp ló sau lớp áo lót. Anh dùng tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt xinh đẹp của cô, khổ sở nói chậm từng tiếng:

- Nghiêm Sơ Sinh, em thật tàn nhẫn.

Dứt lời, Lã Hinh dùng tay giữ chặt cằm Sơ Sinh, cố gắng đẩy lưỡi tách môi cô ra mà hôn một cách điên cuồng.

Sơ Sinh chống cự giãy giụa kịch liệt, nhưng cũng không thể nào tránh được sự điên loạn của anh.

Môi trên Sơ Sinh bị Lã Hinh cắn mạnh tới rướm máu.

Đến khi thấy cô nằm im, hai bàn tay bấu chặt lên ga giường, thần trí của Lã Hinh mới dịu lại dần.

Anh buông cô ra, thần thờ nằm vật sang bên cạnh.

Tình yêu không được chấp nhận, vậy thì anh còn muốn níu kéo gì nữa?

Cơ thể vừa được giải thoát, Sơ Sinh hoảng hốt chỉnh lại váy.

Cô không trách Lã Hinh, bởi mọi nguồn cơn cũng do cô mà ra.

- Bốn năm qua, em đã từ chối anh bao nhiêu lần, em còn nhớ hay không?

Lã Hinh cười nhạt hỏi.

Giọng nói trầm thấp vang lên, tựa như đang mắc nghẹn ở cổ họng.

Trước câu hỏi của anh, Sơ Sinh chỉ cúi đầu, không đáp.

- Ba mươi hai lần! Phải! Là ba mươi hai lần, Sơ Sinh!

Lã Hinh gắng gượng đứng dậy, nhìn cô bằng ánh mắt buồn bã.

Suy cho cùng, được thấy cô hạnh phúc, lý trí Lã Hinh cũng bớt day dứt hơn.

Là những năm qua, trái tim cô chưa bao giờ hướng về anh!

Sơ Sên lau bờ môi rỉ máu, cười gượng đáp:

- Em chưa từng muốn trói buộc anh.

Lã Hinh à, anh có thể suy nghĩ tích cực hơn, được không?

Lã Hinh bước đến trước mặt cô, vòng tay ôm Sơ Sên vào trong lòng.

Kể từ lần ở trong bệnh viện khi đó, anh đã hiểu ra, vì sao những đàn chim trên trời, bay đi chao lại, cuối cùng vẫn quy về một hướng?

Cũng giống như người con gái anh yêu, mười bốn năm ở bên người đàn ông kia, sẽ không bao giờ còn chỗ cho anh nữa.

- Chăm sóc tốt cho hai đứa.

Anh nghĩ, chúng ta sẽ rất lâu nữa mới có thể gặp lại.

Sơ Sên vội vàng đẩy anh ra, ngơ ngác hỏi lại Lã Hinh:

- Anh muốn đi đâu?

- Trụ sở bên Mỹ gọi anh trở lại làm việc.

Sơ Sên, hẹn gặp lại em.

Đợi đến khi Lã Hinh đi rồi, Sơ Sên tiến đến bên cửa sổ, nhìn xuống bóng hình cô độc của anh ở phía bên dưới.

Nước mắt nóng hổi cứ thế rơi trên làn da trắng nõn của cô.

Cô đã sai thật rồi.

Liên tục làm tổn thương chính anh, không cho anh một lần vui vẻ, hạnh phúc.

Tiếng khóc nức nghẹn của cô vang lên trong căn phòng lạnh lẽo.

Cô độc và cô độc.

Bên cạnh Lã Hình chỉ có cô độc!
Ngàn lần do em, tất cả do em!.

Chương 57: 57: Antifan Kích Động

Cộc...!cộc...

Cửa phòng được đẩy ra, thím Trương nhẹ nhàng bước vào, trên tay còn cầm theo giỏ rau củ vừa mua dưới siêu thị về.

Sơ Sênh vội vàng lau nước mắt, ngó nghiêng tìm hai con.

- Thím Trương, mấy đứa nhóc đâu cả rồi?

Nghe cô hỏi, thím Trương lập tức kể lại toàn bộ sự việc xảy ra khi nãy, còn không quên nói chen thêm:

- Người đàn ông đó giống hệt Quả Đào và Quả Mận.

Anh ta còn có ảnh chụp cùng tiểu thư từ nhỏ tới lớn!

Vừa nghe thím Trương trình bày, Sơ Sênh đã hiểu ra, người đàn ông đem hai đứa nhóc đi chính là Ngạn Bách Ngôn.

Cô có chút sững sờ, ngồi phịch xuống dưới salon, rơi vào tình huống ngỡ ngẩn.

Sơ Sênh không muốn Ngạn Bách Ngôn biết thân phận của hai đứa nhóc quá sớm.

Bởi vì lúc này, cô tạm thời chưa chấp nhận được anh ngay.

Sơ Sênh vô cùng khó xử, trầm ngâm một lúc.

Đến khi thím Trương ngó ra từ trong bếp, dặn dò thêm cô, Sơ Sênh mới giật mình nhìn lên:

- Hai ông bà tướng có vẻ rất thích anh ta, tiểu thư à!

Sơ Sênh không nói gì nữa, đứng dậy mặc quần áo, cầm túi xách xuống lầu.

Cô vừa đi vừa tìm số điện thoại của Ngạn Bách Ngôn để gọi.

Nếu ông trời đã muốn để cha con họ gặp lại nhau, vậy thì Sơ Sinh sẽ không giấu giếm bí mật này nữa.

Ting...!ting...

Cửa thang máy nhanh chóng mở ra.

Người dân trong khu chung cư đi lại vô cùng đông đúc, y như buổi hội.

Thời tiết sau cơn mưa cũng đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Chí ít, cái nóng oi bức thường ngày đã dịu lại hơn.

Sơ Sinh đội chiếc mũ phớt trắng, mặc bộ đồ thể thao khỏe khoắn, tiến nhanh xuống hầm đỗ xe.

Tuy nhiên, ngay khi cô vừa tới nơi, cơ thể lập tức chết lặng.

Chiếc xe Mercedes-Benz màu đỏ rượu của cô đã bị kẻ xấu rạch ngang, dọc, chằng chịt khắp nơi.

Từ đầu xe cho tới phần đuôi, không nơi nào là không bị bong tróc, cạo sơn một cách tàn bạo.

Sơ Sinh tức đến tím mặt.

Kẻ nào xấu xa lại dám làm ra trò đùa quái ác như thế này.

Bãi đỗ xe vắng hoe, không có lấy một bóng người, mà bác bảo vệ già cũng đã đi vắng, căn phòng nhỏ trống trơn.

Điện thoại kết nối tới Ngạn Bách Ngôn cũng vừa lúc có tín hiệu.

Đầu dây bên kia, giọng nói trầm khàn của anh nhanh chóng vang lên:

- Hai đứa đang chơi rất vui vẻ.

Sơ Sinh, đừng mắng anh!

Sơ Sinh chạm tay lên vết xước trên xe, âm thanh có chút hoảng loạn:

- Bách Ngôn, em sẽ đến muộn một chút.

Có kẻ nào đó đã cào xe của em!

- Cái gì? Kẻ nào to gan dám làm hỏng xe vợ anh!

Ngạn Bách Ngôn như đang muốn hét lên ở trong điện thoại.

Sơ Sinh vội vàng đưa điện thoại ra xa, nhăn mặt đáp:

- Em đến phòng bảo vệ trích xuất camera, sẽ thông báo lại với anh sau!

Tút...!tút...

Ngạn Bách Ngôn nhìn trân trân lên màn hình điện thoại.

Vụ việc đám người Tiền Tịnh, chẳng phải anh đã cho A Hào cùng Quý Thần giải quyết xong xuôi rồi hay sao? Vậy mà vẫn có kẻ to gan, dám giờ trò trêu người người phụ nữ của anh?

Quả Đào và Quả Mận đang ngồi ăn kem, hai mắt híp lại vì sung sướng, liền bị Ngạn Bách Ngôn dụ dỗ:

- Cũng đã muộn rồi, chúng ta về nhà với mẹ Sinh nhé!

Quả Đào mặc dù còn muốn chơi tiếp, thế nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Sau khi dùng kem, hai đứa trẻ cùng Ngạn Bách Ngôn lên xe trở về.

Bàn tay anh nắm thật chặt vô lăng, nóng nảy tới nỗi gân xanh nổi đầy lên cánh tay rắn chắc.

Kẻ nào ăn hiếp em, anh sẽ nhỏ cỏ tận gốc!

Sơ Sinh sốt ruột đứng dưới hầm đỗ xe, chờ đợi bác bảo vệ già quay lại.

Thế nhưng, đã hai mươi phút trôi qua, vẫn chỉ có mình cô đứng yên

lặng ngoài cửa.

Tâm trí hết sức sốt ruột, vừa lo lắng cho con, vừa không hiểu tại sao lại có người thù hằn cô đến mức này?

Trong lúc Sơ Sinh đang mải mê suy nghĩ, từ phía sau lưng cô, bất chợt có tiếng gọi lạnh lót:

- Minah, ca sĩ Sơ Sinh?!

Sơ Sinh quay đầu lại nhìn, lập tức bị đối phương tấn công, trực tiếp ném một quả trứng lên đầu.

Trứng sống tanh tươi vỡ tan, chảy từ trên đỉnh đầu cô xuống quần áo.

Sơ Sinh chưa kịp hoàn hồn, lại một lần nữa bị ném trứng.

Những quả trứng sống cùng thức ăn ôi thiu cứ như vậy ném thẳng lên người cô.

Bộ dạng Sơ Sinh lúc này vô cùng nhor nhuốc và bẩn thiu, khắp người tràn ngập mùi thối.

Từ phía sau bãi đỗ xe, một nhóm thanh niên kích động dần dần lộ đầu ra.

Trên tay họ cầm rất nhiều chất thải cùng điện thoại để quay phim, chụp hình, vênh váo mắng nhiếc:

- Loại ca sĩ lằng loàn, mau cút khỏi ngành giải trí.

Mau cút đi!

Thì ra, đám người này vốn là những antifan của cô.

Sau sự việc xảy ra trong bệnh viện, lại thêm các tờ báo lá cải cắt ghép, bêu xấu, sự ghét bỏ của họ ngày càng gia tăng.

Nhân cơ hội này, nhóm antifan kích động tìm tới tận chung cư cô sinh sống, giờ trò tấn công, nhục mạ cô.

Nghe tiếng ồn ào, tất cả mọi người đi ngang qua đều dừng lại xem kịch hay.

Họ chỉ trỏ, bàn tán, cười cợt Sơ Sinh.

Có kẻ còn mở mạng xã hội, phát sóng trực tiếp.

Sơ Sinh đưa tay vuốt ngang gương mặt bê bối trứng, bình tĩnh chất vấn:

- Các người đang xúc phạm tới danh dự cá nhân của tôi đấy.

Có tin tôi sẽ kiện các người ra tòa ngay lập tức hay không?

Cô vừa dứt lời, đám người không biết lý lẽ kia lại tiếp tục lao tới, dùng giỏ đồ và chất thải đập lên người cô tới tấp.

- Lãng loàn, xấu xa, quyến rũ hôn phu của người khác, trắng trợn ép chị Mona phải nhục nhã bỏ đi ngay trong ngày cưới.

Cô còn muốn chối à?!!!.

Chương 58: 58: Đừng Giận Anh Nữa

Nghe thấy cái tên Mona, Sơ Sinh liền nhớ lại người phụ nữ tự xưng là vị hôn thê của Ngạn Bách Ngôn bốn năm về trước.

Không lẽ, sự việc ngày hôm nay là do Mona âm thầm đứng đằng sau để kích động antifan?

Một loạt câu hỏi đặt ra trong đầu Sơ Sinh, tuy nhiên những ý nghĩ nhanh chóng bị tiếng ồn ào phía trước dập tắt.

Đoàng!!!

Viên đạn sắt bay thẳng lên không trung, tạo thành một tiếng nổ vang trời.

Không khí vốn đang xôn xao, ồn ã, lập tức trở nên im bật.

Toàn bộ bãi đỗ xe đã bị phong tỏa chỉ trong đúng hai phút.

Đoàn vệ sĩ gồm hơn ba mươi người xuất hiện, súng ngắn giắt hông, gương mặt kẻ nào người nấy lạnh tanh, đặng đặng sát khí, hằm hằm đi vào.

Người dẫn đầu là A Hào cùng Quý Thần, trên tay còn cầm khẩu súng đã lên nòng sẵn, nhếch miệng cười gian:

- Sao nào? Các cô cậu đây là đang muốn phá tan khu chung cư này ra sao?

A Hào giú súng gần sát trên miệng, hà hơi thổi phù một tiếng.

Đám antifan sợ hãi đứng co lại vào nhau, không còn kẻ nào dám mạnh miệng như lúc trước.

Bị đoàn xã hội đen bao vây bốn phía, những người đứng nhìn, cười khẩy, giễu cợt Sơ Sinh có chút run rẩy.

Họ không hiểu bản thân đã làm gì phạm pháp, hoặc đắc tội với xã hội đen, để rồi đen đủi lại bị kìm hãm trong tường bao sừng.

- Chúng tôi...! chúng tôi chỉ muốn dạy dỗ cho cô ta một bài học.

Không liên quan tới các người!

Chàng thanh niên đứng đầu là Tô Định, lấy hết can đảm tiến thêm vài bước, nhìn về phía A Hào nói lớn.

Phải rồi! Giữa thanh thiên bạch nhật, kẻ nào dám to gan giết người, kẻ đó ắt phải trả giá trước pháp luật.

Haaaa...

A Hào ôm bụng cười ngặt nghẽo, đôi mắt ánh lên vẻ tà ác, chẳng khác Ngạn Bách Ngôn là mấy.

Bao năm ở bên cạnh chủ nhân, anh bị ảnh hưởng về phong cách sống và tác phong không kém.

Trong hầm đỗ xe chật cứng người, tiếng cười của A Hào vang lên nghe rất chói tai.

Sự lạnh lùng, tàn bạo len lỏi vào trong thính giác của từng người, khiến đối phương không rét mà run.

- Anh cười cái gì?! Chúng tôi đang dạy dỗ cho cô ta một bài học, liên quan gì đến các anh mà xía miệng vào!

Tô Định cảm thấy bị xúc phạm trầm trọng, điên tiết gào lớn.

Những kẻ đi theo lập tức hô hào cùng, tựa như một cuộc biểu tình cách mạng bùng ra:

- Phải đấy! Mau gọi cảnh sát, đừng để lũ người này làm càn!

- Báo cảnh sát đi!

Tiếng hú hét vang lên mỗi lúc một lớn.

Tô Định được đà, lôi điện thoại từ trong túi áo, bấm số bắt đầu gọi.

Cộp...!cộp...

Đột nhiên, từ trong đám đông phía trước, một bóng người cao lớn, tay phải xò túi quần, gương mặt hoàn hảo tới từng đường nét, đôi mắt sắc mà tàn độc lặng lẽ bước vào.

Anh bước đi tới đâu, người ta lại ngược nhìn đến đó.

Các thiếu nữ thì trầm trồ, che miệng phẩn khích.

Những người còn lại thì vội vàng mở điện thoại tra google, da mặt lập tức tái mét.

Cựu bác sĩ đứng đầu bệnh viện A, chủ tịch tập đoàn kinh tế đa quốc gia BOM, ông trùm đứng đầu tổ chức xã hội đen mạnh nhất cả nước Trại Liêu, cảnh sát không dám chọc, cá nhân không dám trêu người, đó chính là Ngạn Bách Ngôn - Cố Trường Lục.

Một cảm giác áp bức khuấy đảo tâm trí của từng người.

Sau khi tra rõ thân phận của anh, toàn bộ những người có mặt tại đây đều không rét mà run, vô thức đứng nép lại gần nhau.

Muốn chạy, nhưng lại không thể!

Khẩu súng trên tay trái Ngạn Bách Ngôn được xoay thành vòng tròn.

Anh sai những bước dài về phía Sơ Sinh, đồng thời đưa súng lên cao, không cần ngắm bắn, trực tiếp bóp cò.

Chiếc điện thoại đang cầm trên tay Tô Định bị đạn sắt xuyên thẳng qua, bắn về phía sau, nổ ầm một tiếng lớn.

Tuy nhiên, bàn tay của anh ta vẫn còn nguyên vẹn, ngay cả một vết xước nhỏ cũng không hề có.

Róc rách...

Hai đầu gối chân Tô Định đánh vào nhau cầm cập.

Từ giữa đũng quần, dòng nước vàng khè, bốc mùi ngai ngái từ từ rỉ ra, chảy xuống dọc hai chân, ướt vũng đất.

Chẳng may viên đạn kia mà bắn chệch thì sẽ như thế nào? Cái mạng cóc quèn này cũng một bước đi đời nhà ma!
Ngạn Bách Ngôn vừa đi vừa bắn súng bằng tay trái, đây là lần đầu tiên Sơ Sinh được trông thấy.

Cô đứng lặng một góc, nhìn anh không rời mắt.

Giữa bốn phía là những con người xa lạ, chỉ có Ngạn Bách Ngôn đem lại cho cô chút ấm áp và an toàn.

Bầu trời tăm tối, bao chặt lý trí cùng tâm hồn của Sơ Sinh, Ngạn Bách Ngôn lúc này đem ánh sáng tới, soi tỏ cho cuộc đời cô.

Đau cũng có, hận cũng có, mà thương càng nhiều hơn.

- Anh ấy chính là Ngạn Bách Ngôn! Thật khủng khiếp!

Tiếng xì xèo bàn tán vang lên.

Nhưng lúc này đây, Ngạn Bách Ngôn hoàn toàn không để tâm đến chúng.

Anh đứng trước mặt Sơ Sinh, nhẹ nhàng nâng đôi bàn tay nhầy nhụa trứng tanh, giúp cô lau sạch.

Sau đó, Ngạn Bách Ngôn kéo cô, ôm Sơ Sinh ghì thật chặt vào trong lòng:

- Bé con, anh tới đón em về! Đừng giận anh nữa!.

Chương 59: 59: Chấn Động Giới Báo Chí

Em giận anh mãi, anh sẽ chết già vì cứ phải chạy theo dõi em đấy!
Ngạn Bách Ngôn đưa tay xoa đầu Sơ Sinh, trù mển nở nụ cười đầy ấm áp.

Tuy miệng anh đang cười, nhưng đôi mắt sâu ngậ tràn sát khí vẫn liếc xéo từng kẻ một, khiến đối phương sợ hãi, đứng co lại với nhau. Đến lúc này họ mới hiểu, thì ra người đàn ông cùng Sơ Sinh ở trong bệnh viện kia lại có thân phận khủng bố tới mức này, suýt chút nữa thôi cái mạng nhỏ đã đi tong.

Sơ Sinh thờ phào, ngượng ngừng đáp:

- Anh cứ như trẻ con làm nũng vậy!

Ngạn Bách Ngôn đưa mắt nhìn Quý Thần, lời nói dứt khoát ra lệnh:

- Đưa phu nhân lên lầu, hai đứa nhỏ đang đợi!

Quý Thần nhanh nhẹn bước tới phía Sơ Sinh.

Cô vừa đi vừa ngoái lại nhìn anh, nhẹ giọng nhắc nhở:

- Bách Ngôn, anh đừng làm gì quá đáng!

Thực ra, cô thực sự rất sợ, sợ rằng Ngạn Bách Ngôn không kìm chế được bản tính nóng nảy, ra tay trừng trị những con người kia.

Mặc dù cô rất tức giận, nhưng chỉ muốn họ nhận ra sai lầm của mình chứ không muốn họ phải trả một cái giá quá đắt.

Giống như giám đốc Tiền Tịnh cùng Khương Hiểu và Nguyên Vũ, tất cả họ đều đã bị Ngạn Bách Ngôn đóng băng toàn bộ sự nghiệp, không thể nào ngóc đầu lên nổi.

Giám đốc sản xuất cũng đã được thay thế, các ca khúc do hai ca sĩ

Nguyên Vũ và Khương Hiểu đảm nhiệm đều bị xóa sổ khỏi giới âm nhạc.

Đây chính là sự trừng phạt nhẹ nhàng nhất mà Ngạn Bách Ngôn dành cho họ.

Đợi Sơ Sinh đi rồi, Ngạn Bách Ngôn hất tay ra hiệu, A Hào lập tức bước đến gần Tô Định, túm lấy cổ áo anh ta, trừng mắt quát:

- Nói! Kẻ nào đứng sau sai khiến chúng mày làm càn?

Tô Định đã bị dọa xanh mặt, chắp hai tay trước mặt, van xin không ngừng:

- Tha cho tôi! Chúng tôi bị người ta sai khiến.

Phải, Monaco, là vận động viên Monaco.

Ngạn Bách Ngôn nhíu mày, tặc lưỡi bày tỏ ý chán ghét.

Bao nhiêu năm qua, cô ta vẫn chưa quên được mối thù hằn này hay sao? Nhớ lại ngày hôm đó, sau khi đưa tờ đơn ly hôn cho cô ta, Ngạn Bách Ngôn còn đem đến một vali tiền mặt đặt lên trước mặt cô ta, coi như tiền bồi thường tổn thất tinh thần cho Monaco.

Tuy nhiên, anh không biết rằng, hành động đưa tiền của anh càng khiến lòng tự tôn của Monaco dâng lên tới đỉnh điểm.

Cô ta sang Pháp, trở thành vận động viên bơi lội nổi tiếng.

Ba năm về nước, ngấm ngấm theo dõi nhất cử nhất động của Sơ Sinh cùng Ngạn Bách Ngôn, thực hiện kế hoạch trả thù.

Monaco ngồi trước màn hình máy tính, theo dõi toàn cảnh sự việc đang diễn ra qua camera mini được gắn trên ngực áo của Tô Định.

Khóe miệng cô ta khẽ nhếch, tạo thành một đường cong khá sâu.

- Ngạn tiên sinh, đây chỉ là màn dạo đầu cho cuộc vui của chúng ta!

Nghe Tô Định trình bày, Ngạn Bách Ngôn không cần hỏi sâu thêm nữa.

Toàn bộ những người quay phim, chụp ảnh đều bắt buộc phải xóa sạch các hình ảnh và video liên quan tới vụ việc.

Sau một hồi đe dọa thừa sống thiếu chết, họ chỉ biết rậm rập nghe lời, mở miệng xin lỗi, sợ tới run cầm cập.
Ngạn Bách Ngôn không đến tìm Sơ Sinh nữa.

Anh quay gót rời khỏi khu chung cư, việc xử lý những kẻ còn lại đều được giao hoàn toàn cho đám A Hào và Quý Thần.

Với năng lực của họ, tự biết đâu là hình phạt xứng đáng dành cho chúng.

Những việc còn con con này, Ngạn Bách Ngôn không buồn nhúng tay.
- Mami, chú già rất tốt.

Chú già còn mua cho chúng con thật nhiều bánh và đồ chơi này!
Quả Đào khua khua chiếc máy bay điều khiển từ xa trên tay, cười đến tít cả mắt.

Hai hàm răng sún chưa mọc hết vẫn còn dính đầy mẩu socola.

Có lẽ, thằng bé đã ăn đến no bụng.

Sơ Sinh vốn không ủng hộ việc này, trẻ con ăn nhiều đồ ngọt sẽ không tốt cho dạ dày và hệ tiêu hóa.
Cô ngồi xổm xuống bên cạnh con trai, bẹo nhẹ mũi thằng bé nhắc nhở:

- Thời Thiên, lần sau chỉ được ăn hai cái thôi.

Những lời mẹ dặn con đã quên rồi hả?
Thời Thiên là tên chính của Quả Đào.

Thằng bé bị mẹ la liền xị mặt xuống, giận dỗi ôm chiếc máy bay lên giường, cuộn tròn trong chăn, chỉ để hở mỗi hai mắt.

Quả Mận đang tập tô vẽ trên bàn, ngó đầu nhìn mẹ, thắc mắc hỏi:

- Chú già không ở lại với chúng con à mẹ?

- Sẽ không!

Sơ Sênh dịu giọng đáp, ngả người ngồi lên sofa, bật tivi xem tin tức mới nhất.

Ngay khi màn hình được mở lên, đập vào mắt cô là khuôn mặt tuần lãng của Ngạn Bách Ngôn trong một cuộc họp báo.

Anh ngồi chính giữa bàn tròn, xung quanh có rất nhiều phóng viên lớn, nhỏ đang đứng túm tụm lại, tranh nhau đặt câu hỏi. Một cảm giác kỳ lạ chạy dọc sống lưng của cô.

Ngạn Bách Ngôn đột ngột mở cuộc họp báo lớn như vậy là có ý gì? Phóng viên của tờ báo NewSpea, một tập đoàn báo chí lớn nhất cả nước, nhanh chóng đặt câu hỏi cho Ngạn Bách Ngôn:

- Ngạn tổng, ngài có thể cho chúng tôi biết, mục đích của buổi họp báo gấp này là gì hay không?

Ngạn Bách Ngôn cười nhạt, nhìn thẳng lên màn hình, tác phong uy lãnh mà cao cao tại thượng, trực tiếp đáp lời:

- Với thân phận là chủ tịch tập đoàn kinh tế đa quốc gia BOM, thiết nghĩ, tôi cần thông báo tới các vị một vấn đề quan trọng.

Những ngày vừa qua, hàng loạt thông tin đả kích, chỉ trích nữ ca sĩ Minah, tức Nghiêm Sơ Sênh có hành vi trái luân thường đạo lý, không xứng với cốt cách của một người nổi tiếng nhất nhì Sobiz nổ ra, khiến tôi không hài lòng.

Nay, Ngạn Bách Ngôn tôi đứng ra tuyên bố, người đàn ông ở cùng ca sĩ Minah trong bệnh viện A chính là tôi.

Nghiêm Sơ Sênh là vợ sắp cưới của Ngạn Bách Ngôn này!.

Chương 60: 60: Con Chim Sâu

Hả? Cái tên ngốc này, anh đang nói hươu nói vượn điều gì vậy?
Sơ Sinh tức giận trừng mắt chửi lớn, không làm chủ được cảm xúc liền hằm hằm bước tới tivi, dùng lực lắc lắc thật mạnh.

Màn hình tivi suýt chút nữa đã đổ ầm xuống đất.

Nếu nó biết nói, có lẽ đã gào khóc ầm trời vì chủ nhân của mình đang giận cá chém thớt.

- Ô! Là chú già mà! Maimi, chú già được lên tivi kìa!

Hai đứa nhỏ nghe tiếng động liền ló mắt nhìn sang, trông thấy gương mặt tuấn mỹ của Ngạn Bách Ngôn đang hiển hiện trên màn hình, không khỏi tò mò liền ngơ ngác hỏi mẹ.

Sơ Sinh cười trừ, tắt tivi, cố gắng dỗ cho hai đứa nhóc đi ngủ.

Riêng bản thân cô như ngồi trên đống lửa, không khỏi lo lắng trước hành động công khai mối quan hệ này của anh.

Mặc dù Sơ Sinh biết, Ngạn Bách Ngôn là đang muốn bảo vệ cho cô trước những lời đồn thất thiệt.

Thế nhưng, anh cũng đâu cần phải đích thân ra mặt như vậy.

Lòng cô lúc này đang rất rối, hết đi đi lại lại trong phòng, lại ngó qua điện thoại.

Nửa muốn gọi cho anh, nửa cô lại không dám.

Đối diện với Ngạn Bách Ngôn với thân phận là vợ chưa cưới, Sơ

Sênh vẫn chưa quen được.

Tin tức chấn động cả nước nhanh chóng lan truyền khắp các mặt báo lớn nhỏ, đứng đầu trên hot search tìm kiếm.

Người người bàn tán, nơi đâu cũng nhắc tới Sơ Sênh cùng Ngạn Bách Ngôn, phần lớn đều bày tỏ sự ngưỡng mộ.

Nữ ca sĩ nổi tiếng trong nước kết đôi cùng chủ tịch tập đoàn đa ngành Ngạn Bách Ngôn, sở hữu khối tài sản khổng lồ, thử hỏi ai mà không ghen tị.

Nhờ có lần ra mặt này của Ngạn Bách Ngôn, tin tức thất thiệt về Sơ Sênh đều nhanh chóng bị gỡ bỏ.

Ngạn Bách Ngôn còn cẩn thận cho người phong tỏa toàn bộ tin tức gây hại cho Sơ Sênh.

Các nhà đầu tư bắt đầu tìm cách liên lạc, muốn mời cô tham gia những dự án âm nhạc lớn.

Lâm Ngọc liên tục nghe điện thoại, sung sướng tới nỗi cười híp cả hai mắt.

Phen này, ắt giàu to!

Ngạn Bách Ngôn đứng dưới tầng trệt của tòa chung cư, thân ảnh cao lớn dựa lên thành xe, khoe môi tạo thành đường cong kiêu mị.

- Anh cho em đứng năm phút.

Nếu em còn không xuống đây gặp anh, anh sẽ "tiêm" cho em đến liệt cả hai chân!

Sơ Sênh ném xuống phía dưới bóng hình người nào đó một ánh mắt khinh khỉnh, trề môi mắng:

- Đừng nói với em là anh mang theo cả kim tiêm nhé!

Đầu dây bên kia lập tức truyền lại tràng cười thô thiển của Ngạn Bách Ngôn, ngay sau đó anh liền chấn chỉnh:

- Kim tiêm mười chín xăng - ti - mét.

Hiếm có, khó tìm.

Em đã quên rồi à?

- Cút!

Sơ Sinh hét lớn, bực mình cúp điện thoại.

Hai má cô đã đỏ bừng, có thể cảm nhận rõ cơn ấm nóng đang lan tỏa dần xung quanh da mặt.

Tính cách của Ngạn Bách Ngôn đã thay đổi nhiều.

Khi cô còn ở bên cạnh anh dưới danh nghĩa là con nuôi, hiếm khi Sơ Sinh được thấy anh cười một cách sáng khoái đến như thế này.

Giá như ngày đó, Ngạn Bách Ngôn đối diện với cô bằng phong thái ôn nhu như lúc này, chắc chắn cô sẽ có cái nhìn khác về anh. Bầu trời đã đổ mưa nhẹ.

Sắp chuyển mùa sang đông có khác, cái lạnh càng thêm sâu hơn.

Ngạn Bách Ngôn xòe bàn tay thô ráp ra trước mặt, lặng lẽ nhìn từng giọt mưa nhỏ đang lượn qua kẽ ngón tay.

Sơ Sinh không còn ghét bỏ anh nữa, nhưng để cô ấy gạt đầu yêu anh, xem chừng còn rất khó.

Cộp...!cộp...

Một cặp chân cao vút, trắng nõn xỏ trong đôi giày cao gót màu sữa chợt dừng lại trước mặt anh.

Ngạn Bách Ngôn ngẩng đầu lên nhìn, hai mắt liền híp lại:

- Chào mừng em, vợ yêu!

- Ai là vợ yêu của anh? Đừng có ăn nói bậy bạ trước mặt em!

Sơ Sinh đem ô cất gọn vào trong cốp, được Ngạn Bách Ngôn giúp mở cửa xe, yên vị ngồi lên trên ghế lái phụ.

Anh vừa lái xe, vừa nghiêng đầu nhìn theo cô.

Đột nhiên lại cảm thấy miệng lưỡi liến láu thường ngày chợt trở nên lắp bắp.

Trời đất quỷ thần ơi, mà làm sao thế này!
Ngạn Bách Ngôn liên tục hắng giọng, mục đích hòng xoa bớt cảm giác bối rối hiện tại.

Tuy nhiên, hành động của anh càng khiến Sơ Sinh thêm buồn cười.
Cô chống một tay lên cằm, dịu dàng cất giọng nói:
- Sao nào? Chiều nay anh ở trên thuyền hình lớn giọng lắm cơ mà.

Bây giờ lại đột ngột hóa thành con chim sâu cơ à?.

Chương 61: 61: Cầu Hôn

Nhà hàng nơi hai người tới tọa lạc chính giữa trung tâm thành phố.

Phong cách vô cùng sang trọng, mang hơi hướng đặc trưng của Châu Âu.

Ngạn Bách Ngôn đã từng đến đây rất nhiều lần, do vậy nghiễm nhiên trở thành khách VIP.

Đêm hôm nay, anh đích thân bao trọn nhà hàng, tất cả đều có dụng ý.

Vừa đặt chân vào đại sảnh, Sơ Sinh đã cảm thấy có chút gì đó rất kỳ lạ.

Những cánh hoa hồng đỏ còn tươi được trải dài từ cửa ra vào kéo tới tận tầng ba, nơi cô và anh sẽ cùng dùng bữa.

Các bàn ăn đều trống trơn, ngay cả một vị khách cũng không thể tìm thấy.

Sơ Sinh đặt túi xách xuống ghế, ngạc nhiên hỏi Ngạn Bách Ngôn:

- Anh đã bao trọn nhà hàng rồi à?

- Đương nhiên!

Ngạn Bách Ngôn nhún vai, gương mặt biểu lộ rõ hàm ý kiêu ngạo.

Anh không muốn bất kỳ kẻ nào phá hỏng tâm trạng của Sơ Sinh.

Hơn nữa, đêm hôm nay anh còn phải thực hiện một ước nguyện lớn lao và quan trọng nhất trong cuộc đời.

Nghĩ đến thế thôi, cơ thể Ngạn Bách Ngôn đã cảm thấy vô cùng rạo

rực và phấn khích.

Anh lịch sự rót rượu cho Sơ Sinh, cười cười nói:

- Chúng ta chưa từng ngồi ăn với nhau nghiêm túc như đêm nay nhỉ?
Sơ Sinh gật đầu, không cần cặn ly, trực tiếp kê lên môi mà tu sạch.

Khi cô còn ở biệt thự Ngạn gia, Ngạn Bách Ngôn cùng Sơ Sinh chỉ dùng chung bữa khoảng trên dưới mười lần.

Số lượng ít ỏi tới mức cực kỳ đáng thương.

Nghĩ lại, Sơ Sinh càng thêm buồn cười, khoe miệng khế nhếch.

- Anh luôn luôn bận rộn như vậy!

Cô nghiêng đầu nhìn anh, nhàn nhạt đáp.

Trong lòng Ngạn Bách Ngôn có chút khó xử.

Để cô cô đơn dùng bữa trong suốt mười năm, anh thật đáng trách.

- Anh xin lỗi! Anh có thể bù đắp cho em!

Hai từ "bù đắp" vừa được thốt ra từ chính miệng anh, lập tức khiến Sơ Sinh sửng sờ.

Cô vẫn chưa thể mở rộng lòng mình mặc dù thâm tâm đã ngầm chấp nhận Ngạn Bách Ngôn.

Tuy nhiên, chưa có điều gì đủ lớn khiến cô dứt khoát hồi tâm chuyển ý cả.

Sơ Sinh gấp miếng cá ngừ tươi, nhai một cách ngon lành.

Trái ngược với cô, Ngạn Bách Ngôn chỉ uống rượu vang, chưa buồn đụng đũa.

Anh có rất nhiều điều muốn hỏi Sơ Sinh.

Thế nhưng, bản thân lại sợ, liệu rằng người con gái này sẽ thành thật trả lời anh chứ?

Chỉ cần có chút men, lời nói ra cũng sẽ không được tính thôi mà?

Nghĩ là làm, Ngạn Bách Ngôn cứ thế rót rượu lia lịa, uống đến hai

má đỏ bừng.

Sơ Sênh buông đũa, chau mày nhìn anh nhắc nhở:

- Nếu anh còn không ăn, em sẽ lập tức ra về!

- Đừng!

Ngạn Bách Ngôn vội vàng ngăn cản.

Anh nhìn cô, dững khí đã dâng đầy.

Chết tiệt!

Cứ mỗi lần đứng trước mặt cô, anh lại trở nên nhỏ bé vô cùng!

- Hai đứa bé, là con của em cùng Lã Hinh?

Đây chính là điều day dứt nhất trong lòng Ngạn Bách Ngôn.

Anh rất muốn hỏi cô, điều tra cho cặn kẽ.

Nhưng nếu hai đứa nhóc chỉ là kết quả của một lần lầm lỡ giữa Sơ Sênh và Lã Hinh, Ngạn Bách Ngôn vẫn chấp nhận chúng như con ruột của mình.

Cơ thể Sơ Sênh chột cứng lại, bàn tay cầm đũa buông thõng.

Cô cảm thấy chưa tới lúc thích hợp để tiết lộ cho anh, rằng Thời Thiên và Ngữ Linh chính là con của hai người họ.

Dẫu biết, sẽ có một ngày anh phát hiện ra, nhưng mà...! cô có nỗi khổ riêng!

- Em sẽ không trả lời!

Sơ Sênh quay mặt, đáp một cách dứt khoát.

Trong đôi mắt sâu thẳm kia của Ngạn Bách Ngôn, vài gợn sóng buồn nhẹ nhàng khuấy động.

Anh lắc đầu cười trừ, không hỏi thêm nữa.

Tách!

Đột ngột, đèn điện trong phòng ăn tắt ngấm.

Sơ Sênh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cửa phòng bật mở, nhân viên cửa hàng chậm chậm tiến vào.

Trên tay họ còn bê theo một chiếc bánh gato năm tầng màu hồng rất đẹp, ánh nến từ bốn phía được thắp lên lấp lánh, ngả ánh sáng rực rỡ trên những cánh hồng đỏ.

Happy Birthday to you!

Happy Birthday to you!

Happy Birthday, Happy Birthday, Happy Birthday to you!

Tiếng hát ngân vang, hòa lẫn âm thanh dịu dàng từ cây đàn vĩ cầm, du dương len lỏi vào từng xúc cảm trong lòng Sơ Sinh.

Hai vành mắt cô dần dần cay xè.

Thì ra, Ngạn Bách Ngôn vẫn nhớ hôm nay là sinh nhật cô.

Từ lâu rồi, Sơ Sinh cũng đã quên mất ngày này.

Anh quả thực khiến cô luôn đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác.

- Nào, em hãy thổi nến và ước nguyện đi!

Anh giúp cô châm nến, hào hứng nhìn Sơ Sinh thổi tắt từng ngọn lửa nhỏ, sau đó chấp tay, nhắm mắt ước nguyện.

Thời khắc này, bản thân Ngạn Bách Ngôn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Anh muốn ôm cô vào lòng, che chở đến mãi sau này, nhưng lại không dám.

- Cảm ơn anh!

Sơ Sinh mở mắt, ngượng ngùng nói lời cảm ơn.

Ngạn Bách Ngôn rút từ trong túi áo một chiếc hộp đồ nhưng, chậm rãi mở ra.

Chiếc nhẫn kim cương đắt nhất trong giới trang sức, được chế tác đặc biệt do đích thân nhà thiết kế ChamSon nổi tiếng tại vương quốc Anh thực hiện.

Ngạn Bách Ngôn đã bay sang Anh, tìm gặp ChamSon, nhờ ông chế tác giúp.

Chưa dừng lại ở đó, Ngạn Bách Ngôn bất ngờ quỳ xuống trước mặt cô, nở nụ cười ấm áp:

- Sơ Sinh, làm vợ anh nhé! Anh sẽ dùng cả phần đời còn lại để em

thỏa sức sai vặt.

Kể cả em có đánh anh, giết anh, anh đều cam tâm chấp thuận hết.

Chỉ cần em bên anh, anh nguyện làm trâu, làm chó, ngoan ngoãn yêu thương em!

Sơ Sinh đâu biết, để có thể nói ra được những lời này, Ngạn Bách Ngôn đã hồi hộp tới mức nào.

Ba đêm trước, anh đều thức trắng, ngắm đi ngắm lại chiếc nhẫn cầu hôn, còn tranh thủ lúc cô đang ngủ say liền ướm thử lên ngón tay cô. Anh rất muốn được ở bên Sơ Sinh.

Mười ba năm qua, người con gái anh yêu đã phải chịu khổ nhiều đến nhường nào.

Anh chưa từng biết nâng niu, bảo vệ cô trong lòng bàn tay.

Tất cả những yêu thương anh dành cho cô lại chỉ được thể hiện bằng sự trói buộc, gò bó, thúc ép và cưỡng đoạt.

Cô sẽ tha thứ cho anh chứ?

Sơ Sinh cắn chặt môi, hai bàn tay từ từ nắm lại.

Dù biết điều này là tàn nhẫn với anh, nhưng cô vẫn chấp nhận.

Sơ Sinh vươn tay về phía hộp nhẫn đã được Ngạn Bách Ngôn mở rộng.

Một giây thoáng qua nào đó, Ngạn Bách Ngôn đã ôm hi vọng tràn trề, nghĩ tới cảnh cô ngoan ngoãn để anh đeo nhẫn vào tay.

Thế nhưng....

Cạch!

Hộp nhẫn trên tay Ngạn Bách Ngôn bị Sơ Sinh đóng lại.

Cô quay lưng, hít sâu một hơi, buồn bã đáp:

- Em xin lỗi! Bách Ngôn, em chưa sẵn sàng!.

Chương 62: 62: Tai Nạn Trong Mưa

Khoảnh khắc đau đớn này, Ngạn Bách Ngôn cảm tưởng như trái tim mình đang không ngừng rỉ máu.

Anh gắng gượng đứng dậy, hai đầu gối chân nặng như chì, ngay cả mở lời cũng cảm thấy sao lại khó khăn tới như vậy!
Sơ Sênh muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Không khí giữa hai người ngày càng trở nên khó xử.

Trong suốt khoảng thời gian diễn ra bữa ăn còn lại, cả anh và cô đều giữ trạng thái im lặng.

Quanh căn phòng lung linh ánh nến, chỉ có tiếng va chạm leng keng của bát đĩa phát ra.

Ngạn Bách Ngôn thở dài, nhếch môi cười nhạt.

Sơ Sênh vẫn không tha thứ cho những tội lỗi mà anh đã gây ra.

Mười năm, ba năm, phải cần thêm bao nhiêu năm nữa cô mới chịu trở về bên cạnh anh đây?

- Bách Ngôn!

- Sơ Sênh!

Cả hai người đồng loạt lên tiếng.

- Anh nói trước đi!

- Em nói trước đi!

Sơ Sênh phì cười, cố gắng để từng cảm xúc trên mặt trở nên tự nhiên nhất.

Dẫu sao, cả cô và anh cũng cảm thấy vô cùng khó xử.

- À, em chỉ muốn nói là em no rồi!

Sắc mặt của Ngạn Bách Ngôn có chút thất vọng.

Kỳ thực, anh vẫn muốn được nghe chính miệng Sơ Sênh giải thích lý do vì sao cô không chấp nhận lời cầu hôn của anh.

Đâu có ai hiểu, người đàn ông thường ngày mạnh mẽ như Ngạn Bách Ngôn lại có ngày đau thấu tim gan tới thế này.

Anh tự nhận bản thân anh che giấu cảm xúc rất tốt.

Ngoài mặt, Ngạn Bách Ngôn luôn tỏ ra ung dung, bình tĩnh nhất có thể.

Nhưng thực ra, cõi lòng anh lúc này đang gào thét điên cuồng, tựa như có ngàn vạn móng vuốt đang không ngừng cào rách từng thớ thịt trên cơ thể.

Ngoài trời lại bắt đầu đổ mưa lớn.

Người ta nói không sai, thời tiết thất thường cũng như chính cảm xúc của con người vậy.

Sơ Sênh được Ngạn Bách Ngôn che ô, mở cửa vào trong xe.

Người đi đường qua lại, trông thấy đôi trai tài gái sắc cùng nhau bước lên chiếc siêu xe Bugatti La Voiture Noire cực phẩm, không ngừng trầm trồ thán phục.

- Đó chẳng phải là Ngạn tiên sinh cùng vị hôn thê của mình hay sao?

- Chà, họ thật đẹp đôi!

Những lời khen ngợi này, cả anh và cô đều nghe rất rõ.

Tuy nhiên, mỗi người đều chạy theo những suy nghĩ phức tạp khác nhau, người trong cuộc vốn chẳng mấy vui vẻ.

Sơ Sênh ngả đầu lên ghế, che miệng ngáp một tiếng.

Ngày hôm nay có quá nhiều sự việc diễn ra khiến cô tương đối mệt

mỏi, chỉ muốn được đặt lưng xuống giường nghỉ ngơi.
Ngạn Bách Ngôn lặng lẽ ngắm cô qua gương chiếu hậu, âm thầm thở dài.

Người con gái anh yêu ở ngay bên cạnh anh thôi, vậy mà cuối cùng lại xa cách đến thế.

Ngoài phố, xe cộ qua lại liên tục lướt qua hai người.

Dường như họ cũng đang gấp gáp chạy trốn khỏi cơn mưa đầu đông.

Cái lạnh tê tái đủ để khiến những tâm hồn đơn độc càng trở nên đơn độc.

Xe sắp quẹo vào một khúc cua lớn.

Đột ngột, một người đàn bà gầy gò từ đâu xông ra, dang rộng hai tay chặn ngang trước đầu xe Ngạn Bách Ngôn, cách khoảng chừng hai mét.

Kíttttt!!!

Tiếng xe phanh gấp vang lên chói tai, nước mưa bắn lên tung tóe.

Xe trượt bánh dài trên đường, gần như sắp tông thẳng vào người đàn bà đến nơi.

- Con mẹ nó! Bà già muốn chết hả?!

Ngạn Bách Ngôn chửi thề, không quên đưa tay kiểm tra khắp người Sơ Sinh, lo lắng rằng cô vì cú va chạm bất ngờ này mà bị tổn thương.

Sơ Sinh hoảng hốt không kém, cơ thể vẫn còn đang run lẩy bẩy.

Chỉ suýt chút nữa thôi, hai người họ đã tông chết người.

Cô muốn xuống xe xem xét tình hình của bà ta liền bị Ngạn Bách Ngôn kéo tay ngăn cản.

Gương mặt anh sa sầm hẳn xuống, ánh mắt cảnh giác đảo qua đảo lại xung quanh.

- Khoan đã! Coi chừng nguy hiểm!

Được anh nhắc nhở, Sơ Sinh vội thu tay lại, thắc mắc cất giọng hỏi:

- Nhưng chúng ta đã đắc tội với ai cơ chứ? Em vẫn không thể nghĩ ra lý do nào cả.

Những lời Ngạn Bách Ngôn nói, Sơ Sinh cảm thấy có chút không đúng.

Nhìn người đàn bà rách rưới, nghèo khổ kia, đâu có giống kẻ xấu.

Hơn nữa, rất có khả năng bà ta là một người vô gia cư, thấy họ chạy xe qua liền liều mạng xin giúp đỡ.

Cơn mưa càng lúc càng lớn, người đi đường vắng hoe.

Ngạn Bách Ngôn vươn tay, kéo Sơ Sinh vào trong lòng, nhẹ nhàng cúi xuống mà hôn lên trán cô.

Trước hành động lạ thường của anh, Sơ Sinh mặc dù có thắc mắc nhưng vẫn rất ngoan ngoãn để anh ôm.

Hơi thở nóng rực phả lên trán cô, làm dịu đi cái lạnh của cơn mưa đầu mùa.

- Ở yên đây chờ anh! Nếu có chuyện gì xảy ra, lập tức nổ máy rời đi.

- Không được! Em đi theo anh!

Sơ Sinh lập tức phản ứng, tháo dây an toàn đòi xuống xe cùng Ngạn Bách Ngôn.

Thế nhưng, anh đã dùng hai tay, ghì chặt cô lại trên xe, chậm rãi nói nhỏ từng tiếng:

- Ngoan! Anh xuống kiểm tra một lát sẽ lên ngay!.

Chương 63: 63: Thân Phận Bại Lộ

Dứt lời, Ngạn Bách Ngôn mở cửa xe bước xuống.

Đôi vai cao lớn thấm ướt nước mưa, nện từng bước giày lộp cộp mạnh mẽ, tiến ra phía sau xe.

Người đàn bà vẫn nằm gục trên đất, cả người ướt sũng, miệng liên tục kêu la ảm đạm.

Ngạn Bách Ngôn cũng rất cảnh giác, đứng cách bà ta một khoảng an toàn, nhìn từ trên cao xuống mà dò hỏi:

- Bà muốn chết?

Chỉ có những kẻ chán sống mới dám ngang nhiên đứng chặn đầu xe như thế này.

Muốn chết, anh sẵn sàng đáp ứng.

Nhưng vì Sơ Sinh, Ngạn Bách Ngôn đành phải làm người lương thiện một lần.

Nhìn thấy anh, gương mặt méo mó của người đàn bà lập tức giãn ra, thay vào đó là một nụ cười thâm độc kéo dài tới gần mang tai.

Bà ta ngược mắt lên nhìn anh, sự châm chọc xen lẫn chế giễu ngập tràn nơi khóe mắt.

- Chúng tôi tìm ngài đã rất lâu rồi đấy, thưa Ngạn tiên sinh!

Dứt lời, người đàn bà vòng tay ra sau hông, rút phăng khẩu súng giắt ở trong đũng quần, chĩa thẳng về phía Ngạn Bách Ngôn mà bóp cò.

Quả đúng như anh dự đoán, tất cả đều là âm mưu của lũ người đáng ghét này.

Anh lách người sang bên cạnh, thuận lợi tránh được viên đạn sắt bóng rắt.

Từ bốn phía xung quanh, một tốp người áo đen chậm rãi bước ra.

Kẻ đi đầu là Hoàn Thống, một gã trùm mafia lớn, dáng dấp vương trượng, cao hơn một mét chín.

Qua gương chiếu hậu, Sơ Sinh sợ hãi quan sát mọi chuyện xảy ra xung quanh.

Cô cúi đầu, lợi dụng chiều cao của ghế xe hồng che khuất tầm nhìn, sau đó lục lọi tìm đồ phòng thân.

Ngạn Bách Ngôn đang gặp nguy.

Nhìn vào bố cục giăng bẫy này của bọn chúng, phe yếu thế đương nhiên là thuộc về hai người họ.

Tuy nhiên, có vẻ như đám người này cùng Ngạn Bách Ngôn có chút quen biết lẫn nhau.

Ngạn Bách Ngôn chỉ là một cựu bác sĩ, chủ tịch tập đoàn kinh tế, hà cớ gì lại dây dưa tới đám xã hội đen này được?

Trong mắt Sơ Sinh, đời tư của anh tương đối bình yên, ít khi phải chịu nhiều động từ bên ngoài.

Lần này họ gặp phục kích, chắc chắn có uẩn khúc phía sau.

Ngạn Bách Ngôn là đang muốn giấu giếm cô một điều gì đó.

Ngạn Bách Ngôn đảo mắt nhìn đám người bặm trợn trước mặt, thái độ vẫn rất bình tĩnh.

Cũng may, Hoàn Thống chưa phát hiện ra sự xuất hiện của Sơ Sinh, anh cũng tạm thời yên tâm phần nào.

Đám người bao vây thành vòng tròn, đem Ngạn Bách Ngôn giam ở bên trong.

Giữa bốn bề là súng, Ngạn Bách Ngôn không có vũ khí phòng thân, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

- Haaa! Ông vẫn còn cay vụ lần trước à?

Nghe anh cười giễu cợt, Hoàn Thống chỉ nhếch môi, mặt vênh lên đầy tự đắc:

- Cay?Ồ! Hoàn Thống tôi đâu phải là dạng người nhỏ nhen như thế!

Ngừng một lát, ông ta lại tiếp tục nói lớn:

- Tôi không để bụng, nhưng các anh em của tôi lại cực kỳ, cực kỳ để bụng đấy.

À, nhân dịp hôm nay chúng ta gặp lại nhau, tôi có món quà này dành riêng cho anh.

Bốp...!bốp...

Hoàn Thống vỗ tay ra hiệu.

Thuộc hạ của ông ta lập tức mở cốp xe, chật vật kéo xuống một bao xác rắn màu trắng đục, vẫn còn có máu tươi rỉ ra bên ngoài.

Vừa nhìn Ngạn Bách Ngôn liền biết, thứ đựng trong chiếc bao kia là con người.

Khả năng anh ta bị thương không nhẹ.

Nút thắt được mở ra, Ngạn Bách Ngôn lập tức sa sầm cả mặt.

- Bạc Phi!

Anh gọi lớn tên Bạc Phi, thế nhưng anh ta bây giờ chỉ còn thờ thoi thóp, hai tay đã hoàn toàn bị đấm người Hoàn Thống đập nát đến tàn phế.

Ánh mắt sắc lạnh của Ngạn Bách Ngôn thoáng gợn sóng.

Đã sắp xếp cho Bạc Phi bay ra nước ngoài sống ẩn tích, vậy mà còn bị chúng phát hiện ra.

Không cấp cứu kịp thời, một là mãi mãi bị bại liệt, hai là Bạc Phi sẽ

không thể nào qua khỏi.

Hoành Thống ngồi xổm xuống bên cạnh Bạc Phi, túm lấy một nhúm tóc của anh nhắc lên.

Gương mặt Bạc Phi đầy máu, hai mắt sưng húp, môi chỉ có thể mấp máy vài tiếng yếu ớt.

- Người anh em tốt của anh thật là ngu dốt.

Yên ổn mà định cư bên Trung thì không muốn, lại thích quay về đây để nộp mạng cho tôi.

Chậc...!Mồi ngon như thế này, làm sao chúng tôi dám từ chối!

- Nói đi! Mà muốn gì?

Ngạn Bách Ngôn không còn thời gian đôi co với bọn chúng, trực tiếp nêu vấn đề.

Trong suốt những năm tháng qua, anh đã che giấu một bí mật rất lớn.

Thân phận thật của anh, chính là ông trùm xã hội đen, bảo lãnh tất cả các bang phân bố hầu khắp trong nước và ngoài nước.

Mặc dù là trùm xã hội đen, thế nhưng Ngạn Bách Ngôn lại âm thầm hợp tác với Cục cảnh sát thành phố, tiến hành bắt giữ hàng trăm vụ buôn bán người, mại dâm và m.a túy chấn động.

Chính vì vậy, mọi hoạt động của anh đều được cục cảnh sát bí mật làm ngơ, không bao giờ điều tra nhận phạt.

Hoành Thống buôn bán chất cấm xuyên lục địa, thuộc nhóm tội phạm cực kỳ nguy hiểm.

Cục cảnh sát rào bắt đã năm năm nay, nhưng chưa khi nào thành công.

Sáu tháng trước, nhờ sự hợp tác của Ngạn Bách Ngôn, cuối cùng bọn chúng bị bắt quả tang khi đang vận chuyển số lượng chất cấm khổng lồ ở biên giới Thổ Nhĩ Kỳ.

Hoành Thống trọng thương, nhảy xuống vực tự sát, may mắn không chết.

Để điều tra ra chân tướng, ông ta đã phải dốc toàn bộ lực lượng, gấp rút tra khảo toàn bộ thuộc hạ.

Phát hiện kẻ chủ mưu đứng đằng sau, âm thầm cài do thám vào trong người của Hoành Thống, chính là Ngạn Bách Ngôn.

Mà kẻ phản đồ không ai khác, là Bạc Phi đang sống dở chết dở nằm dưới đất kia.

- Tám mươi hai anh em của tôi, kẻ bị giết, kẻ phải thụ án trong tù, tiền bạc đổ sông đổ bể, thử hỏi, mối thù này ông đây không trả sao xứng mặt làm thủ lĩnh?!

Hoành Thống gằn giọng hét lớn.

- Ngạn Bách Ngôn, mày và đám súc sinh kia phải chết!.

Chương 64: 64: Bà Đây Chưa Từng Ngán Một Ai

Tút...!tút...!tút...

Thuộc hạ Hoàn Thống sắp sửa nổ súng, đột ngột bị tiếng còi xe làm cho giật nảy mình.

Ánh đèn xe chiếu sáng rực, rọi khắp con đường trống vắng.

Ngạn Bách Ngôn lo lắng nhìn về phía xe, lồng ngực không ngừng đánh trống.

Chết tiệt, người phụ nữ của anh bại lộ tung tích rồi!

Ngạn Bách Ngôn muốn vọt lên phía trước nhưng hoàn toàn không thể.

Anh cùng Bạc Phi bị bao vây bốn phía, xung quanh là mấy chục họng súng chĩa thẳng, chỉ cần cử động cơ thể liền chắc chắn ghim vài trăm viên đạn.

- À há! Thì ra, trong xe vẫn còn người.

Hoàn Thống sung sướng như mở được cò trong bụng, đưa tay lau lau mũi, lò dò bước về phía xe.

Càng đến gần, ông ta càng trông thấy rõ dung mạo của người ngồi trên xe.

Sơ Sinh nắm chặt vô lăng, hé nửa đầu qua cửa xe, mở miệng hét lớn:

- Ngạn Bách Ngôn khốn kiếp! Anh dám tăng tịu với người đàn bà khác cơ à.

Kể cả anh có chết ở đây, tôi cũng đích thềm quan tâm nữa!
Dứt lời, Sơ Sinh cầm một tấm ảnh nhỏ đem vò nát, hung hăng ném xuống dưới đất.

Chưa dừng lại, cô còn giơ ngón giữa về phía Ngạn Bách Ngôn, nhếch môi cười nhạt:

- Tôi không trông thấy gì cả.

Ngạn Bách Ngôn là người đàn ông tôi căm ghét nhất.

Mười ba năm anh giam cầm tôi, dày vò tôi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Tôi nhịn nhục đủ rồi.

Ngày hôm nay, không cần tôi ra tay, anh cũng chờ chết đi!
Sơ Sinh ngửa cổ cười như điên.

Tiếng cười vang vọng thấu trời, dường như mọi nỗi uất hận của cô tích tụ đã bao năm, nay mới có cơ hội bùng cháy.

Đám người chết lặng.

Trong đầu bọn chúng tự vẽ ra viễn cảnh, người phụ nữ của Ngạn Bách Ngôn sẽ sợ hãi bước xuống xe, khóc lóc, quỳ lạy xin được tha mạng cho người đàn ông của mình.

Thật không ngờ cô lại phũ phàng, lạnh lùng đến như thế.
Ngạn Bách Ngôn đứng chôn chân tại chỗ.

Mãi một lúc sau, anh mới hoảng hồn, hai bàn tay nắm lại thật chặt, bắt đầu phản bác:

- Cút! Để tôi thoát khỏi đây, tôi sẽ đích thân bóp nát à đàn bà độc địa như cô!

- F*ck! Goodluck!

Sơ Sinh cong môi thách thức, đoạn nhấn chân ga, lao vọt lên phía trước.

Khoảng ba phút sau, chiếc xe hoàn toàn mất dạng.
Đám người Hoàn Thống muốn đuổi theo nhưng không còn kịp.

Ông ta cúi xuống, nhặt tấm ảnh đã bị vò nát, mở ra xem xét.

Trong ảnh là Ngạn Bách Ngôn cùng người phụ nữ khác đang quấn chặt thân với nhau, làm chuyện xấu hổ.

- Đúng như cô ta nói! Mà lén lút ngoại tình? Haaa! Tưởng Ngạn tiên sinh phẩm hạnh tới thế nào.

Hóa ra cũng thối nát chẳng khác gì súc vật!

Ngạn Bách Ngôn im lặng không đáp, gương mặt bộc lộ rõ vẻ cam chịu.

Hoàn Thống vẫn chưa chịu dừng tay, giật lấy khẩu súng từ phía đàn em, đem gõ gõ lên má của Ngạn Bách Ngôn.

- Bị một con đàn bà ruồng bỏ, nhục nhã nhỉ?

Đám đàn em cũng phá lên cười, phụ họa theo.

Chúng tin chắc rằng, phần thắng đã nằm trong lòng bàn tay.

Ngạn Bách Ngôn không chết sớm thì cũng chết muộn.

Chi bằng, cứ thỏa sức chơi đùa với anh một phen, có phải hứng thú hơn hay không?

Tuy nhiên, chỉ một giây sau đó, nụ cười trên môi của đám người này lập tức bị dập tắt.

Từ trong bóng đêm, chiếc Bugatti lúc trước bỗng phóng từ hướng ngược lại, lao về phía chúng với tốc độ kinh hoàng.

Lông mày Sơ Sinh nhíu chặt, tay trái điều khiển vô lăng một cách thuần thục, tay còn lại nắm chặt khẩu súng ngắn tìm được dưới hốc xe, nhằm hướng Hoàn Thống lao nhanh tới.

Khóe miệng Sơ Sinh cong lên, tạo thành một đường khuyết hoàn mỹ.

Với khoảng cách đẹp như thế này, chắc chắn kế hoạch sẽ thành công.

- Bắn!

Hoành Thống hét lớn ra hiệu.

Đám đàn em trở nên luống cuống, bóp cò loạn xạ.

Tuy nhiên, chiếc Bugatti vô cùng chắc chắn, đạn bắn qua chỉ làm mặt kính rạn một vài đường nhỏ.

Đoàng...!đoàng...

Sơ Sênh ngắm chuẩn đầu Hoành Thống, tiến hành chuẩn bị bóp cò.

Hoành Thống phản ứng cũng vô cùng nhanh nhẹn, lập tức nhảy phốc sang phía Ngạn Bách Ngôn, kéo anh chắn lên phía trước.

Sơ Sênh nghiêng tay, chuyển hướng đạn về phía người đàn bà chặn xe lúc trước.

Hai viên đạn lập tức phóng ra, tốc độ bắn đi vô cùng khủng khiếp, trực tiếp xuyên thủng vùng ngực của bà ta.

Vừa vặn lúc đó, xe lao tới nơi với tốc độ kinh hoàng, tàn bạo húc văng đám thuộc hạ ra xa tới hơn hai mét.

Kẻ nào người nấy nằm co ro trên đất, bị thương vô cùng trầm trọng.

- Tàn Dung!!!

Hoành Thống rú lên một tiếng thảm thiết.

Ông ta không ngờ, chỉ vì thiếu đề phòng, lại bị hai kẻ kia ngang nhiên diễn kịch qua mặt.

Tàn Dung nằm gục trên đất, liên tục thở thoi thóp.

Sơ Sênh vươn tay về phía ông ta, hếch mặt đe dọa.

- Mau thả anh ấy ra nếu ông còn muốn bà ta sống sót!

Hai viên đạn xuyên lệch vị trí tim.

Nhưng nếu không nhanh chóng cấp cứu, Tần Dung sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

- Con khốn! Tao giết chết chúng mày!

Ông ta vung tay về phía Ngạn Bách Ngôn, toan giết chết anh.

Thế nhưng, Ngạn Bách Ngôn chỉ cười nhẹ, như có như không, rút từ thắt lưng một con dao bấm, đâm thẳng vào eo Hoàn Thống.

Anh chỉ định chơi đùa với chúng lúc nữa.

Ai ngờ, phu nhân của anh lại còn sôi máu hơn cả anh.

Thật là đáng nể!

Hoàn Thống bị đau, co chân đạp lên bụng Ngạn Bách Ngôn.

Đoàng!

Tiếng súng nổ ra thêm lần nữa.

Viên đạn ghim thẳng lên đùi ông ta, làm cho Hoàn Thống đau đớn, quỳ phục trên đất.

Xe cảnh sát từ xa rú vang.

Lúc Sơ Sinh trốn trong xe hơi đã lén lút gọi điện thông báo.

Cục cảnh sát nhanh chóng cử đội đặc nhiệm gấp rút tới ứng cứu, bao vây bốn phía.

Lúc này, cô mới mở cửa xe, ung dung bước xuống.

Gương mặt xinh đẹp, ngạo nghễ đầy nét kiêu ngạo của một kẻ chiến thắng, ngược nhìn ông ta từ trên cao.

- Chậc...! Hoàn Thống à Hoàn Thống, bà đây chưa ngán bất cứ kẻ nào!

Hoàn Thống cùng đồng bọn bị cảnh sát còng tay lên xe.

Bắc Phi cũng đã được đem đi cấp cứu.

Nhìn hiện trường vụ án ngổn ngang, Ngạn Bách Ngôn chỉ còn biết

lắc đầu cười khổ.

Anh vươn tay, ôm Sơ Sinh vào lòng, dịu dàng khen ngợi hết lời:

- Bà xã của anh đâu phải là bình hoa di động! Đến hồ còn phải sợ em một vành đấy!.

Chương 65: 65: Lời Mời Biểu Diễn

Ồ! Anh thử đưa tay chạm lên môi đi!

Sơ Sênh bị anh ôm chặt đến nghẹt thở, dùng tay đẩy đẩy Ngạn Bách Ngôn ra khỏi người, nhú mày nhìn anh bằng ánh mắt dò xét.

Ngạn Bách Ngôn cũng rất thành thật, nghe lời Sơ Sênh liền đưa tay lên môi, cảm thấy không có gì lạ liền nhú mày, ngơ ngác nhìn cô vô cùng khó hiểu.

- Anh thấy...!môi anh vẫn gợi tình như trước mà.

Hay là, em thấy cách anh hôn em khác đi rồi ư?

Sơ Sênh thiếu chút nữa đã phun sạch nước miếng trong miệng mình ra bên ngoài.

Con người gì vậy chứ? Mặt dày còn hơn cả đất nồi!

Cô dí ngón trỏ lên trán anh, hừ lạnh chế giễu:

- Miệng anh dẻo như kẹo.

Chẳng trách ong bướm bám theo dày đặc!

Dứt lời, cô vung tay toan ném súng của Ngạn Bách Ngôn vào trong sọt rác.

Chợt nhận ra, bên trong vẫn còn một viên chưa nhả đạn, Sơ Sênh đem lên mắt nhìn ngắm chút nữa, sau đó chĩa thẳng họng súng lên trời, thản nhiên bóp cò.

Đoàng!

Viên đạn tức tốc lao vút lên không trung, biến mất vào trong bóng đêm.

Đội cảnh sát đang lúi húi xử lý hiện trường, đột ngột bị tiếng nổ vang làm cho cả người giật nảy, đồng loạt ngược mắt lên nhìn về phía hai người họ.

Beng!

Khẩu súng đáng thương bị Sơ Sinh ném thẳng vào trong sọt rác không một chút thương tiếc.

Trước khi ném, cô còn ngang nhiên vịn gậy chốt nòng trước con mắt ngỡ ngàng của Ngạn Bách Ngôn.

Cổ họng anh từ từ chuyển động, tiếc rẻ nhìn chằm chằm khẩu Glock 17 đắt đỏ bị bà xã hành hạ không còn ra hình thù. Hai người không về đồn cảnh sát mà lên xe về thẳng nhà.

Mối quan hệ của Ngạn Bách Ngôn và cục cảnh sát càng được giữ kín càng tốt.

Hai bên ngầm hiểu điều luật này, do vậy sau khi hoàn thành thủ tục dọn dẹp hiện trường liền chia hai hướng, nhanh chóng rời đi. Đứng dưới tầng trệt của khu chung cư, Ngạn Bách Ngôn vẫn còn lưu luyến, chưa muốn rời xa cô.

Dù ngày nào anh cũng có thể tìm gặp được Sơ Sinh, nhưng xúc cảm luôn trong trạng thái nơm nớp nhớ nhung, vô cùng khó chịu.

Màn cầu hôn thất bại thảm hại, Ngạn Bách Ngôn vẫn không chịu từ bỏ.

- Em chưa sẵn sàng thôi đúng chứ? Em vẫn có tình cảm với anh mà! Anh níu tay Sơ Sinh, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, mặt dày hỏi lại.

Sơ Sinh giậm chân đầy bất lực, chỉ có thể chống chế đáp:

- Em đâu thể nói trước được. Tất cả còn phải phụ thuộc vào thái độ của anh!

Ngạn Bách Ngôn đen sì cả mặt, thờ dài nói tiếp:

- Được! Được! Mai gặp nhé!

- Rảnh quá đấy!

Cô giật tay ra khỏi người Ngạn Bách Ngôn, sau đó quay lưng đi thẳng về cửa thang máy.

Nhìn theo bóng dáng cô khuất dần, tâm tư Ngạn Bách Ngôn vô cùng phức tạp.

Anh xoa xoa hai tay vào nhau, tấm lưng cao rộng dựa lên thành kính xe, điểm nhìn vẫn hướng về phía tầng nhà nơi cô và hai đứa nhóc đang sống.

Hiện tại đã là hai giờ đêm!

Khu chung cư hoàn toàn vắng người.

Chỉ có một mình Ngạn Bách Ngôn vẫn đứng lặng phía dưới, hai tay xỏ trong túi quần.

Độ một tiếng sau, Ngạn Bách Ngôn mới lên xe rời đi.

Buổi tối hôm nay, anh cùng Sơ Sinh đã trải qua sự việc tương đối nguy hiểm.

Bản thân anh vốn không mấy đoái hoài tới sự nguy hiểm của bản thân nhưng an toàn của Sơ Sinh vẫn phải là ưu tiên hàng đầu.

Muốn bù đắp cho em, nhưng em lại đủ trưởng thành để không cần anh chăm sóc.

Có lẽ, mười bốn năm qua, là Ngạn Bách Ngôn đã hoàn toàn yêu sai cách.

Trải qua một đêm ồn ào, cả hai người họ đều thức dậy rất muộn.

Riêng Quả Đào và Quả Mận đã được thím Trương đưa đến trường mẫu giáo từ sớm.

Lúc Sơ Sinh tỉnh dậy, thím Trương đã chuẩn bị tươm tất cho lũ trẻ, chẳng khác gì một người bà ruột thịt.

Sơ Sinh khá may mắn khi tìm được thím Trương, tính cách tuyệt đối cẩn thận và chu đáo hết mình.

Cô vờn vai mấy cái, tập một bài thể dục nhịp điệu, sau đó check lại lịch trình trong buổi sáng ngày hôm nay.

Kể từ sau khi Ngạn Bách Ngôn tuyên bố với tất cả giới truyền thông về mối quan hệ giữa hai người họ, những tin đồn ác ý về cô cũng đã được loại bỏ hoàn toàn.

Lịch biểu diễn lại dày đặc, tiếp theo sẽ là những chuỗi ngày tương đối vất vả.

Lâm Ngọc hót hải từ dưới lầu đi lên, trên tay còn cầm theo tập sổ sách rất dày.

- Chị đã thay em trả lời toàn bộ email mời hợp tác.

Buổi sáng, chúng ta sẽ có một chuyến đi khá xa, tới thành phố Cẩm, cách đây hơn năm mươi cây số.

- Họ muốn em hát live hay thu âm?

Sơ Sênh vừa đánh răng, vừa cất tiếng hỏi.

Lâm Ngọc yên lặng một lúc, sau đó liền đáp gọn lỏn:

- Phía đại diện công ty muốn em hát live trên sân khấu với vai trò khách mời danh giá.

Họ sẽ tổ chức buổi lễ trao thưởng lớn cho các vận động viên tiêu biểu trong nước.

Em, chính là khách quý của họ đấy!

Lâm Ngọc nháy nháy mắt ra hiệu..

Chương 66: 66: Chúng Ta Lại Gặp Nhau

Sơ Sinh nghe vậy liền gật gù đồng ý, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Cô chỉ mang theo túi xách và vài đồ dùng trang điểm cần thiết, sau đó cùng Lâm Ngọc bước xuống dưới tầng trệt.

Lâm Ngọc xoay xoay chìa khóa trong tay, vừa đi vừa hỏi Sơ Sinh:

- Em dự tính khi nào thì sẽ kết hôn?

Lâm Ngọc chớp chớp hai mắt, nhìn Sơ Sinh không rời.

Bây giờ khắp nơi, ai ai cũng biết cô là vợ sắp cưới của ông trùm Ngạn Bách Ngôn, vị thế trong giới giải trí lại càng được củng cố và tăng thêm nhiều bậc.

Sơ Sinh chỉ cười trừ, đáp qua loa:

- Em chưa nghĩ đến chuyện này!

Lâm Ngọc muốn hỏi thêm nữa, nhưng cuối cùng đành nén lại tính tò mò, cùng Sơ Sinh mở cửa xe bước vào.

Lần này, Lâm Ngọc phụ trách lái xe.

Đoạn đường đến công ty S khá thuận lợi, chủ yếu là đường cao tốc.

Do vậy, hai người đến điểm hẹn sớm hơn dự tính.

- Tình tiên sinh là giám đốc công ty thể thao S.

Hôm nay chúng ta sẽ tiến hành bàn bạc cụ thể về thời gian, cát - xê và kế hoạch lên ca khúc.

Sơ Sinh gật đầu, mở cửa bước xuống xe.

Hoa viên của công ty S vô cùng rộng rãi và thoáng đãng.

Ngay giữa sân trước là đài phun nước hình con rồng ngậm quả bóng cao hai mét được đúc bằng vàng nguyên chất.

Đây cũng chính là biểu tượng cao quý có một không hai, đại diện cho giới thể thao toàn quốc.

Các vận động viên theo đủ mọi loại bộ môn đi đi lại lại không ngừng nghỉ, hăng say tập luyện thể dục để khởi động cơ thể.

Lâm Ngọc bị toàn những "múi" là "múi" làm cho hoa cả lên, hết đưa mắt nhìn chăm chăm vào thân thể cường tráng của các vận động viên lại tham lam nuốt nước bọt ừng ực.

Đến nỗi, Sơ Sinh xấu hổ thay, phải đưa tay bẹo lên hông Lâm Ngọc cảnh cáo.

- Xôi thịt béo bở như thế này, không được thưởng thức thì thật phí! Lâm Ngọc thở dài đáp.

Họ được nhân viên phụ trách tiếp khách dẫn lên tầng năm, là nơi giám đốc Tình Vu làm việc.

Cộc...!cộc...

Nhân viên đưa tay gõ lên thành cửa ba tiếng.

Chưa đầy một phút sau, phía bên trong phòng liền vang lên giọng nói khàn khàn của Tình Vu.

- Mời vào!

Sơ Sinh cùng Lâm Ngọc bước vào.

Vừa trông thấy cô, Tình Vu lập tức đứng dậy, tay bắt mặt mừng sẵn đón:

- Hoan nghênh, hoan nghênh cho công ty chúng tôi rất nhiều.

Ca sĩ Sơ Sinh, được cô đồng ý nhận lời biểu diễn, tôi quả thực rất mừng!

Tình Vu tuổi đời trên dưới năm mươi, tuy nhiên tóc ông chưa bạc, nếp nhăn cũng rất mờ, trông trẻ hơn tuổi rất nhiều.

- Xin chào! Giám đốc Tình!

Sơ Sinh cũng vui vẻ chào hỏi lại ông, đặt túi sang một bên, ngồi xuống phía đối diện.

Tình Vu rót cho cô và Lâm Ngọc ly trà phổ nhĩ quý hiếm, mùi thơm dịu ngọt lan tỏa khắp không gian, cực kỳ dễ chịu.

Ông nở nụ cười hiền lành, trực tiếp vào thẳng vấn đề:

- Bên công ty đã gửi lời mời qua email cho cô.

Chẳng là, năm ngày nữa, chúng tôi sẽ mở lễ trao giải cho các vận động viên đạt thành tích cao tại cuộc thi thể thao Châu Á.

Lần này, lễ trao giải sẽ được phát sóng trực tiếp trên các đường kênh toàn quốc.

Sơ Sinh ồ lên một tiếng, tỏ vẻ rất đỗi kinh ngạc xen chút ngỡ ngàng mộ.

Ngừng một chút, giám đốc Tình tiếp tục nói:

- Chúng tôi rất ngưỡng mộ tài năng cùng tầm ảnh hưởng lớn của tiểu thư Sơ Sinh.

Vì vậy lần này, rất mong cô sẽ đích thân biểu diễn ca nhạc, mở màn cho lễ trao giải.

- Tôi sẽ cố gắng hết mình!

Sơ Sinh mỉm cười đáp.

Lần này hát live trực tiếp, cô chắc chắn phải dưỡng giọng cho thật tốt để khiến cho buổi lễ thành công tốt đẹp nhất.

- Thời gian biểu diễn cụ thể sẽ được bố trí như thế nào, thưa ông?

Lâm Ngọc mở giấy bút ra ghi chép, ngẩng đầu hỏi ông Tình.

Ông Tình mở tập hồ sơ, rút ra một tờ giấy đã được đánh máy cẩn thận, trao lại cho cô.

- Đây là toàn bộ các việc quan trọng mà chúng ta cần phải làm.

Vì tiết mục của tiểu thư Sơ Sinh sẽ được biểu diễn tại phần mở màn nên tương đối gấp.

Có điều gì thắc mắc, cô có thể hỏi thêm tôi.

Sau khi đọc đi đọc lại lịch trình, Sơ Sinh cũng không cảm thấy quá khó.

Cô gật đầu, đồng ý với những thỏa thuận mà ông Tình đưa ra.

Chỉ riêng có một việc, Sơ Sinh muốn được trực tiếp tới khảo sát sơ qua bố cục sân khấu, từ đó tìm ra vị trí biểu diễn cho phù hợp.

Nghe cô bày tỏ mong muốn, giám đốc Tình lập tức gật đầu ngay, bèn đứng dậy dẫn cô tới phòng dự định tổ chức trao giải. Sân khấu dự trù nằm ở phía sau dãy nhà làm việc.

Thì ra, nơi đây được chia làm hai phân khu lớn.

Phía trước là dãy VIP, là nơi làm việc của các lãnh đạo cấp cao cùng hệ thống phòng tập cho đội tuyển vận động viên.

Phía sau là sân khấu trao giải, đồng thời cũng là khu vực tổ chức thi đấu trong nước cho các cuộc biểu diễn cấp quốc gia. Khán đài vô cùng rộng lớn, màu sắc chủ đạo là màu đỏ sang trọng với một trăm dãy ghế phủ voan đỏ.

Nhìn bậc thềm cao rộng trước mắt, Sơ Sinh có chút hồi hộp.

Cô nhẹ nhàng bước chân lên từng bậc thềm, đứng chính giữa sân khấu, đảo mắt quan sát khắp khán đài, cảm tưởng như bản thân cô lọt thỏm trong không gian mênh mông.

Hai mắt Sơ Sinh nhẹ nhàng khép lại, đôi môi anh đào mấp máy từng giai điệu của bài hát sắp ra mắt, cảm xúc dâng trào mãnh liệt.

Đột nhiên, từ phía sau lưng cô chợt xuất hiện một thân ảnh uyển chuyển quen thuộc.

Cô ta dừng lại bên cạnh Sơ Sinh, khuôn mặt xinh đẹp lộ rõ nét tà ác kinh động, đặc ý nhếch môi cười nhạt:

- Chúng ta lại gặp nhau, Nghiêm Sơ Sinh!.

Chương 67: Bí Mật Lộ Tẩy Phần 1

Nghe tiếng gọi, Sơ Sinh lập tức mở mắt, xoay người nhìn sang.

Quả đúng như cô dự đoán từ trước, nhất định oan oan tương phùng, cô và Monaco sẽ còn gặp mặt.

Chỉ không ngờ, sau bốn năm gặp lại, Monaco đã hoàn toàn thay đổi.

Mái tóc dài của cô ta đã cắt thành đầu nắm, trang điểm đậm hơn nhiều, khuôn mặt ngây thơ, mềm mỏng khi trước cũng đã thay bằng sự lạnh lẽo đến mức kinh sợ.

Monaco khoanh hai tay trước ngực, hất hàm nhìn về phía Tình Vu, nói lớn:

- Ông xã, cảm ơn anh đã mời ca sĩ Sơ Sinh theo ý muốn của em!
Sơ Sinh sững sốt, hết nhìn Monaco lại nhìn về phía Tình Vu.

Cô không ngờ Tình Vu lại chính là chồng của Monaco, vụ hợp tác lần này, cũng do đích thân Monaco yêu cầu chồng mời Sơ Sinh.

Âm mưu thâm sâu đằng sau vụ này, Sơ Sinh tạm thời chưa nắm rõ.

Cô chỉ chắc chắn một điều, Monaco sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

Theo tiếng gọi của vợ, Tình Vu từ dưới khán đài nhanh chóng rảo bước đi lên.

Monaco vươn tay ôm choàng lấy cổ chồng, lại rất âu yếm đặt lên trên má Tình Vu một nụ hôn nồng cháy.

Trông vợ chồng họ vô cùng thân thiết, hạnh phúc, khiến nhiều người cảm thấy ghen tị.

Tình Vu nắm chặt tay vợ, giới thiệu với Sơ Sênh:

- Tiểu thư Sơ Sênh, đây là vợ tôi, Monaco!

- Không cần đâu anh!

Monaco ngắt lời chồng, ném về phía Sơ Sênh cái nhìn đầy khinh dể:

- Bốn năm trước, em đã từng gặp qua cô ấy! Cũng có thể xem là người quen cũ đi!

- Tình phu nhân nói đúng, ông Tình không cần khách sáo!

Sơ Sênh mở lời, lịch sự đáp.

Tình Vu ngạc nhiên, bày tỏ ý muốn mời Sơ Sênh cùng dùng bữa với vợ chồng ông nhưng cô khéo léo từ chối.

Trước khi rời đi, Monaco còn không quên ngoái đầu lại, nháy mắt ra hiệu cho Sơ Sênh.

Nhìn thấy cô đứng sững người một lúc, Lâm Ngọc bèn lên tiếng gọi:

- Sênh, chúng ta đi thôi!

Trên quãng đường về, Sơ Sênh đều im lặng không nói, khuôn mặt xinh đẹp trầm hẳn xuống, đầy rẫy suy tư.

Lâm Ngọc muốn lên tiếng hỏi thăm nhưng lại thôi.

Về Monaco, Lâm Ngọc cũng đã nghe qua.

Cô ta là vận động viên bơi lội nổi tiếng trong nước, hai năm trước đã từng giành huân chương vàng tại giải bơi lội toàn Châu Á.

Cũng chính nhờ thành tích cao này, Monaco đã quen được với Tình Vu.

Một tháng sau cuộc gặp gỡ, họ lên duyên vợ chồng.

Sơ Sênh không tin cuộc hôn nhân giữa hai người họ được xây dựng trên nguyên tắc tình yêu.

Từ cái nhìn mà Monaco dành cho chồng, đều chỉ tồn tại hai chữ "lợi dụng".

Có lẽ, cùng là những người phụ nữ đã chịu qua nhiều tổn thương trong tình yêu tay ba với Ngạn Bách Ngôn, Sơ Sinh hiểu Monaco hơn ai hết.

Chỉ thấy đáng thương cho Tình Vu, bị người mình yêu rắp tâm lợi dụng.

Reng...!reng...

Điện thoại của cô hiển thị cuộc gọi tới là Ngạn Bách Ngôn.

Cả ngày hôm nay, cô chưa trả lời tin nhắn của anh khiến anh rất lo. Ngay khi đầu dây bên kia bắt máy, Ngạn Bách Ngôn âm thầm thờ phào, gấp gáp lên tiếng hỏi:

- Đường truyền mạng của em có vấn đề ư?

Sơ Sinh nhìn lại cột sóng điện thoại, căng đét, lắc đầu ngơ ngác đáp:

- Không có! Mạng của em rất khỏe!

- Ừ! Vậy mà anh chờ gần một ngày em còn không thèm đọc tin nhắn! Giọng nói của anh có chút trách móc, giống hệt trẻ con.

Sơ Sinh đột nhiên nghĩ lại một Ngạn Bách Ngôn mười bốn năm đối diện với cô chỉ bằng khuôn mặt lạnh lùng, kiệm lời, vậy mà giờ đây tâm tính lại đối khác hoàn toàn! Trên đầu cô bất giác chảy đầy vạch đen.

- Cứ cho là vậy đi! Anh gọi em làm gì?

Sơ Sinh hời hợt đáp.

Trước thái độ không mấy vui vẻ của cô, Ngạn Bách Ngôn chỉ cười trừ:

- Anh đang ở nhà em này! Em thích ăn hoành thánh phải không? Ấy dà, anh đang cùng hai đứa nhóc nặn bánh này! Mau về thưởng thức nhé!

Hả?!

Sơ Sinh ngồi bật dậy, thẳng lưng kêu lớn:

- Này, này, Bách Ngôn! Ai cho phép anh tự tiện vào nhà của em.

Mau đi về ngay!

Cô chưa kịp nói thêm gì cả liền bị Ngạn Bách Ngôn thẳng thừng cúp

máy.

Từng tiếng tút...!tút dài vang lên liên tục như đang trêu ngươi Sơ Sênh.

Ở trong phòng, cô có những bí mật cất giữ, không muốn Ngạn Bách Ngôn trông thấy.

- Chị Lâm Ngọc, có thể đi nhanh hơn được không?

Lâm Ngọc lập tức gạt đầu, tăng tốc lao vụt trên đường cao tốc.

Trong phòng bếp, Ngạn Bách Ngôn đeo tạp dề, hai bàn tay dính đầy bột trắng, đang cùng hai đứa nhóc nhào bột.

Thừa Thiên cầm lấy một cục bột nhỏ, đem lên miệng đòi ăn, liền bị Ngạn Bách Ngôn giật lấy:

- Này này! Con có biết ăn đồ chưa chín sẽ bị đau bụng hay không?

Thừa Thiên mặc dù không mấy vui vẻ, nhưng cũng đành ngậm ngùi nghe lời anh.

Quả Mận thì ngoan hơn, từ đầu tới cuối chỉ chăm chú nặn bánh sao cho đẹp nhất, tính cách cẩn thận như mẹ nó.

- Cha Hình cũng biết làm bánh này!

Thừa Thiên đột nhiên lên tiếng.

Tuy lời nói của thằng bé chỉ là ngây ngô nhưng lại có tính sát thương rất cao đối với Ngạn Bách Ngôn.

Anh dừng tay lại, bế Thừa Thiên vào trong lòng, bóp bóp hai cái má phúng phính của thằng bé, cười đáp:

- Ông bà nội có yêu các con không? Sao chú không thấy họ đến thăm ba mẹ con?

Nghe anh hỏi, Quả Mận ngửa cổ lên nhìn anh, đôi mắt long lanh hết sức đáng yêu:

- Mẹ nói, cha Hình là cha nuôi.

Ông bà nội cũng là ông bà nuôi!

Keng!

Ngạn Bách Ngôn thần thờ, nhất thời há hốc miệng sừng sốt, làm rơi

cả chiếc thìa nhỏ đang cầm trong tay.

"Cha Hinh là cha nuôi"?

Trẻ con không biết nói dối.

Vậy, cha đẻ của chúng, là ai?.

Chương 68: Bí Mật Lộ Tẩy Phần 2

Này này, hai đứa không được nói dối chú nhé! Mẹ Sơ Sinh mà biết, mỗi đứa ăn mười cái roi vào mông!

Thừa Thiên nghe vậy, cảm thấy vô cùng oan ức, lập tức chu môi, chỉ tay về phía phòng ngủ của nó mà thanh minh:

- Thừa Thiên không nói dối.

Chú già, con dẫn chú đi xem!

Dứt lời, thằng bé đứng phắt dậy, hai cái chân lon ton chạy trước, bàn tay bé xíu chộp lấy tay Ngạn Bách Ngôn mà kéo đi.

Lúc đầu, anh cũng chỉ nghĩ đơn giản là thằng bé dẫn anh vào ngắm mô hình đồ chơi của nó.

Ngay khi cửa phòng được mở ra, đập vào mắt Ngạn Bách Ngôn là một số bức ảnh chụp ba mẹ con Sơ Sinh được treo ngay ngắn trên tường.

Bức ảnh từ khi Sơ Sinh vừa sinh, còn nằm trên bàn mổ, tay nắm hai đứa bé, cho đến tận lúc chúng lên một tuổi, hai tuổi, rồi lại ba tuổi,... Nhưng tuyệt nhiên, không tấm hình nào có bóng dáng Lã Hinh chụp chung.

Càng nhìn, Ngạn Bách Ngôn càng cảm thấy quái lạ, tay vuốt vuốt cằm, khuôn mặt tuấn mỹ rơi vào trầm tư.

Anh đi đến bức ảnh cũ nhất, chụp Sơ Sinh trong phòng sinh.

Ngày tháng đề bên dưới là ngày hai mươi sáu, tháng mười một.

- Hai mươi sáu, tháng mười một! Hai mươi sáu, tháng mười một!

Ngạn Bách Ngôn lẩm bẩm trong miệng, không để ý đến Thừa Thiên đang lúi húi ở trong góc thùng chứa đồ, tìm kiếm thứ gì đó.

Ngày anh và Sơ Sinh trao thân cho nhau lần đầu tiên ở trong khách sạn, là ngày mừng năm, tháng ba.

Hai mắt Ngạn Bách Ngôn lập tức sáng rực! Anh vội vã rút điện thoại, chụp ảnh hai đứa nhóc, gửi gấp cho A Hào và Quý Thần.

Quý Thần đang nằm dài trên sofa ăn hạt nho khô, bên cạnh là A Hào ngồi đằng trước, bàn tay lật giở mái tóc nắm của Quý Thần, kiếm có tìm tóc bạc để nhổ.

- Ấy! Nhẹ thôi! Đau chết đi được!

Quý Thần bị nhổ tóc, đau điếng kêu lên.

A Hào tức giận, túm lấy nhúm tóc của Quý Thần mà giật ngược ra sau, lẩm bẩm chửi mắng:

- Cóc nhổ cho cậu nữa!

Vừa lúc, điện thoại A Hào reo lên inh ỏi.

Màn hình hiển thị tên người gửi, lập tức giật thót:

- Lão đại! Lão đại gửi tin nhắn!

Cả hai chúm đầu về phía nhau, hồi hộp mở hộp thư đến.

Thường ngày, Ngạn Bách Ngôn chỉ gọi điện, việc lớn hay việc nhỏ, đều gọi chứ không nhắn tin.

Do vậy, cả hai hôm nay đều cảm thấy có chút kì quái.

Nhìn bức ảnh chụp hai đứa bé do Ngạn Bách Ngôn gửi tới, Quý Thần lập tức thốt lên:

- Ê, ông anh! Lão đại qua đêm với em nào mà thòi ra hai cục nợ giống y như đúc thế này?

Bốp!

Cậu ta vừa dứt lời, còn chưa hiểu chuyện gì liền bị ăn một cú đánh không thương tiếc trên đầu.

A Hào nhăn mặt, làm bộ dăm chiêu, ngờ nghếch phán đoán:

- Ngu lẩm! Đây là hai đứa bé của tiểu thư Sơ Sinh đấy.

Quái lạ! Lần trước nhìn thoáng qua, anh đã thấy nghi nghi.

Bây giờ lão đại gửi ảnh...!Phải rồi! Quý Thần, chú mày thấy chúng nó giống ai?

Quý Thần được hỏi, không do dự gật đầu:

- Đôi mắt này, mũi này, cả cái miệng kia nữa, giống hệt lão đại!

Tin nhắn hồi âm nhanh chóng được trả về.

Ngạn Bách Ngôn mở ra xem, cảm giác hồi hộp gần như nghẹt thở.

Trong đầu anh đã mơ hồ lờ mờ trước đáp án, thế nhưng vẫn rất sợ bản thân dự đoán sai.

"Lão đại, chúc mừng anh trở thành kiếp osin!"

Shit! Hai thằng ranh này!

Ngạn Bách Ngôn làu bàu chửi thề.

Chợt, ống quần anh bị bàn tay bé xíu của Thừa Thiên kéo kéo, đôi mắt to tròn màu xanh lơ nhìn anh không chớp:

- Bé con! Con cho người xem cái này!

Cảm giác lần này thật khác lạ.

Ngạn Bách Ngôn run run bế thằng bé trên tay, trống ngực anh đập thình thịch liên hồi.

Càng nghĩ, Ngạn Bách Ngôn càng cảm thấy mình thật vô dụng.

Đường đường là cựu bác sĩ, cuối cùng lại không nhận ra, hai đứa nhóc này giống anh như đúc.

Màu mắt xanh lơ giống cha, cả mái tóc tơ bông này nữa,...

Chúng là các con của anh! Không thể nào nhầm lẫn được!

Ngạn Bách Ngôn không kìm lòng được, dí miệng hôn lên má Thừa Thiên ngẫu nhiên.

Anh chỉ muốn đem cả hai đứa la hét thỏa thích một cách sung sướng, cảm giác như cả thế giới này đều là của anh, của anh hết.

- Lại đây, con gái! Haha! Từ nay về sau không được gọi ta là chú già, nghe chưa?

Tuyết Ưu bị anh bế thốc lên cao, hai tay ẵm hai đứa, sung sướng kêu lớn:

- Gọi cha! Cha ruột của các con đây!

Sơ Sênh vừa chạy lên đến phòng, ôm ngực thở hổn hển.

Cửa được đẩy ra, đập vào mắt cô là cảnh ba cha con Ngạn Bách Ngôn cả người đầy bột mì, đang cùng nhau cười nói ầm ĩ, chạy đuổi bắt khắp phòng, bột bay vương vãi, đồ đạc ngổn ngang,...

- Ngạn - Bách - Ngôn!!!

Nghe tiếng hét của Sơ Sênh, ba cha con Ngạn Bách Ngôn lập tức đứng khựng lại, nhìn cô bằng ánh mắt đầy hối lỗi.

Chờ hai đứa nhóc ăn no, vào phòng xem hoạt hình, Ngạn Bách Ngôn đeo tạp dề, trên tay cầm giẻ lau và hót rác, lúi húi quét dọn nhà cửa. Tuy phải mang thân phận osin, nhưng trong lòng anh vui như mở cờ trong bụng.

- Em à! Tại sao em lại giấu anh một chuyện lớn như thế này?

Anh vừa lau sàn, vừa oan ức chất vấn vợ.

Sơ Sênh nằm dài trên sofa, chẳng buồn để mắt.

- Anh mới là kẻ ngốc.

Người bình thường nhìn thoáng một lần liền nhận ra ba người giống nhau như đúc.

Còn anh thì...

Cô vừa nói, vừa chép miệng, bĩu môi giận dỗi.

Mặc dù Ngạn Bách Ngôn biết hơi sớm, thế nhưng Sơ Sênh đành chấp nhận.

Con không thể không có cha, mỗi lần nghe hai đứa hỏi về cha đẻ, Sơ Sênh vô cùng thương chúng.

Ít ra, Ngạn Bách Ngôn cũng đã thay đổi, cô có thể yên tâm hơn nhiều. Anh ném chổi lau sang bên cạnh, ngồi phịch xuống trước mặt Sơ

Sênh, vòng tay ôm chặt cô vào trong lòng:

- Nhưng em à, anh không nghĩ anh lại giỏi như vậy?

- Giỏi gì cơ?

Sơ Sênh ngơ ngác nhìn anh hỏi.

- Một phát trúng sổ sổ luôn, quá giỏi còn gì?.

Chương 69: 69: Em Chấp Nhận Anh Được Chưa

Anh thôi đi! Đừng có nói giỡn ở đây, không hay chút nào cả!
Sơ Sinh tức giận đẩy Ngạn Bách Ngôn ra, không quên nheo mắt lườm anh thêm lần nữa.

Ngạn Bách Ngôn chỉ cười hì hì, trong lòng anh bây giờ vui như mở cờ trong bụng.

Cuối cùng điều anh mong ước bấy lâu cũng tới, chỉ qua một đêm mặn nồng, lại lập tức được trở thành cha của hai đứa bé.

- Anh muốn vào ngắm con một lát!

Chưa đợi Sơ Sinh đồng ý, Ngạn Bách Ngôn vội vã lao vọt vào bên trong phòng hai đứa nhóc, ngồi xuống giường nhìn chúng đang ngáy o o.

Khuôn mặt bầu bĩnh, lông mi dài cong cong, lại thêm cả mái tóc tơ mềm mượt, chắc...!đúng là sản phẩm độc nhất do đích thân anh tạo ra đây rồi!

Càng nghĩ, Ngạn Bách Ngôn càng thêm vui sướng, cúi đầu hôn lên má hai con một cách ngẫu nhiên.

Sơ Sinh khoanh tay nhìn anh, tựa lưng vào cửa, đột nhiên cảm thấy trái tim mình vui vẻ lạ thường.

Có lẽ, cô đã bắt đầu mở lòng hơn với anh, hay có thể nói cách khác, Sơ Sinh đã hoàn toàn chấp nhận Ngạn Bách Ngôn bước vào cuộc đời mình.

Phải hơn nửa tiếng sau, Ngạn Bách Ngôn mới từ phòng con bước ra, đôi mắt lai có chút đỏ hồng, hàng mi ướt ướt.

Sơ Sênh định trêu chọc anh thêm nữa, nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

- Muộn rồi, anh mau về đi!

Sơ Sênh vẫn nằng nặc đuổi anh ra ngoài.

Điều này khiến Ngạn Bách Ngôn cảm thấy không vui chút nào.

Anh mặc kệ cô, tự động bước vào trong phòng tắm, còn không quên chốt cửa lại.

- Ơ! Anh làm trò gì thế hả?

Sơ Sênh sửng sốt một lúc mới kịp hoàn hồn, chạy tới đập cửa.

Ngạn Bách Ngôn vẫn mặt dày xả nước tắm rửa, còn không quên nói phụ họa theo:

- Anh đâu làm trò gì? Anh chỉ đi tắm, lát anh và em còn chơi cưỡi ngựa cơ mà!

Làn da Sơ Sênh lúc trắng lúc xanh, điên tiết giơ tay đấm đấm vào cửa.

Chỉ cần Ngạn Bách Ngôn dám thò mặt ra, cô nhất định sẽ cho anh răng bay đường răng, môi bay đường môi.

Một lúc sau, Ngạn Bách Ngôn ung dung bước ra, trên người chỉ quấn độc một chiếc khăn tắm vừa cướp được của Sơ Sênh.

- Ui cha! Lạnh quá!

Vừa nói, Ngạn Bách Ngôn vừa cười ti hí, chạy tọt vào trong phòng ngủ, nơi Sơ Sênh đang nằm cuộn tròn trong chăn bông.

Cảm thấy giường ngủ bị lún sâu, Sơ Sênh giật mình quay phắt lại, bờ môi căng mọng tức khắc bị đối phương ngoạm lấy.

- Ưm! Ngạn Bách Ngôn, chỗ ngủ của anh là ở sofa!

Dù cho cô có chống cự hay đẩy anh như thế nào đi chăng nữa, Ngạn Bách Ngôn vẫn ôm riết lấy Sơ Sênh, điên cuồng hôn cô ngẫu nhiên. Nhiệt độ cơ thể của cả hai bắt đầu tăng mạnh.

Quần áo ngủ của Sơ Sênh theo đó cũng dần dần bị lột sạch, rơi vãi xuống giường.

- Khoan...!Anh không thể nhẹ nhàng hơn được sao?

Cô đỏ bừng mặt, chóp mũi cao vút bị Ngạn Bách Ngôn đang không ngừng cọ cọ má lên, có thể nghe rõ tiếng thở đều đều của anh.

Ngạn Bách Ngôn cong môi cười hết sức cảm thú, lại ghé tai Sơ Sinh mà liếc.m lấp, nhẹ nhàng thở thè:

- Đêm nay, em chấp nhận anh được chưa? Sinh, anh đã chờ ngày này lâu lắm, em có biết không?

Sơ Sinh thở gấp, mỗi nơi bàn tay cô chạm vào anh đều bông rớt.

Cô không còn hận Ngạn Bách Ngôn nữa, trong lòng cũng đã hiểu anh nhiều hơn.

Nhận được cái gật đầu đồng ý của cô, Ngạn Bách Ngôn vô cùng mừng rỡ.

Những lần trước đều là anh ép buộc, cô không tình nguyện.

Nhưng hôm nay lại khác, đây mới chính là khởi đầu, là thế giới mới của cả hai.

Sơ Sinh bắt đầu đáp trả lại nụ hôn của anh.

Bàn tay vòng qua cổ Ngạn Bách Ngôn, các ngón tay thon dài luồn sâu vào trong mái tóc đen tơ bông, lưỡi mềm quấn chặt lấy nhau, hăng say thưởng thức mùi vị của tình yêu.

Đôi mắt Ngạn Bách Ngôn lim dim, bờ môi nóng bỏng bắt đầu di chuyển xuống hai bên ngực Sơ Sinh, sau đó dùng lưỡi lướt thành vòng tròn quanh hai *** **.*.

Mỗi lần anh miết sâu, Sơ Sinh đều ưỡn ngực khó chịu, bàn tay bấu chặt ga giường, thở hổn hển hứng trọn từng luồng công kích ngọt ngào của anh.

- Em thấy chưa? Khi em chấp nhận anh, cơ thể em cũng thành thật hơn rất nhiều!

Ngạn Bách Ngôn ôm lấy eo nhỏ, cười khe khẽ.

Bàn tay hư hỏng bắt đầu luồn xuống vùng dưới, tiến hành xoa tròn.

Sơ Sênh không ngừng co giật, ngực mềm chịu sự kích thích từ miệng của anh, còn nơi ẩm ướt lại bị những ngón tay hư hồng trêu chọc.

- Đừng, Bách Ngôn! Em chịu không nổi!

Sơ Sênh lắc đầu lia lịa, mồ hôi bắt đầu vã ra như tắm.

Biểu hiện này của cô làm Ngạn Bách Ngôn rất thích.

Anh đem hai chân thon của cô mở rộng, nhẹ nhàng hít hà mùi hương thơm dịu tỏa ra từ cơ thể trắng mịn như bông tuyết.

- Anh...!anh đừng! Aaa!

Sơ Sênh vừa muốn cản lại, Ngạn Bách Ngôn đã đem hai chân cô để lên vai anh, sau đó không do dự, lập tức cúi xuống.

Vùng dưới đã trở nên ướt nhẹp, bị Ngạn Bách Ngôn liên tục hút sạch mật ngọt.

Anh vân vê đầu lưỡi linh hoạt xung quanh hạt nhỏ, lúc thì mạnh bạo cắn lấy, lúc lại nhẹ nhàng nâng niu, làm Sơ Sênh không chịu nổi, rên rỉ càng lúc càng lớn.

Đến khi toàn bộ tinh hoa của cô đã bị anh hút sạch, Ngạn Bách Ngôn mới chịu rời khỏi nơi đó, mỉm cười hết sức thích thú:

- Thả lỏng, em yêu!

Cô vòng chân qua thắt lưng anh, hơi thở đã trở nên dồn dập.

Ngạn Bách Ngôn cầm lấy vật cứng nóng bỏng, sớm đã trướng cao, bắt đầu tìm nơi sâu kín tiến vào.

- Ừ...!ừm...

Ngay khi anh và cô hòa cùng làm một, Ngạn Bách Ngôn luận động thắt lưng càng lúc càng mạnh và sâu hơn.

Anh cúi xuống hôn lên môi, lên ngực Sơ Sênh, bàn tay vuốt ve cơ thể của cô đến mức say đắm.

- Lần này, biết đâu lại bách phát bách trúng nữa, em yêu nhỉ?.

Chương 70: 70: Suy Đoán

Những ngày sau đó, Ngạn Bách Ngôn mặt dày bám riết ba mẹ con Sơ Sinh không rời nửa bước.

Anh bỏ tất cả công việc lại phía sau, mục đích chỉ để bồi dưỡng thêm tình cảm cha con, vợ chồng.

Sau khi nghe Ngạn Bách Ngôn thông báo tin vui, cha mẹ anh vô cùng mừng rỡ.

Người sung sướng nhất lúc này chính là bà Kiều Dung, suốt cả buổi, nụ cười của bà luôn dẫn rộng tới tận mang tai.

- Đấy, tôi đã nói rồi mà! Ngay từ khi nhìn thấy hai đứa nó sánh đôi đi bên nhau, tôi đã bảo Bách Ngôn và Sơ Sinh có tướng phu thê.

Vậy mà lúc đó ông còn không chịu tin tôi!

Thấy vợ đưa mắt nguýt dài, hàm ý trách móc, ông Ngạn chỉ cười khi khi lấy lòng:

- Thôi nào! Bà nói gì cũng đúng hết cả.

Bây giờ, nhiệm vụ của chúng ta là đến đón ba mẹ con Sơ Sinh trở về Ngạn gia.

Hai đứa nhóc cũng đã thiếu thốn nhiều rồi!

Bà Kiều Dung thở dài, đôi mắt rơm rớm nước:

- Khổ thân ba cục kim cương của tôi! Đợi Bách Ngôn trở về, tôi phải đánh cho nó một trận nên thân mới được!

Tại nhà hàng hải sản lớn trong thành phố...

- Cha, sao mắt của cha lại có màu xanh?

Quả Đào ngồi trong lòng cha, giơ ngón tay bé bé, xinh xinh chỉ vào mắt Ngạn Bách Ngôn đầy thắc mắc.

Trước câu hỏi ngây ngô của con, anh chỉ cười trừ, sau đó cắn lên má con đầy cương nựng:

- Cha con vốn là người lai.

Nhìn xem này, mắt con cũng có màu xanh đấy!

Cả nhà bốn người đều phá lên cười vui vẻ.

Sơ Sinh vốn thích ăn hải sản, ăn nhiều tới nỗi muốn nứt cả bụng.

Cô vừa ngồi nghỉ vừa xoa, thở không ra hơi mà nói:

- Ngày nào anh cũng lôi em đi ăn thế này, chẳng mấy chốc cân nặng lại tăng vù vù.

Chỉ lo ngày mai em không mặc được váy body mát!

Ngạn Bách Ngôn đang lau miệng cho hai con, nghe cô nói liền ngạc nhiên ngẩng lên nhìn, thắc mắc hỏi lại:

- Em đi biểu diễn ở đâu? Sao không nói sớm với anh!

Sơ Sinh vốn không muốn khiến Ngạn Bách Ngôn để tâm, nhưng trước ánh mắt tò mò xen chút dò xét kia, cô đành thản nhiên đáp gọn:

- Em hát mở màn cho lễ trao giải thể thao tại nhà thi đấu quốc gia!

Hai hàng lông mày của Ngạn Bách Ngôn thoáng chau lại.

Anh suy nghĩ một lát, dường như sự nhớ ra điều gì đó bèn reo lên khe khẽ:

- Tình Vu? Phải lão già đó chính là giám đốc điều hành không em?

Sơ Sinh tròn mắt nhìn anh, lập tức gật đầu khen ngợi:

- Anh cũng biết giám đốc Tình ư? Có vẻ tính cách của ông ấy rất nhã nhặn và khiêm tốn!

Ngạn Bách Ngôn gật gù, niềm nở trả lời:

- Ừ! Anh và Tình Vu đã từng có dịp gặp mặt hợp tác một số lần.

Nhưng không ngờ, chỉ sau vài năm chưa gặp lại, lão già ấy đã chuyển sang lĩnh vực thể thao!

Thực ra, Ngạn Bách Ngôn gọi Tình Vu là "lão già" ngầm ám chỉ mối quan hệ khá thân thiết giữa anh và ông ấy.

Trên thương trường, Tình Vu là một trong số ít những người đủ bản lĩnh để Ngạn Bách Ngôn tôn trọng.

Nay nghe Sơ Sinh nói ông ấy đã chuyển sang lĩnh vực thể thao, lại còn là giám đốc cấp cao điều hành nhà thi đấu, trong lòng Ngạn Bách Ngôn không khỏi ngạc nhiên.

- Ông ấy chưa lập gia đình thì phải?

Ngạn Bách Ngôn khuấy khuấy ly nước ép cam, hờ hững nói.

Sơ Sinh hít sâu một hơi, cuối cùng quyết định nói ra sự thật với anh.

Đằng nào Ngạn Bách Ngôn cũng sẽ biết, chi bằng cứ tiết lộ trước với anh, cùng anh đưa ra đối sách thuận lợi.

Cô chống hai tay lên bàn, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lơ của Ngạn Bách Ngôn giải thích:

- Giám đốc Tình đã kết hôn.

Và vợ của ông ấy...!chính là Monaco!

Nụ cười trên môi của Ngạn Bách Ngôn lập tức co lại.

Thông qua biểu hiện trên gương mặt anh, Sơ Sinh có thể dễ dàng nhận ra sự sững sốt xen lẫn kinh ngạc đang dâng trào trong đáy mắt anh.

- Monaco ư? Chậc...!chậc...!Xem ra, mục đích phía sau lời mời này của họ cũng không hề đơn giản!

Chưa cần đợi Sơ Sinh nói, Ngạn Bách Ngôn liền lập tức nêu ra phán đoán.

Anh đắm chiêu suy nghĩ, gương mặt anh tuấn trở nên vô cùng nghiêm túc, tựa như đang vắt kiệt bộ óc thiên tài chỉ để nghĩ xem vợ

chồng Monaco muốn giở trò gì.

- Em yêu, ngày mai anh sẽ đích thân đưa em đi!

Trước lời đề nghị này, Sơ Sinh cũng rất hoan nghênh.

Cô vươn tay nhéo nhéo lên sống mũi cao vút của Ngạn Bách Ngôn, cười tươi đáp:

- Vâng! Vinh dự cho em quá!.

Chương 71: 71: Quyển Rũ Chồng Cũ

Nhà thi đấu thể thao quốc gia lúc này đã chật cứng người.

Những dải ruy băng đủ màu sắc sặc sỡ được bài trí đan xen cùng từng chùm bong bóng lớn nhỏ, tạo thành một khung cảnh vừa trang nghiêm lại không kém phần thơ mộng.

Ngạn Bách Ngôn mặc vest tây lịch lãm, mái tóc đen được vuốt keo cẩn thận, nhẹ nhàng nắm tay Sơ Sinh bước vào bên trong.

Sơ Sinh trang điểm nhẹ, mái tóc dài làm xoăn sóng, thả buông xõa trên vai.

Cô mặc bộ váy body màu trắng tinh tế, điểm nhấn trên thân váy là một dải châu sa điểm xuyết quanh vòng eo nhỏ nhắn.

Hai người họ bước đi đến đâu, những ánh mắt trầm trồ xen lẫn ngưỡng mộ lại trông theo đến đó.

- Kia chẳng phải là ngài Ngạn và ca sĩ Sơ Sinh đó sao?

Một vài người ghé tai nhau thủ thỉ.

Ngạn Bách Ngôn lờ đi, chỉ dịu dàng vòng tay ôm lấy eo cô, che chắn và bảo vệ Sơ Sinh thuận lợi di chuyển đến phòng chờ.

Ngoài tiết mục ca nhạc mở đầu của Sơ Sinh, Tình Vu còn phân phối thêm ba phần trình diễn múa bale cùng nhảy vũ đạo tập thể.

Hầu hết những thành viên trong đoàn biểu diễn đều đã ngồi chờ sẵn ở đây, trò chuyện vô cùng tíu tít.

Vừa trông thấy Sơ Sinh bước vào, sắc mặt của họ đã trở nên khác lạ.

Những ồn ào đời tư của Sơ Sênh họ đã nghe qua, thêm cả sự ghen tị trước thành công đến sớm, tất cả đều khiến Sơ Sênh trở thành cái gai trong mắt những kẻ này.

Sơ Sênh vừa định đặt mông ngồi xuống ghế, Ngạn Bách Ngôn đã đưa tay kéo cô lại.

Anh thản nhiên hé môi, hôn lên trán Sơ Sênh, nhưng đôi mắt sắc lạnh như chứa hàng ngàn, hàng vạn lưỡi dao phóng thẳng, ghim chặt lên những gương mặt méo mó của từng người trước mắt.

- Vợ yêu của anh là khách quý, sao lại ngồi ở nơi tầm thường này được!

Dứt lời, Ngạn Bách Ngôn nắm tay Sơ Sênh, kéo cô bước ra ngoài cùng mình.

Không khí trong phòng chờ trở nên hết sức gượng gạo.

Đâu có kẻ nào dám mon men nói thêm điều gì nữa, chỉ cần một cái liếc tưởng chừng như vô tình của Ngạn Bách Ngôn đã khiến họ toàn thân run sợ.

Trên trục hành lang rộng lớn, Sơ Sênh vừa đi vừa tủm tỉm cười trêu chọc:

- Anh vẫn dễ nổi nóng như lúc trước.

Tính cách này cần phải sửa đổi nhiều đấy!

- Hừ! Anh chỉ muốn móc sạch mắt của đám dòm bọ kia! Dám tợn hai mắt ốc lồi dò xét vợ anh, to gan thật!

Ngạn Bách Ngôn hậm hực mắng nhiếc.

Chẳng mấy chốc, hai người họ đã đến trước cửa phòng giám đốc Tình Vu.

Ngạn Bách Ngôn đưa tay gõ lên ba tiếng, phía trong lập tức có phản hồi.

- Ôi trời! Thật bất ngờ, Bách Ngôn!

Giám đốc Tình vội vã gấp tập sổ sách, rào bước thật nhanh đến bên cạnh Ngạn Bách Ngôn, đưa tay ôm chầm lấy anh.

Cả hai người đàn ông này mặc dù tuổi tác có chút chênh lệch, nhưng tình cảm họ dành cho nhau đều là sự tôn trọng và kính nể.

Sau khi biết rõ mối quan hệ của Ngạn Bách Ngôn và Sơ Sinh, giám đốc Tình lại càng thêm bất ngờ hơn.

Ông vỗ vỗ vai Ngạn Bách Ngôn, nháy mắt trêu chọc:

- Thăng nhóc này, thật không thể tin nổi, khúc gỗ như cậu lại có thể tán đổ tiểu thư Sơ Sinh đấy!

Ngạn Bách Ngôn đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của Sơ Sinh, đáy mắt ngập tràn tia hạnh phúc và tự hào:

- Tôi cũng rất bất ngờ, chỉ vài năm không gặp mà ông già như giám đốc Tình lại có vợ!

Sơ Sinh ngồi bên cạnh chỉ tủm tỉm cười.

Hiếm khi cô được trông thấy Ngạn Bách Ngôn trò chuyện thân mật với một người bạn chính thống như thế.

Có lẽ, những đối tượng nhận được sự tôn trọng và trân quý của Ngạn Bách Ngôn rất hiếm, cực kỳ hiếm.

Và giám đốc Tình là một trong số ít những viên ngọc quý đó.

Chỉ còn cách chưa đầy ba mươi phút nữa, buổi lễ trao giải cho các vận động viên đạt thành tích cao sẽ được diễn ra.

Ngạn Bách Ngôn nhìn đồng hồ, quay sang Sơ Sinh dặn dò đôi chút:

- Em chờ anh một lát.

Anh đến nhà vệ sinh!

Ngạn Bách Ngôn đứng dậy, rảo bước tới phòng vệ sinh.

Khu vệ sinh nam cách đây không xa, chưa đầy năm phút liền trông thấy.

Mọi đồ dùng sinh hoạt và cách bài trí đều rất hiện đại, thoáng mát, sạch sẽ.

Anh chống hai tay lên trước bồn rửa mặt, vục nước cho tỉnh táo một chút, không quên đưa mắt nhìn ngắm bóng hình đẹp đẽ của mình khắc sâu trong gương.

Khuôn mặt tuần lãng chột co lại, tràn ngập sự suy tư sâu xa khó đoán.

Ngay lúc Ngạn Bách Ngôn chuẩn bị ra ngoài, bất chợt, cánh cửa nhà vệ sinh đột ngột bị ai đó đóng rầm lại.

Đèn điện vụt tắt, một bóng người bí ẩn nhanh chóng lách vào, ngang nhiên xông tới ôm chầm lấy Ngạn Bách Ngôn.

Anh thoáng cứng đờ, ngây ngốc nhìn chằm chằm vào đối phương, mãi lúc sau mới nêu được suy đoán:

- Monaco?

Monaco gục đầu lên ngực Ngạn Bách Ngôn, cơ thể mềm mại áp sát anh, dính chặt như keo dẻo, hai bàn tay thon dài bắt đầu luồn lách vào trong áo sơ mi của Ngạn Bách Ngôn mà thềm khát mơn trớn.

- Bách Ngôn! Em cứ ngỡ đã có thể quên được anh, nhưng em không làm được!

Cô ta choàng tay qua cổ Ngạn Bách Ngôn, kéo đầu anh thấp xuống, dùng lưỡi cọ quanh vành tai vương trượng:

- Anh...!Chỉ một lần này thôi! Coi như chúng ta gặp lại nhau lần cuối.

Sau đó, em sẽ không làm phiền anh nữa!.

Chương 72: 72: Đồ Tội Sàm Sỡ

Monaco khẩn khoản lên tiếng mỉa hoặc Ngạn Bách Ngôn, bàn tay thon dài cứ thế tùy tiện mà luồn lách, sờ soạng trên người anh.

Trong bóng tối, Ngạn Bách Ngôn cơ hồ không nhìn rõ người phụ nữ đang quấn chặt trên thân mình, chỉ có thể nghe thấy hơi thở gấp gáp ngày một tăng.

- Sao anh không nói gì vậy?

Monaco ngửa cổ lên nhìn Ngạn Bách Ngôn, thắc mắc cất giọng hỏi. Đột nhiên, cả người cô ta bị đẩy mạnh ra, suýt chút nữa ngã té về phía sau.

Ngạn Bách Ngôn đứng thẳng người, nghiêm túc chỉnh lại quần áo xộc xệch, lừ mắt nói:

- Vài năm không gặp lại, cô vẫn giữ tính xấu đáng khinh đó!

Ánh mắt thâm hiểm của Monaco lập tức sa sầm hẳn xuống.

Cô ta từ từ ngồi dậy, bóng đèn trong nhà vệ sinh cũng đã được bật sáng trở lại.

Lúc này đây, Monaco mới có thể nhìn rõ được khuôn mặt điển trai, lịch lãm không hề thay đổi của Ngạn Bách Ngôn.

- Anh cũng vậy, đâu có khác gì tôi là mấy?

- Ồ!

Ngạn Bách Ngôn nhếch miệng cười nhạt.

Trên đôi mắt sắc như dao găm hàm chứa vài tia giễu cợt, coi thường không chút nề tình.

- Dù sao cũng rất cảm ơn cô vì đã mời Sơ Sinh tới đây biểu diễn.

Nhưng Monaco à, cô nghĩ, hành động này của cô sẽ khiến tôi cảm động ư?

Gương mặt trang điểm đậm của Monaco dần dần giãn ra.

Cô ta ngửa cổ cười rũ rượi, đặc ý lắc đầu chế giễu:

- Anh cứ thử xem, lát nữa chúng ta sẽ có kịch hay gì nào!

Dứt lời, Monaco đưa tay kéo đai váy của mình trễ xuống, để lộ bầu ngực nở nang đã hờ quá nửa.

Mái tóc cắt tém cũng được cô ta vò đến bù xù, son môi và kẻ mắt lem nhem, giống như vừa trải qua một trận vật lộn điên cuồng.

Ngạn Bách Ngôn vẫn khoanh hai tay trước ngực, nhíu mày nhìn theo từng động tác của cô ta.

Xong xuôi, Monaco vênh mặt đầy đặc ý, sau đó hít sâu lấy hơi, kêu ré lên thảm thiết:

- Aaaa! Cứu tôi với! Ai đó làm ơn cứu tôi với!

Tiếng hét của cô ta vang vọng ra bên ngoài, lập tức gây được sự chú ý của những người khác.

Nghe tiếng bước chân bình bịch chạy tới, Monaco lao vọt về phía Ngạn Bách Ngôn, đưa tay xé toạc áo sơ mi của anh, lại kịch liệt nắm lấy hai tay anh, biến từ chủ động thành người bị hại mà gào khóc thảm thương.

Cửa nhà vệ sinh bị đẩy mạnh ra.

Hai người phụ nữ nghe thấy tiếng kêu hò nhau chạy vào ứng cứu, trông thấy cảnh tượng giằng co trước mặt liền lập tức hét ầm lên:

- Bớ người ta! Mau cứu chị Monaco!

Sơ Sinh cùng Tình Vu đang ngồi trò chuyện vui vẻ, chợt thư ký của ông hối hả chạy tới, thờ không ra hơi mà báo tin gấp:

- Giám...! giám đốc, phu nhân bị kẻ xấu làm nhục!

Monaco ư?

Sơ Sinh bặm chặt môi, cuối cùng vẫn quyết định đứng dậy, chạy theo sau Tình Vu ra bên ngoài.

Đập vào mắt cô là cảnh tượng Monaco đang ngồi gục trên đất khóc lóc thảm thiết, váy trể gần hết hai tay che ngực trần, sợ hãi kêu gào.

Mà người đàn ông bị cho là đã làm nhục cô ta lại chính là Ngạn Bách Ngôn.

Anh đứng bên cạnh trong vòng vây của bảo vệ, quần áo xộc xệch, cúc áo sơ mi bị bung ra, phần ngực vạm vỡ vẫn còn dính dấu son nhoe nhoét.

Tình Vu vội vã chạy tới, cởi áo che lên người vợ, hai mắt đỏ quạch nhìn chằm chằm về phía Ngạn Bách Ngôn mà chất vấn:

- Chuyện gì thế hả, Bách Ngôn? Cậu có biết đây là ai không?

Thái độ của Ngạn Bách Ngôn vẫn hết sức bình tĩnh.

Anh nhún vai, cười khẩy:

- Vấn đề này, thiết nghĩ ông nên hỏi chính vợ của mình thì sẽ biết rõ hơn đấy!

Sơ Sinh vừa nhìn liền biết, người giở trò trong sự việc này chính là Monaco.

Chẳng qua, cô ta có thể dễ dàng lừa gạt giám đốc Tình âu cũng vì sự giả tạo, lợi dụng trong suốt bao năm.

Cô bước đến bên Ngạn Bách Ngôn, đưa tay chỉnh lại phần áo sơ mi bị bung cúc của anh, lạnh lùng nói:

- Giám đốc Tình, ông cùng chồng tôi quen biết đã bao năm, chắc hẳn ông cũng thừa hiểu tính cách của anh ấy như thế nào rồi chứ?

Những lời quả quyết này của cô chợt làm Tình Vu rơi vào thế khó xử.

Một bên là bạn thân chí cốt bao năm, một bên là người vợ ông cưng chiều hết mực, bây giờ xảy ra chuyện động trời này liệu tin ai được đây?

Sự việc ồn ào nhanh chóng gây chú ý với đám đông xung quanh.

Họ tụ tập chỉ trỏ, che miệng phán đoán tùy tiện.

- Lúc chúng tôi chạy tới, anh ta đang ra sức cời đồ của chị Monaco.

Còn chị ấy không ngừng khóc lóc van xin buông tha!

Một trong hai người phụ nữ chạy tới đầu tiên ghé tai nói nhỏ, những cũng đủ lọt vào tai Tình Vu.

Monaco ôm lấy chồng mình, nức nở khóc:

- Anh à, em xin lỗi vì đã giấu anh.

Ngạn Bách Ngôn chính là chồng cũ, là người mà em đã đâm đơn ly hôn khi vừa tổ chức xong đám cưới.

Ai ngờ, ai ngờ anh ta không phục, muốn dạy dỗ cho em một bài học! Tình Vu chết điếng người, hết nhìn vợ lại nhìn sang Ngạn Bách Ngôn.

Cuối cùng, không chịu đựng được liền lao đến, túm lấy cổ áo Ngạn Bách Ngôn hét lớn:

- Thằng khốn! Thì ra chính là mày, chính là mày!.

Chương 73: 73: Nhục Nhã Giữa Khán Đài

Monaco đổi trắng thay đen, biến kẻ bị ly hôn thành người chủ động ly hôn.

Trong những ngày tháng ôm ấp bên Tình Vu, cô ta luôn bơm vào trong đầu óc chồng mình những lời lẽ xúc phạm, xen lẫn kể xấu về người chồng cũ mới kết hôn chỉ vồn vện vài tiếng.

Tuy nhiên, Tình Vu lại không hề hay biết, người đàn ông mà Monaco ghét cay ghét đắng kia lại chính là người bạn chí cốt của mình.

Tình Vu vo tròn bàn tay, nắm thành nắm đấm trong tư thế sắp đánh Ngạn Bách Ngôn đến nơi.

Thái độ của Ngạn Bách Ngôn vẫn tương đối thờ ơ, không mấy may quan tâm và đếm xỉa.

Sâu trong đôi mắt anh, Sơ Sinh có thể nhận ra từng tầng tầng, lớp lớp của sự thất vọng đang dần đè nén.

- Ông đánh đi!

Ngạn Bách Ngôn nhếch môi nói.

- Sau cú đánh này, mối quan hệ giữa tôi và ông sẽ lập tức trở về con số "không" tròn trĩnh!

Khóe mắt Tình Vu co giật, cả người cứ thế run lên bần bật.

Ông nghiến răng nghiến lợi, hai mắt nhắm lại thật chặt, cuối cùng không chịu nổi nữa, quay sang mảng tường bên cạnh mà vung tay đấm mạnh lên đó.

- Anh Tình! Anh làm gì vậy? Sao anh lại có thể tự làm tổn thương chính mình chứ?

Phản ứng này của chồng khiến Monaco chết sững.

Cô ta nhanh chóng chạy tới kéo tay Tình Vu, nhả mặt trách móc. Hành động bất ngờ trước mắt khiến tâm trạng của Ngạn Bách Ngôn hoàn toàn được thả lỏng.

Anh chinh lại áo sơ mi, nghiêng đầu lên tiếng:

- Chờ buổi biểu diễn kết thúc, bốn chúng ta sẽ ba mặt một lời!

Đám đông nhanh chóng giải tán, Monaco tức đến tím gan.

- Em vô cùng thất vọng về anh! Anh nhu nhược hơn em nghĩ!

Nghe vợ làu bàu trách móc, Tình Vu hết sức đau đầu.

Ông đột nhiên suy nghĩ, với một người phụ nữ bị kẻ khác sàm sỡ, vũ nhục, tinh thần ắt sẽ hoảng loạn trong thời gian dài.

Thế nhưng, Monaco lúc này lại tương đối bình thản, giống như bản thân không trải qua sự việc kia.

Điều này làm Tình Vu có chút nghi hoặc.

Trên khán đài rộng lớn, Sơ Sinh cầm micro, thả lỏng cơ thể, phiêu lãng theo điệu nhạc du dương.

Toàn bộ khách mời phía dưới đều im lặng phăng phắc, ánh mắt không rời khỏi bóng bình yếu điệu mà quyến rũ kiều diễm của người con gái trước mặt.

Tài năng ca hát của Sơ Sinh họ đều đã biết, nay lại được tận mắt xem cô biểu diễn, âu cũng là niềm vinh dự lớn lao.

Monaco ngồi ở hàng ghế VIP, đôi mắt ghét bỏ liếc xéo, thỉnh thoảng lại chuyển tầm nhìn lên phía trên nóc khán đài.

Chờ một chút nữa thôi, ả đàn bà kia ắt sẽ phải chịu nhục nhã, không thể nào ngóc đầu lên nổi.

Cô ta đã dày công, dốc sức bày ra trò này, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Sơ Sinh.

Chốc lát, Monaco lại nhìn xuống đồng hồ đeo tay, hồi hộp chờ đợi từng giây, từng phút.

Năm, bốn, ba, hai, một...

Cô ta âm thầm lẩm bẩm trong miệng, cười đến nỗi hai mắt híp lại.

Chậc...!chậc...

Nghiêm Sơ Sinh, để xem cô sẽ xử lý thế nào?!

Tuy nhiên, thời gian đã trôi qua hơn năm phút, nhưng trên khán đài vẫn không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Sơ Sinh đang cất cao giọng hát nội lực, được ví như quốc bảo của đất nước, phô diễn trọn vẹn tài năng đẳng cấp trước ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Cô kết thúc bài hát bằng tiếng vỗ tay vang vọng khắp khán đài.

Người nào người nấy đều trầm trồ, thực sự ngưỡng mộ trước tài năng hiếm có của người con gái tài sắc vẹn toàn.

Gương mặt Monaco lập tức tái mét.

Thừa lúc Tình Vu đang phát biểu khai mạc buổi lễ và tiến hành trao giải cho từng cá nhân vận động viên đạt thành tích cao, Monaco gấp gáp bước tới phòng điều khiển phía sau hậu trường.

Tuy nhiên, nơi này đã bị khóa chốt từ bên trong.

Dù cho Monaco có gọi lớn, đập cửa kịch liệt vẫn hoàn toàn không có phản ứng.

Sắp đến lúc cô ta đứng lên nhận giải, do vậy Monaco đành hậm hực đi xuống khán đài, bày ra bộ mặt tươi cười giả tạo với các quan khách xung quanh.

- Trong trận thi đấu bộ môn bơi lội được tổ chức tại Singapore, vận động viên Monaco đã xuất sắc đạt được huy chương vàng.

Xin mời cô Monaco lên trên khán đài nhận huy chương và danh hiệu! Tình Vu hô to tên Monaco.

Cô ta cúi đầu chào những người còn lại, sau đó kiêu ngạo bước lên

trên bục.

Monaco được trao huy chương, cổ đeo vòng hoa kết màu tím, nụ cười tươi rạng rỡ đầy đắc ý và tự hào.

Đúng lúc Monaco chuẩn bị phát biểu cảm nghĩ sau khi giành được phần thưởng, từ phía trên đỉnh đầu cô ta, một dòng chất lỏng đặc quánh từ đâu đổ ập xuống, dội thẳng lên đầu Monaco.

Thứ nước vàng nhạt, bốc mùi hôi thối, đầu đó còn sót cả vài cọng rau và thức ăn ôi thiu, khiến cho toàn bộ quan khách đều chau mày nhăn nhó, che mũi sắp nôn ọe.

- Là...!là nước thải!

Có người hét lên.

Monaco tay vẫn cầm huy chương, hai mắt mở to, cả người dính ngập nước phân, nhục nhã và ê chề đến cứng đờ người.

Sao...!sao lại thế này?!

Chương 74: 74: Tội Ác Bị Lật Tẩy

Monaco, em ổn chứ?

Tình Vu vừa muốn chạy lại bên vợ liền bị mùi thối xộc tới, không dám bước thêm vài bước, chỉ dám đứng từ xa gọi với vào.

Monaco vẫn đứng trơ như cây tròng giữa khán đài trước bao ánh nhìn sừng sốt xen lẫn kinh ngạc tột đỉnh của những người xung quanh, nổi nhục nhã chi phối dần dần não bộ của cô ta. Sự cố kinh hoàng xảy ra khiến cho buổi lễ trao giải nhất thời phải tạm hoãn.

Nhân viên nhà thi đấu cũng dè chừng, không ai muốn đứng ra dọn dẹp đồng phân thối cùng rau thịt khảm lợm hợm kia.

- Kê nào? Là kê nào đã làm chuyện này?

Tình Vu tức giận hét lên, nửa muốn tới bên vợ che chở, nửa lại không dám.

Toàn bộ báo chí và giới truyền thông nhanh chóng chớp thời cơ chụp ảnh lia lịa, hí hửng vì có tin động trời, chắc chắn sẽ được lên hot search.

- Khốn...!khốn khiếp!

Monaco tức đến lạng người, liên tục chửi rủa âm thầm trong miệng. Đột nhiên, màn chiếu trên khán đài được mở ra, tự động xuất hiện đoạn video quay lén.

Nhân vật chính trong video không ai khác chính là Monaco.

Cô ta cùng tình nhân của mình đang nằm dài trên giường khách sạn,

thân hình trần trụi, cười nói phớ lớ:

- Haaa! Lão già Tình Vu quả thực rất ngu ngốc! Lão bị em dắt mũi hết lần này tới lần khác mà chẳng hay biết gì!

Monaco rúc đầu vào vòm ngực ngăm đen của tình nhân, đắc ý cười cợt.

Gã tình nhân vượt mạnh bộ ngực trần của cô ta, gật gật đầu phụ họa theo:

- Bé cưng của anh thật thông minh! Chờ sau khi lão hết giá trị lợi dụng, em nên...! khực!

Hắn đưa tay cắt ngang qua cổ, làm động tác thủ tiêu.

Tiếp sau đó là một màn ân ái hoan lạc nóng bỏng diễn ra, đập thẳng vào mắt Tình Vu và toàn bộ quan khách tham dự.

Tình Vu bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết sững, đánh rơi cả micro đang cầm trên tay, há hốc miệng không biết nên làm gì tiếp theo.

Người vợ ông yêu thương hết mực, luôn âu yếm cưng nựng, nâng niu trong vòng tay giờ đây lại ngang nhiên phản bội chồng một cách trơ trẽn và đốn mạt đến như thế.

Monaco khóc lóc thảm thiết, liên tục lắc đầu van xin:

- Tắt đi! Mau tắt đi! Anh Tình, đó không phải là em! Có kẻ nào đó đã hãm hại em!

Cô ta chưa dứt câu, màn hình máy chiếu lại tiếp tục chuyển cảnh.

Trong video là bóng hình mảnh mai xen lẫn quý quyết của Monaco đang âm thầm giao dịch chất cấm với một nhóm thanh niên nghiện ngập.

Cô ta mặc áo trùm kín, chỉ để hở mỗi hai mắt, bộ dạng vô cùng lén lút.

- Này! Mau mau cầm lấy rồi cuốn xéo đi!

Monaco trừng mắt quát đám thiếu niên, bàn tay không quên lôi từ trong túi ra một bịch chất cấm, nghi là ma túy.

Đám thiếu niên vui sướng nhận lấy, còn đưa tay nhéo vào bờ môn.g căng tròn của Monaco, lắc lư cơ thể gầy gò mà đáp:

- Chị Monaco quả thật biết cương chiều bọn này! Yên tâm đi, chúng em nhất định sẽ nghe lời!
Cả khán đài im lặng phăng phắc.

Chỉ với hai video ngắn như thế nhưng cũng đã đủ để khiến Monaco hoàn toàn rơi vào tình trạng khủng hoảng, thân bại danh liệt.

Cả người cô ta bốc mùi thối khắm từ phân, run đến lấy bầy, quỳ phục xuống đất gào thét điên dại:

- Tên khốn Ngạn Bách Ngôn! Tôi biết tất cả đều do anh làm mà!
Cô ta ném phăng huy chương xuống đất, bò lết về phía Tình Vu, ra sức ôm lấy ống quần chồng mà van xin thảm thiết:
- Anh ơi! Ngạn Bách Ngôn rắp tâm hãm hại em! Đó không phải em, không phải là em mà.

Tình Vu, anh nói anh yêu em, anh mau làm gì đi chứ?
Những ánh đèn flash liên tục chớp nhoáng lia lịa, chụp và quay lại toàn bộ hình ảnh nhục nhã xen lẫn thảm hại của Monaco.

Tình Vu hít sâu một hơi, co chân lùi ra sau vài bước.

Người đàn bà tâm cơ này, ông thật không ngờ cô ta lại trơ trẽn và ác độc đến như thế.

Còn có bao nhiêu tội ác của Monaco mà Tình Vu chưa được biết nữa?

- Monaco, đồ đàn bà trác nết.

Tôi sẽ lập tức làm đơn ly hôn, mau chóng rút xéo khỏi nhà của tôi.

- Đừng mà!

Monaco gục đầu xuống đất, khóc đến thảm hại.

Cuối cùng, cuộc đời của cô ta bị chính tay cô ta bóp nát.

Trong nhà thi đấu, tiếng khóc ai oán vang lên, tiếng cười chế nhạo ồn ào cả một góc trời.

Hàng loạt tin tức chấn động về Monaco trở thành tin tức nóng nhất trong ngày.

Cô ta hoàn toàn rơi vào tình cảnh thân bại danh liệt, nhục nhã không góc đầu lên nổi.

Ngạn Bách Ngôn để trần, tay ôm Sơ Sinh vào trong lòng, ngạo nghễ bước về phía xe Porsche sáng loáng.

Áo sơ mi của anh bị Monaco xé hổng nên Ngạn Bách Ngôn quyết định ném luôn vào trong sọt rác, mặc kệ ánh nhìn của người ta, vẫn ngang nhiên ẵm vợ lên xe về thẳng nhà.

Sơ Sinh vòng tay ôm lấy cổ anh, tủm tỉm cười nói:

- Anh thật mưu mô nhé.

Em không nghĩ anh đã chuẩn bị mọi thứ từ trước đâu!

Ngạn Bách Ngôn cọ cọ chóp mũi vào má Sơ Sinh, cười tới nỗi hai mắt híp lại.

- Từ sau khi cô ta xúi giục antifan bêu xấu em, anh đã âm thầm cử người theo dõi.

Vợ à, có anh ở đây, em hãy yên tâm mà tỏa sáng!.

Chương 75: 75: Hóa Ra Hạnh Phúc Đã Đến Từ Mười Lăm Năm Trước! End

Mẹ à, mẹ có thể để ý đến thằng con này một chút được không? Ngạn Bách Ngôn bĩu môi, hai tay khoanh trước ngực, nhìn về phía cha mẹ mình đang thay nhau ôm hôn hai đứa cháu nội bảo bối mà âm thầm ghen tị.

Bà Kiều Dung đưa mắt lờm nguýt con trai, không quên dí dí ngón tay cảnh cáo:

- Con còn không mau cuốn xéo xuống bếp mà nấu cơm đi à.

Lát nữa, Sênh trở về, lấy cái gì mà ăn!

Ngạn Bách Ngôn há hốc miệng, nhất thời bị mẹ làm cho kinh ngạc, hồn bay phách lạc.

- Mẹ, mẹ bảo con "cuốn xéo"? Hơn nữa, bữa ăn đã có thím Trương chuẩn bị, sao lại là con?

Anh vừa dứt lời, lập tức cả mặt đã tối sầm, bị một chiếc dép bông ném thẳng vào mặt.

- Cái cái gì? Đây là hình phạt của con vì dám bỏ rơi con dâu và cháu nội của cha mẹ!

Quả Mận và Quả Đào phá lên cười ngặt nghẽo, hai cái tay bé xíu đập đập lên má ông bà nội, lắc lư hết sức đáng yêu.

Cuối cùng, Ngạn Bách Ngôn trở thành con ghẻ trong chính ngôi nhà của mình, đành phải miễn cưỡng ngồi dậy, xuống bếp nấu ăn cho cả gia đình.

Anh vừa nhặt rau, vừa đưa mắt liếc trộm lên phòng khách.

Trông thấy cha mẹ và hai con đang nô đùa hết sức vui vẻ, khoe môi anh nhẹ nhàng cong lên.

Đây chính là cuộc sống hạnh phúc mà anh từng mơ ước.

Có cha mẹ, có vợ yêu và có cả các con của anh cùng cô.

Không biết Ngạn Bách Ngôn đã mơ tới ngày này bao nhiêu lần.

Có lẽ, phải vài trăm lần, vài ngàn lần mới đúng.

Anh chỉ cần thế thôi!

.....

Bãi biển Hawaii, một ngày đầy nắng....

Vợ chồng Ngạn Bách Ngôn trốn con, quyết định cùng nhau bay sang nước ngoài hưởng tuần trăng mật muộn cả một tuần liền.

Sơ Sinh nằm dài trên cát, đầu gối lên cánh tay vững chắc của chồng, vui vẻ ngân nga hát một vài điệu nhạc sôi động.

Ngạn Bách Ngôn cười tới nỗi híp cả hai mắt, chốc chốc lại cúi đầu xuống, hôn lên trán vợ, thì thầm vài lời âu yếm:

- Sinh yêu dấu, em thương anh bằng nào?

Mỗi lần "được" anh hỏi như thế, toàn thân Sơ Sinh tức khắc nổi da gà.

Cô đánh lên ngực anh, cong môi mắng:

- Thôi nhé, chú già! Anh bớt bớt mấy câu sến sẩm đó đi!

Khuôn mặt tuần kiệt của Ngạn Bách Ngôn chau cả lại.

Anh không vui, lắc đầu chất vấn:

- Sao thế? Em chê anh già ư?

Sơ Sinh không muốn tranh cãi thêm với anh, vốc lấy một vục cát lớn, đem hất lên bụng anh, sau đó co người chạy đi, không quên lè lưỡi thách thức:

- Nếu anh không già thì hãy thử đến bắt em đi!

Cuối cùng, để trừng phạt Sơ Sinh, Ngạn Bách Ngôn quyết định vác cô về khu nghỉ dưỡng, định bụng sẽ đẻ thêm hai đứa nhóc nữa.

Với sức lực của anh, kiểu gì cũng bách phát bách trúng.
Sơ Sinh bị ném vào trong hồ tắm, quần áo trên thân cũng bị ai kia lột sạch, lại còn hung hăng ôm chầm lấy cô, hôn ngấu nghiến không buông.

- Từ...từ đã! Em chưa chuẩn bị xong!

Ngạn Bách Ngôn phì cười, đưa tay nâng cằm vợ lên, dịu dàng cắn vào bờ môi đỏ mọng hết sức quyến rũ kia.

Trong hồ nước trong xanh, anh và cô ôm nhau say đắm, cơ thể hòa trộn làm một.

Ngạn Bách Ngôn cúi xuống, cắn lên hai bầu ngực tròn trịa, liên tục tỉ tê mút mát đến say mềm.

Anh như con thiêu thân, nghiệp Sơ Sinh không có lối thoát.

Từng đường cong mềm mại trên cơ thể cô luôn làm cho anh mê đắm tới chết đi sống lại.

Phần ngực liên tục bị Ngạn Bách Ngôn xoa nắn, Sơ Sinh ngửa cổ nhìn lên bầu trời cao rộng, tận hưởng khoái cảm đang dần dần dâng trào.

Đầu lưỡi ẩm ướt khuấy tròn xung quanh hai viên ngọc hồng sớm đã căng cứng, sau đó ngoạm chặt mà miết lấy, gần như Ngạn Bách Ngôn đang muốn nuốt toàn bộ ngực tròn của Sơ Sinh vào trong miệng.

- Ưm! Bách Ngôn, anh hư quá!

Hai tay Sơ Sinh đặt trên eo anh, miệng liên tục rên rỉ hết sức khó chịu.

Ngạn Bách Ngôn đặt cô nằm ngửa trên thành hồ bơi, sau đó dùng lưỡi tiếp tục trượt xuống vùng eo nhạy cảm mà hăng say liếm láp.

Tiếp sau đó, Ngạn Bách Ngôn gấp gáp mở rộng hai chân của Sơ Sinh sang một bên, cúi xuống hôn lên vùng cấm địa nhạy cảm.

Cô cong người như con tôm, đẩy hông ưỡn cao, khó nhọc hứng trọn những kích thích mãnh liệt từ phía dưới.

- Em đẹp lắm!

Ngạn Bách Ngôn khàn giọng khen ngợi, không chịu được nữa liền đứng thẳng lưng, sau đó vội vàng tiến vào bên trong.

Lần nào cũng vậy, cơ thể cô non mềm, chặt khít, khiến anh sung sướng và đê mê tới chết điếng.

Thân dưới luận động liên tục, mỗi lúc càng thêm mạnh mẽ.

Âm thanh va chạm nơi giao nhau của cả hai người vang lên thêm lớn, khiến Sơ Sinh mơ hồ đỏ bừng mặt.

Ngạn Bách Ngôn vừa thúc sâu, vừa cúi xuống gặm nhấm và xoa bóp vùng ngực đầy đà của vợ, hơi thở nóng bỏng càng thêm gấp gáp và khẩn trương.

- Ưm! Aaaa! Sinh, em sắp giết chết anh rồi!

Giọng nói của Ngạn Bách Ngôn đã trở nên trầm khàn và đục ngầu.

Anh vòng tay bế xốc cô dậy, sau đó bước từng sải vững chãi tiến vào trong phòng ngủ.

Mỗi bước anh đi, thân dưới lại càng đắm sâu hơn, làm Sơ Sinh kêu rên điên loạn.

Hai tay cô choàng qua cổ anh, chân thon quấn quanh vùng hông săn chắc, vùng dưới liên tục chịu những cú thúc sâu và mạnh.

- Em yêu, nói yêu anh!

Ngạn Bách Ngôn thở hổn hển, há miệng cắn lên vành tai của Sơ Sinh.

Cô run rẩy, ưỡn ngực hưởng trọn khoái lạc đỉnh điểm, gấp gáp kiêu mị nói chậm từng chữ:

- Bách Ngôn, em yêu anh!

- Anh cũng yêu em! Yêu em mười lăm năm rồi!

Hóa ra, tình yêu và hạnh phúc thực sự đã đến bên đời Sơ Sinh một cách yên bình, nhẹ nhàng tới như vậy.

Mười lăm năm trước, anh đưa tay cứu vớt cuộc đời tăm tối của cô, thay cha mẹ chăm sóc Sơ Sinh, bảo vệ cô trong âm thầm và lặng lẽ.

Mười lăm năm trước, anh đem lòng yêu cô.

Nhưng tất cả đều là bí mật, là điều anh luôn giấu kín trong lòng.
Giờ đây, anh đã có được cô, có một gia đình nhỏ, còn có cả hai nhóc
tì hết sức đáng yêu.

Hạnh phúc anh ngày đêm điên cuồng theo đuổi cuối cùng cũng đã
được đến đáp xứng đáng...

Trong cả cuộc đời này, Nghiêm Sơ Sinh, em chính là người phụ nữ
quyền lực nhất của anh!

Là người anh yêu nhất, yêu đến không bao giờ buông tay!

HẾT....

Chương 76: 76: Bởi Vì Gặp Được Em Ngoại Truyện

Bởi vì gặp được em, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi!
Lần đầu tiên Ngạn Bách Ngôn trông thấy cô bé Sơ Sinh mười tuổi, nằm trôi nổi trên một tấm ván gỗ, nổi lềnh phềnh giữa biển khơi, mi tâm anh đột nhiên nhú lại thật chặt.
Một sự sống mãnh liệt tỏa ra từ cô bé ấy, làm lý trí của anh đột nhiên co rút.

Ngạn Bách Ngôn nắm lấy bàn tay nhỏ xíu, các đầu ngón tay đã bủng beo vì ngâm nước quá lâu, bất giác nở một nụ cười thật đẹp.
Khoảnh khắc ấy, anh chỉ nghĩ đơn giản như thế này: Cứu rồi và chăm sóc cô, không để cô đánh vật với cái chết thêm một lần nào nữa.

Mười năm bên nhau, Ngạn Bách Ngôn đem Sơ Sinh nâng niu trong lòng bàn tay, giống như anh đang dùng toàn bộ sinh mạng của mình chỉ để trân quý viên ngọc hiếm lạ mà độc nhất kia, sơ sẩy một chút liền có thể làm cô vỡ tan.

Cuộc đời cô độc của Ngạn Bách Ngôn sợ nhất điều ấy.

Anh gom toàn bộ tình yêu và hy vọng, đặt hết thảy vào Sơ Sinh.

Nhưng tình yêu của anh lại vô tình khiến cô sợ hãi, càng ngày càng né tránh và la xánh anh hơn.

Ngạn Bách Ngôn yêu Sơ Sinh đến mức chiếm hữu khủng khiếp.

Anh có thể đập tan mọi thứ nếu Sơ Sinh không thích.

Anh có thể đem cô kiểm soát 24/24 chỉ vì sợ cô bỏ trốn khỏi anh.

Anh cũng có thể làm ra nhiều chuyện động trời hơn, hơn nữa nếu Sơ Sinh dám yêu người đàn ông khác.

Ngạn Bách Ngôn đâu ngờ rằng, sự kiểm soát khủng khiếp này của anh càng vô tình đẩy người con gái anh yêu thêm ghét bỏ anh nhiều hơn.

Đêm hoa.n ái mặn nồng trong khách sạn, Ngạn Bách Ngôn đã vụng trộm nghĩ rằng, cả trái đất này, phút chốc đều nằm trong lòng bàn tay của anh.

Da thịt kề nhau, giao h.oan cuồng nhiệt hết lần này tới lần khác, anh muốn cô và cô cũng muốn anh.

Họ tình nguyện đến với nhau, không ép buộc, cũng không chống đối.

Còn điều gì tuyệt vời hơn thế nữa!

Trong ba năm cô rời bỏ anh, thế giới xung quanh Ngạn Bách Ngôn đã thực sự sụp đổ.

Anh nhớ cô đến phát điên, mất ăn mất ngủ nhiều năm chỉ vì tương tư một người không yêu mình.

Anh âm thầm tìm nghe toàn bộ các bài hát của Sơ Sinh, thuộc lòng từng câu, từng chữ.

Có lẽ, đây cũng chính là niềm an ủi duy nhất trong suốt cuộc đời của anh vào những lúc bản thân tăm tối và bế tắc nhất.

Ngạn Bách Ngôn hôn nhẹ lên trán vợ, vòng tay siết cô thật chặt trong lòng:

- Nếu có thể quay trở lại thời điểm mười lăm năm về trước, anh vẫn không cảm thấy hối hận.

Được yêu và chăm sóc cho em, đây chính là niềm vinh hạnh nhất trong cuộc đời của anh!

Nằm gọn bên vòng tay anh, Sơ Sinh chỉ cười nhẹ, hôn lên môi chồng mẫn yếu:

- Hôm nay anh thật lạ, đột nhiên lại nói mấy lời âu yếm này để làm gì? Ngạn Bách Ngôn cười khi khi, dụi dụi sống mũi cao vút vào má cô, đôi mắt xanh lấp lánh tia hạnh phúc:

- Bởi vì gặp được em! Đơn giản thế thôi!

Cộc...!cộc...

- Cha ơi, huhu, Thừa Thiên vặt hết hoa của con rồi! Bắt đền đấy! Ngoài cửa, tiếng khóc nức nở của Kiều Hân vang lên.

Hai đứa nhóc ngày nào cũng chạo nhau, đánh nhau đến sưng cả mặt mà vẫn không chừa.

Thừa Thiên bị chị gái cáo tội, sợ bị cha mắng, vội vàng cầm một con dao phẫu thuật lấy trộm của cha khi trước, giơ lên trước mặt làm bộ oan ức nói:

- Con...!con đang phẫu thuật cho bông hoa mà!

Nghe thằng nhóc chống chế như vậy, Ngạn Bách Ngôn cũng câm nín.

Anh gọi A Hào tới, bắt lực ra lệnh:

- Đem cắt hết đồng hoa trong vườn, mang về cho hai đứa nhóc chơi.

Chơi đến khi nào khiếp đảm mới cho dừng lại!

Thừa Thiên nghe vậy, sắc mặt tái mét, vội vàng chạy tới kéo ống quần cha khóc òa:

- Con chừa rồi! Lần sau con không nói dối nữa!

Ngạn Bách Ngôn bế bổng con lên, đem thằng nhóc "quảng" ra vườn, dọa nạt:

- Hai tiếng nữa cha quay lại, con phải phẫu thuật hết toàn bộ đồng hoa này! Nhớ chưa?

Sơ Sinh muốn lên tiếng can thiệp bị Ngạn Bách Ngôn kéo vào trong giường, lại tiếp tục ôm cô hôn ngẫu nhiên:

- Đừng lo, em yêu! Đã có A Hào và Quý Thần trông coi chúng rồi. Hai bàn tay anh bắt đầu không yên vị, lần mò cởi áo Sơ Sinh mà

luồn lách vào bên trong.

- Anh lại giờ trò đấy! Nào, anh muốn gì hả? Nói thẳng ra đi!

Sơ Sinh lờm nguýt mắt.

Ngạn Bách Ngôn méo xệch miệng, ánh mắt lấm lét đáp:

- Đâu mà! Cúc...!cúc áo em bị tuột, anh đang cởi ra rồi lại giúp em cài vào.

Ngừng một lát, anh tiếp tục nói thêm:

- Vợ à! Tối nay anh có hẹn đi đánh gôn cùng Tình Vu.

Vận động thể thao xong còn phải đi uống nước.

- Ồ! Rồi sao, thưa Ngạn tiên sinh?

Sơ Sinh cong môi nhìn chồng chăm chăm.

Ngạn Bách Ngôn rón rén cụp mắt xuống, lấm lét như kẻ phạm tội, đột ngột xòe hai tay trước mặt Sơ Sinh, giọng nói cũng đã trở nên lạc hẳn đi:

- Vợ...!cho...!cho anh xin năm trăm ngàn nhé!.